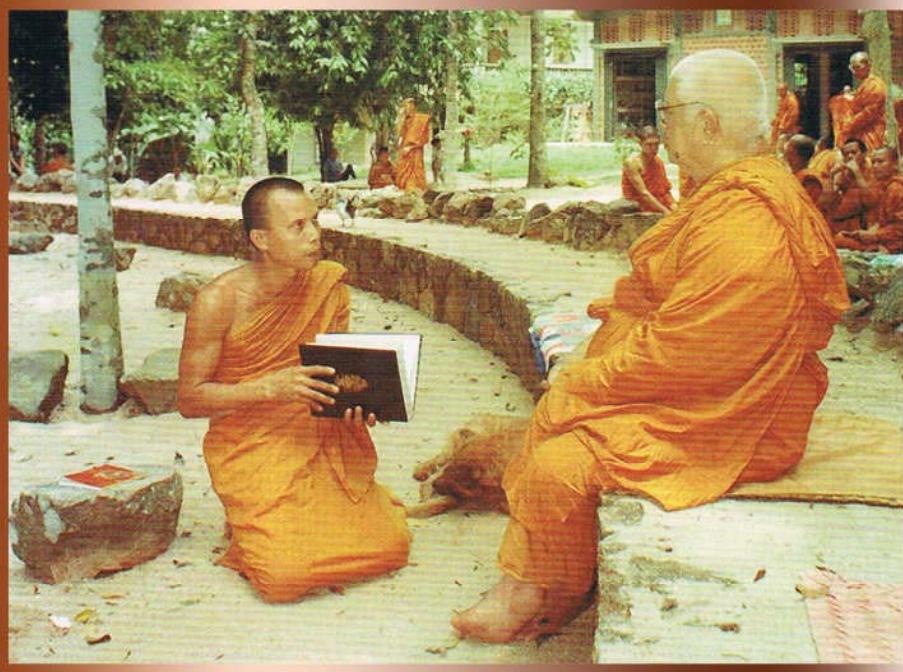
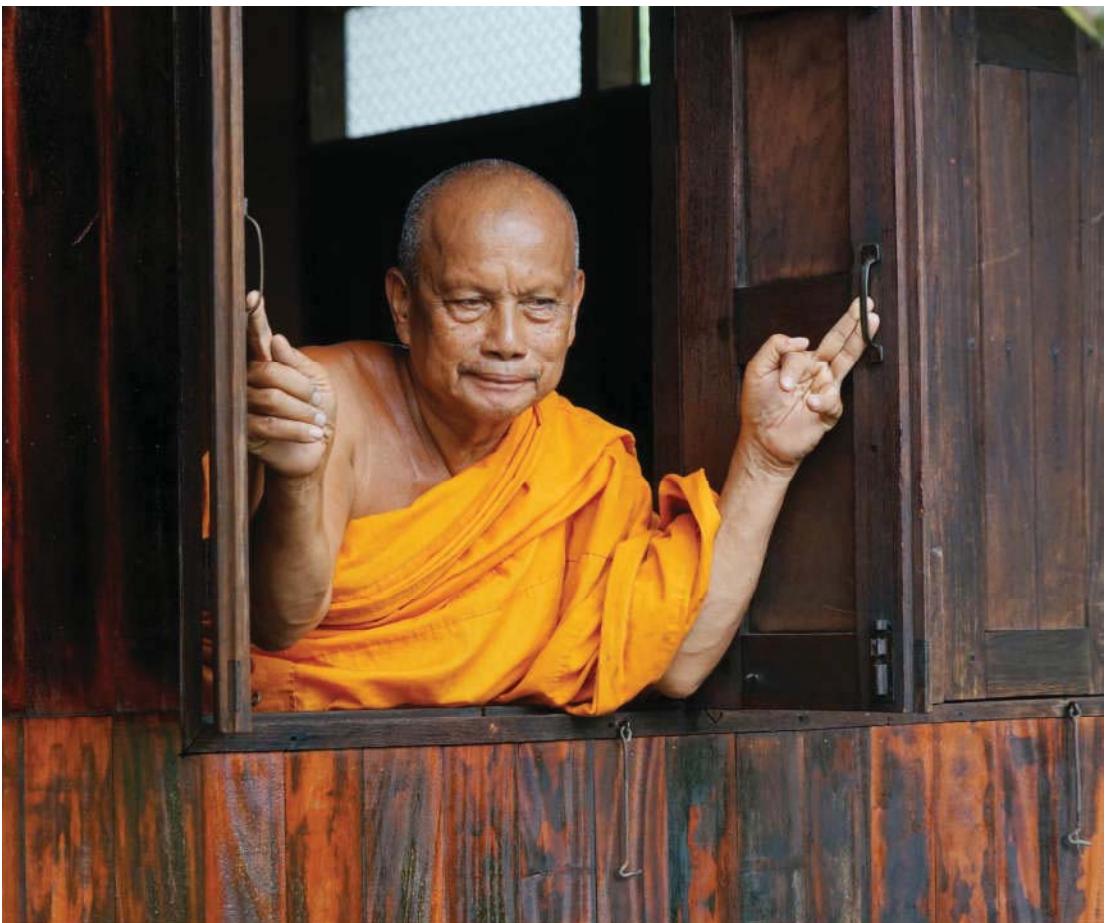

ເລ້າໄວເສື່ອວັຍ ດຣ ສີ

ພຣະຣາຊທິຣາມຂົເທຕ
(ພຣະພຍອນ ກລຸຍາໂຄ)

ເສົ້າໄວ ເມື່ອວັນ ຕົກ ປີ

ພຣະຣາຊທຣມນິເທຄ
(ພຣະພຍອມ ກລຸຍາໂນ)

ชื่อหนังสือ เล่าไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี
พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลุยาโน)

ชื่อผู้แต่ง พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลุยาโน)

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๖ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
หน้า 272
ISBN : 978-616-8143-02-5

จัดพิมพ์โดย มูลนิธิสวนแก้ว
ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี ๑๑๑๔๐

ออกแบบสิ่งพิมพ์/กองบรรณาธิการ
สำนักงานวารสารกัลยาโน (ตึกกัลยาโน)
๕๕/๑ ม.๑ ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี ๑๑๑๔๐
โทร. ๐ ๒๙๒๑ ๕๐๒๓ กด ๒
www.kanlayano.org , Line ID : 0856581221
Email : bookkan54@gmail.com

Computer Graphics

ว.จิณุณโสตุถี

พิมพ์ที่ โพธิ์ทองการพิมพ์ ๒๔๓ ถนนพระราม ๒
แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ ๑๐๑๕๐
โทร. ๐๘๑ ๔๒๔ ๔๖๙๖, ๐๖๑ ๔๗๙ ๖๔๒๖

คำปรางค์

หนังสือ “เล่าไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลุยาโน) ” หรือท่านหั้งหlaysay เรียกติดปากว่า “หลวงพ่อพยอม” แห่งวัดสวนแก้ว นนทบุรี หนังสือเล่มนี้คือผลงานเล่มพิเศษอีกเล่มหนึ่งของหลวงพ่อที่ให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นการเล่าเรื่องราวตั้งแต่ช่วงปฐมวัย มัชฌิมวัย และปัจฉิมวัย ผ่านงาน “เผยแพร่ สงเคราะห์ พัฒนา” ในรูปแบบเข้าใจ เข้าถึง และพัฒนา

ในฐานะสำนักงานวารสารกัลยาโน มูลนิธิสวนแก้ว ได้ทำหน้าที่เผยแพร่กิจกรรมธรรมะของหลวงพ่อพยอม มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ จนกระทั่งปัจจุบัน รวมเวลากว่า ๑๕ ปี บัดนี้ ทางคณะผู้จัดทำจึงได้ร่วมแรงร่วมใจกันสร้างสรรค์หนังสือ “เล่าไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลุยาโน)” โดยการสัมภาษณ์ตามความประสังค์ของหลวงพ่อ ที่จะถ่ายทอดบทเรียนและเล่าประสบการณ์การทำงานที่ผ่านมา ได้ครบอรรถรสทั้งงานทางโลกและทางธรรม เพื่อเป็นจดหมายเหตุให้เยาวชนคนรุ่นหลังได้เรียนรู้สืบไป จึงเกิดหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาด้วยปีติสุข

ในหนังสือเล่าไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี มีเนื้อหาแบ่งออกได้ดังนี้
ตอนที่ ๑ เล่าไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี : กำเนิด ปฐมวัย และวัยทำงาน

ตอนที่ ๒ เล่าไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี : วัยสันยาสี บวชเรียน และอุดมคติให้การสังเคราะห์

ตอนที่ ๓ เล่าไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี : วัยwanประสก์ แสวงหาแก่นธรรม

ตอนที่ ๔ เล่าไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี : วัยแยกของส่องตะเกียง

ตอนที่ ๕ เล่าไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี : การพัฒนา การสังเคราะห์ และปัญหาอุปสรรคต่อการทำงาน

ตอนที่ ๖ เล่าไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี : ตัวอย่างบุคคลสำคัญที่เกี่ยวข้องและได้มายื่นยื้อนหลงพ่อที่วัดสวนแก้ว

ตอนที่ ๗ เล่าไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี : ความเป็นมาของอุทยานการศึกษาที่มีสัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อใกล้ชิดธรรม

ตอนพิเศษ เล่าไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี : ผ่านจดหมายเหตุภาพถ่าย

เมื่อท่านอ่านเล่มนี้จบแล้ว การอ่านหนังสือเล่มนี้ได้ประโยชน์มาก จึงอยากให้ผู้อ่านได้ชวนผู้อื่นอ่านด้วยจะได้มีประโยชน์มากต่อไป ดังที่หลวงพ่อปัญญาอันทะ ท่านได้กล่าวไว้ในอนุโมทนาพจน์ หนังสือ “เผยแพร่ สงเคราะห์ พัฒนา : พระพิศาลธรรมพาที” (พระพยอม กลุญโจน) ไว้ว่า “การอ่าน

หนังสือเล่มนี้ได้ประโยชน์มาก จึงควรขอเชิญชวนท่านทั้งหลาย เมื่ออ่านแล้วได้ประโยชน์แล้ว อย่าอ่านคนเดียว ชวนคนอื่นให้อ่านได้ด้วย”

หรือ ครอที่ยังไม่เห็นประโยชน์จากหนังสือเล่มนี้ก็ไม่เป็นไร ให้นึกถึงคำสอนของหลวงพ่อพุทธทาส สอนไว้ว่า “เราทำตัวเหมือนแม่ครัว เครื่องปรุง น้ำพริก เครื่องแกงอะไร เราเตรียมหลักสูตร หาสูตร บันทึกเครื่องแกงส้ม แกงคั่ว แกงเผ็ด แกงจีดไว้ เตรียมไว้ເຄອະ เมื่อไหร่เข้าหิวขึ้นมา เขา ก็จะกลับมาเอง” หมายความว่า เมื่อเขายังไม่เห็นประโยชน์ เขายังไม่ได้รับผลเชิงประจักษ์ชัด ในการปฏิบัติตามหลัก ก็ปล่อยเขาไปก่อน เดียวสักวันหนึ่งเมื่อทุกข์มีขึ้นมา เดือดร้อนขึ้นมา ก็จะหาหลักดับทุกข์เอง

แนวทางที่หลวงพ่อพยอมได้ปฏิบัติควบอาชญากรรม ๗๓ ปีที่ผ่านมา ด้วยความรักความเมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์มีความเห็นอกเห็นใจที่จะช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสทางสังคม ให้ได้มีโอกาสในการมีสัมมาชีพเลี้ยงตนเองและครอบครัว ไม่สร้างปัญหาให้กับสังคม และปัญหาอาชญากรรมก็ได้ลดลงตามไปด้วย ความปลอดภัยในทรัพย์สินของเพื่อนมนุษย์ก็อยู่รอดปลอดภัย

พระฉะนัน หนังสือเล่มนี้จึงเป็นผลงานเชิงประจักษ์ ชัดว่า หลวงพ่อพยอมท่านได้เสียสละความสุขความสงบส่วน

ตัวมาสร้างประโภชน์สุขให้กับมหาชนให้ได้รับประโภชน์และความสุขไปด้วยกัน ท่านจึงมักจะพูดเสมอว่า อาทมาไม่ชอบ “ส่งบเย็น แต่ไม่เป็นประโภชน์” แต่อามาชอบ...“ส่งบเย็น ต้องเป็นประโภชน์” หรืออิกประโภคที่ท่านชอบพูดถึงปอย “หน้าที่ของพระ คือ ทำให้ประชาชนห่างทุกข์” ดังนั้น แนวทางการทำงานของหลวงพ่อพยอม ผ่านงาน “เผยแพร่ สงเคราะห์ และพัฒนา” จึงเป็นการทำหน้าที่ได้อย่างสมดุลระหว่างงานทางโลกก็ไม่ขาดและงานทางธรรมก็ไม่พร่อง

สุดท้ายนี้ plibunjuriyathidee ได้ร่วมกันจัดพิมพ์หนังสือ “เล่าไว้เมื่อวัย ๗๗ ปี พระราชาธรรมนิเทศ (พระพยอม กลุยาโน)" ในครั้งนี้ จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี จงอำนวยผล เพื่อเป็นการตั้งมั่นสำรองอยู่ในพระสัทธธรรม และขอให้ทุกท่าน มีความสุขความเจริญในบุญกุศลกับการได้สนับสนุนโครงการ ต่าง ๆ ของหลวงพ่อพยอมด้วยดีเสมอมา.

คณะผู้จัดทำ

มูลนิธิสวนแก้ว

ตอนที่ ๑ เล่าไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี

กำเนิด ปฐมวัย และวัยทำงาน.....9

ตอนที่ ๒ เล่าไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี

วัยสันยาสี บวชเรียน และอุดมคติ

ให้การสังเคราะห์.....51

ตอนที่ ๓ เล่าไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี

วัยวนปรัสต์ แสวงหาแก่นธรรม63

ตอนที่ ๔ เล่าไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี

วัยแจกของส่องตะเกียง.....105

.....

ตอนที่ ๕ เล่าไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี

- การพัฒนา การสงบเคราะห์
และปัญหาอุปสรรคต่อการทำงาน 183

ตอนที่ ๖ เล่าไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี

- ตัวอย่างบุคคลสำคัญที่เกี่ยวข้องและ
ได้มายืนยันหลวงพ่อที่วัดสวนแก้ว 207

ตอนที่ ๗ เล่าไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี

- ความเป็นมาของอุทยานการศึกษาที่มีสัญลักษณ์ต่าง ๆ
เพื่อใกล้ชิดธรรม 217

ตอนพิเศษ เล่าไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี

- ผ่านจดหมายเหตุภาพถ่าย 247

ตอนที่

เล่าไว้เมื่อวัย ๗๗ ปี
กำเนิด
ปฐมวัย และวัยทำงาน

◎ ถิ่นฐานบ้านเกิด

หลวงพ่อเล่าถึง...ประวัติความเป็นมา
ช่วงชีวิตตั้งแต่เกิด ตลอดถึงวัยชีวิตใน
ครอบครัวและบรรพบุรุษ...

เกิดนี่เขาเรียกบ้านคลองขวาง ต.บางม่วง
อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี (ปี ๒๔๘๗) เป็นคลองเล็ก ๆ
คลองส่วน คลองซอย เข้าไปในบ้านเล็ก ๆ โยมแม่
ชื่อสำเภา โยมพ่อชื่อ เปล่ง มีพี่น้อง ๕ คน พี่สาวคน
โตชื่อผึ้ง คนรองชื่อผูก พี่ชายชื่อสมจิต (ภายหลัง
เปลี่ยนชื่อเป็นณรงค์) ส่วนตัวเราชื่อพยอม น้องชาย
ชื่อพยุง ก็จะพ้องมากอย่างนี้

คุณพ่อเบล่ง จันเพชร (โยมพ่อ) ด.ช.พยอม จันเพชร (หลวงพ่อพยอม)

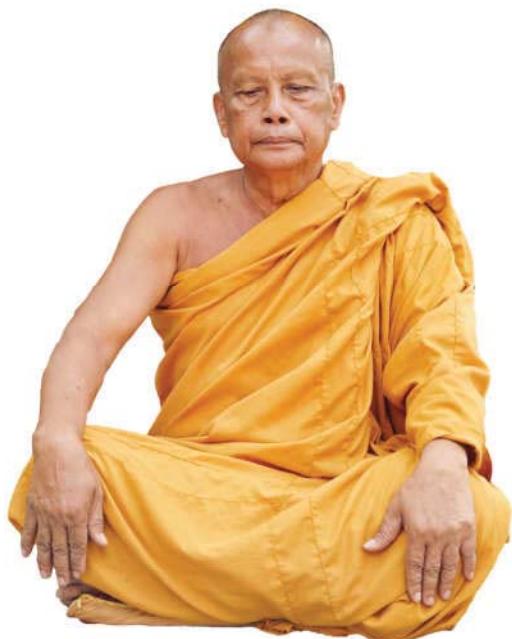

គុណធម្ម (ពីសារ), គុណធៀង (ពីសារ), គុណសមគិត (ពីចាយ)

บรรพบุรุษใช้ชื่อ “จันเพชร” ส่วนใหญ่
ก็เป็นเกษตรกรอาชีพทำสวนในถิ่นที่เกิด แต่บางช่วง
ก็ขึ้นไปทำงาน นั่น ! อญริมคลองลากค้อน ต.บ่อเงิน
อ.ลาดหลุมแก้ว จ.ปทุมธานี ต้องพายเรือกันไปเป็น
วัน ๆ โยมพ่อเจ้าอยู่ห้วย เราย้ายเรืออยู่หัวเรือก์เห็น
เข้าพ่วงเรือไป โยมพ่อก์ไม่อยากจะพ่วง เพราะเสีย
สถาบัน พายไปก็นึกบ่นในใจ จนอยู่ม่าโตมาได้ ซึ่อ
เครื่องหางยาวเล็ก ๆ เขารெยกเครื่อง KOHLER สมัยนั้น
คนอื่นเขาเล่น JLO แต่เราตั้งคืนอยก์เลยเอา KOHLER
เครื่องเรือคูลเลอร์นี่ก็ราคาสมัยนั้นจำ่ได้ ๒,๖๐๐.-
ราคา ๒,๖๐๐.- นี่หาตั้งค์ยาก มันก็เหมือนเป็นแสน
เป็นหมื่นสมัยนี้ ก็ขับเรือไปส่งเข้าตีไก่บ้าง ขนแตงโม
ขนผลไม้ม้อะไรไปขายบ้าง ก็ได้ตั้งค์บ้างไม่ได้บ้าง

ก็เรียกว่าปูย่าตามาย นีเขาก็ทำบุญถือศาสนาแบบประเภทสืบทอดประเพณีท้องถิ่น ผ้าป่า ทำบุญตักบาตร สร้างโบสถ์วิหารเจดีย์ เรื่องข้าใจหลักธรรม

โญมแม่นักจะพูดสอนว่า

“เอ้อไอ้ยอม !

เอ็งต้องยอมลำบากเมื่อหนุ่มหนา

ตีกว่าไปกลั่นตอนแก่

ต้องขยันให้เห็นออกทางชุมชน

ตีกว่าเขี๊เกียจแล้วยากจน

นำล้านออกทางตาณะ”

นี่มองดูน้อยมาก น้อยอย่างที่เราเองก็ต้อนนั้นไม่รู้ เรื่องรู้ราواะไร ได้ใส่บาร์ ได้ทำบุญ วันสำคัญ ๆ ทาง เทศกาล ก็ถือว่า เราเป็นชาวพุทธเต็มตัวแล้ว ว่านั้น เถอะ ก็ทำมา ๆ อยู่มาก็แม่เสียชีวิตในวัยไม่น่าจะถึง ๕๐ หรือ ๖๐ ปี จำไม่ได้มันอยู่ร้า ๆ สัก ๕๐ กว่า ๆ เสีย ชีวิตไปคลอดน้อง (น้องเสียชีวิต) ที่โรงพยาบาลศิริราช

ตอนนั้นไปป่วยอยู่นาน โยมพ่อ ก็ต้องลำบาก ตรากตรำ ไปเยี่ยมไปดู ไปทำงานเสร็จไปเฝ้าโยมแม่ ที่ รพ.ศิริราช มันมีเรื่องสด ที่ทำให้เรารู้สึกสงสาร โยมแม่อยู่ตอนหนึ่ง ก็คือ พ่อแม่กลับจากโรงพยาบาล แกไปป่วยอยู่นาน เจ้าน้องนี้ไม่ได้มีโอกาสไปเยี่ยม เหมือนคนสมัยนี้ แต่พ่อแม่กลับมาฐานะปร่างผอม น้อง ไม่เข้าไป แม่เรียกมาขออุ้มนี่ น้องไม่กล้าเข้าหา...แม่ ร้องให้ แม่น้ำตาร่วงเลย ตอนสมัยนั้นนี่มันมีอะไรที่ เจ็บปวดเรื่องที่จะดูแลรักษา กันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ต่างกับสมัยนี้เยอะ

pragdawrao miteukarannkring hnnie pfeonbanvutti pinnongせndi smaynun tontongถือว่า yod yeym xawa inana sук ton yom po'i peafay yom maepayonon thi' rp. chawban chwaykann kiyw xawa lungplang (p'chayxongp'o) ratdmpl bok "chwaypelng ! manhn ooy meiymanjeib chwaykann

เกี่ยวข้าวหน้อย ข้าวสุกอมแล้ว” เขาเก็บเกี่ยว ๆ มาเก็บไว้ในโรงนาโรงข้าว โยมพ่อนี่ไปถึงก็ไม่ได้ไปดูโรงข้าวโรงนาหรอ กพรวดไปดูนาข้าวเลย “อ้าว ! ใครมันขโมยเกี่ยวข้าวไปหมด” ก็เดินทำท่าศร้าเจอ ลุง ก “เอี้ย ! ภูขอแรงพวกรอบ ๆ แวนี้ ช่วยกัน เกี่ยวให้มึงเอาไปไว้ในนั้นแล้ว” โอ้ ! โยมพอก็โลงใจ จังได้เงินก้อนเอามารักษาโยมแม่ แล้วในที่สุด แม่ก็ เสียชีวิต ตอนนั้นน้องกี้ยังเล็ก เรา ก็จะเข้าโรงเรียน หรือเข้าโรงเรียนอะไรราوا ๆ นี่

ตอนนั้นมีสิ่งประกายภารณ์พูดถึงโยมแม่น่า จะประทับใจ เป็นทิภูฐานคุติบุคคลเป็นไออดอลหลาย อย่าง อย่างหนึ่งก็คือ “ขยัน” พันดินกลางคืนปลูก กลัวยกลางคืน ไม่หลับไม่นอนเท่าไหร่หรอ ก “นอน น้อย ตื่นนาน ทำงานเยอะ” โยมแม่มักจะพูดสอน ว่า “เออไออัยmom ! เอ็งต้องยอมลำบากเมื่อหนุ่มหนา ดีกว่าไปกลั้มตอนแก่ ต้องขยันให้เห็นออกทางชุมชน ดีกว่าขี้เกียจแล้วยากจนน้ำล้นออกทางถนน” อะไรทำนองนี้

นึกถึงภาพที่โยมแม่พันดินปลูกกลัวย ก็เลยต้อง คิดสร้างอนุสาวรีย์ให้โยมแม่ เป็นเหตุตั้งแต่นั้นมาสร้าง อนุสาวรีย์ให้โยมแม่ โยมแม่ก็ชอบพูดอยู่ในทำนองว่า

“ยังไงต้องบวชเรียนให้แม่ได้เกาชายผ้า
เหลือง ได้พึ่งใบบุญนະ มีงอย่าหาเรื่องติดเหล้า ติดยา
ติดคุกติดตะราช ติดผู้หลงยิงเรือ จนไม่ได้บวชให้
แม่ได้เกาชายผ้าเหลือง...แม่ออาจจะผูกคอตาย
อาจจะไม่อยากอยู่อะไรแล้ว” พุดในทำนองดักคอก
เราไม่ให้ไปเพลี่ยงพล้ำเรื่องรักเด็กผู้หลง รักผู้หลง
กินเหล้าเมยา ก็เลยไม่กินเหล้าไม่สูบบุหรี่เพื่อแม่

ต่อมาก็อายุใกล้จะ ๒๐ หรือ ๑๙ ปี พ่อแม่มา^{เสียชีวิตวัย ๖๐ ปี อีก เก็บศพฟ่อไว้ ๑ ปี แล้วอายุ ๒๐ ปี พอดี ก็เลี้ยงบวชปี ๒๕๑๓ (เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๑๓) จำได้กับวชตามประเพณี มีคนมาพุดเยอะเลย “ไอ้ยอมมึงจะบวชาพรรษาหรือเปล่า ๑๕ วัน หรือเดือนหนึ่ง” Abram คิดว่าเราห่วงน้อง เพราะน้องก็ยังเล็กไม่โตมาก ปรากวัว ไม่รู้อยู่มาได้哉 ! บวชตามประเพณี}

แต่พอเรียนนักธรรมชั้นตรี เป็นตัวจุดชนวนเริ่ม starters บนจากประเพณีชายไทยวัย ๒๐ ปี ต้องบวช กล้ายเป็นต้องบวชต่อ แล้วก็มีประเท็นว่า ชาวบ้านนี่ธรรมดابวชต่อไม่ได้ เพราะยังไม่ได้เกณฑ์ทหาร บังเอิญสอบได้นักธรรมชั้นตรี หลักเขามีว่าสมัยนั้น ! ถ้าใครได้นักธรรมชั้นตรี พระรูปได้ได้นักธรรมชั้นตรี

ไปยกเว้นการเกณฑ์ทหาร แล้วบวชต่อได้ แต่ภายใน ๑๐ ปี ถ้าสืกนจะ จะต้องไปเป็นทหารแก่ แต่เราเกือบๆ อดทนมาจน ๕๐ กว่าปี จนวัย ๗๗ ปี ที่เล่านี้

ตอนนั้นการทำงานทำการออกจากบ้านไปรับจ้าง นี่ขึ้นมากขึ้นมาพร้าวบ้าง สลับกันไปอย่างมากนี้ขึ้นวันหนึ่งบางที่ ๕๐, ๙๐ ตัน วันหนึ่งจำได้ ขึ้นสูงสุด ๑๐๓ ตัน เห็นอยู่แทบทุก处 เสร็จแล้วไขขึ้นเลย พูดถึงขึ้นมากทันไม่นี่ บางที่เราขึ้นตันกลางแล้วก็โยธาโยนมา เอาได้ที่เดียว ๓ ตัน ตันละ ๕๐ สต. ลงมาที่เดียวได้ ๓ ตันนี่ ๓-๔ อัน (ทะลาย) ใส่ขาใส่แขนประคองมามันน่าจะได้ ๖ สลิง เจ้าของสวนพูด “กูเห็นมึงขึ้นที่เดียว กูให้บาทเดียวก็แล้วกัน” ก็เอาโงเงาไปชะ ๕๐ สต. เราเกือบไม่รู้อะไร เพราะว่าไม่ได้...เดียวเขางอน เข้าไปจ้างคนอื่น เพราะคนขึ้นรับจ้างมันก็มีเยอะ ถ้าเราตั้งแต่ตั้งอนมาก เขาก็จะไม่จ้างเรา (หากลัวที่สุด “กลัวไม่จ้างเรา”) ถ้าไม่จ้างเรา เราเกือบไม่สถานศร ก็จำได้ว่าสมัยนั้นเก็บเงินเยอะมาก เป็นหมื่น ๆ เงินหมื่นสมัยนั้น มันเป็นเงินล้านในสมัยนี้ เพราะกว่ายเตี้ยวชาละ ๕๐ สต. ถ้าเทียบแล้วมันเป็นล้าน ๆ ไปซื้อที่ให้พ่อบ้าง ร่วมกับพ่อซื้อที่ให้พ่อบ้าง ก็ที่ดินต่อมากขายไป สร้างวัดสร้างอะไร

ไป ยกให้หน่องเขาไป ก็หมดไม่มีที่ดินเหลือเลย

คิดว่า ตอนนั้นมีความคิดแปลง ๆ “เราต้องไม่มีอะไร ถ้ามีอะไรเดียวมันจะสึก” มันยังมีความหวัง เดียวจะใบมีนี่มีนั่น และพี่สาวกเตือนว่า “ไม่เก็บเงินเก็บอะไร เก็บที่เก็บทางไว้บ้าง ประเดิ咏ถ้าเกิดสึกมาจะทำยังไง” แก้ติงแล้วก็หัวอย่างนี้ ถ้าเกิดสึกออกมาเพื่ออยู่ไม่ได้ แล้วไม่มีอะไร คล้าย ๆ กับพี่บอกจะมาอาศัยกูก็ไม่ได้ (อี ๆ ๆ) เราเก็บยิ่งมั่นใจ หนักขึ้น...ไม่สึกเด็ดขาด ! ก็เลยไม่มีดีกว่า

หมดที่หมดทางหมดสทางค์ทุกอย่าง ทองหยองไม่รู้ไปยังไง เคยมีนาพิกาทองไม่รู้ไปไหนหมด ก็หายหมดไป ทองจำได้มี ๒ บาท นาพิการีอนสมัยโน้นก็เรียกว่าค่อนข้างจะดี ๔๐๐-๕๐๐ บาท เสือผ้าก้มักจะไปซื้อนุ้นห้องสนามหลวง ซื้อ ๆ มาปะ มาชุนเอาขาด ๆ พวคนก็ชอบพูดล้อ “มึง ! เอาเสือขาด ๆ มาเสือฝิเสือคนตาย ประเดิ咏มันนานอนท่วงมึง” เราไม่ได้ว่าอะไร ก็ไม่เห็นมีมาทางเลย ก็ใช้ของถูกประหยัดที่สุด ! กำสทางค์ไว่นี่ว่า จะซื้อกวยเตีຍวน้ำแข็งกินนี่ กำจนแบงก์ชุ่ม แบงก์บาทสมัยก่อน แล้วในที่สุดก็ไม่เอา...เก็บ มันจึงได้มีเป็นกอบเป็นกำ ๓ หมื่น ๔ หมื่น ได้มั่งสมัยนั้น.

อนุสาวรีย์แม่

๑ แรงบันดาลใจจากการด่า (แม่)

หลวงพ่อเล้าถึง...โอมแม่เป็นไอเดีย สร้างแรงบันดาลใจในด้านต่าง ๆ...

ด้านตัวเดียวมาก ๆ ที่สุด ก็คือ “ขยัน”
 เพราะคำพูดคำสอนแก่พูดไม่มากแต่กระทำมาก แก่
 ชوبพูดประโภคเดียว ก็คือ “เอ็ง ! ต้องยอมลำบาก
 เมื่อหนุ่ม ดีกว่าไปกลุ้มตอนแก่นะ !” มีงต้องอย่างนั้น
 ต้องอย่างนี้ ไม่ต้องมีอะไรมาก...ขยัน

เรียกว่า “ขยันลูกเดียว” เป็นตัวอย่างขยัน
 และที่ประทับใจ ก็คือว่า โอมพ่ออาจจะทำร้ายบ้าง
 เวลาเมา เราก็เข้าไปปลอบอะไroyอย่างนี้ โอมแม่บอก
 “เอ็งไม่ต้องห่วง ! แม่ไม่ทึ่งไม่เลิกกับพ่อหรอก เรา
 จะได้เลี้ยงดูกันไป ทนได้ ! ทนเพื่อลูก” นี่ในที่สุดก็
 เลยเรียกว่า “ทนเพื่อลูก”

มันก็เลยมีตัวอย่างว่า เอօແປລກ ! พอเรามา
 บวช ได้เลี้ยงเด็ก ก็ทนเพื่อเด็กกำพร้า ที่เขามาเรียก
 เราก็ “หลวงพ่อ ๆ ” เอօ ! ก็หาทางปลูกกลัวยปลูก
 อ้อยให้เขาгинกันอิมหนำสำราญ ได้แบบอย่าง

เด็กที่มาอยู่กับเราเป็นเด็กกำพร้า นี่ค่อนข้าง

ที่จะเรียกว่าไม่ได้อดนะ เพราะแม่ชอบพูดคำว่า...

ในตอนคืนนั้นไปเดินตามหาแม่ เจ้าน้องมันร้อง
เดือนหงายเห็นแม่ฟันดินปลูกกลัวปลูกอ้อย ตะโภน
เรียกดัง ๆ “แม่ ! ขึ้นมาตอนເດວະ ນ້ອງຮັບແລ້ວ”

แกกีสวนໂຄຣມບອກ “ໄວ້ຍ່ອມມື່ງ ! ໄປນອນເປັນ
ເພື່ອນນ້ອງ... ໃຫ້ແມ່ກ່ອນ ເດີວແມ່ຈະມູ່ງມັ້ນຟັນດິນ
ປຸລຸກກລວຍປຸລຸກອ້ອຍໃຫ້ເວັງກີນ ມຶງຈະໄດ້ໄໝຕ້ອງໄປຢືນ
ດູປາກລຸກຄນອື່ນເຂາກີນ”

ໄມ້ຮູ້ນະ ! ເຮັມາເລີ່ມເດືອນ ແລ້ວເຮັມເອຍາກໃ້
ເດືອນກຳພຣາຕ້ອງໄປຢືນດູປາກລຸກໃຈຮາກເຂາກີນ ເຮັກ໌ເລຍ
ເລີ່ມເຂົ້າມໍ່າມໍ່າສໍາຮາລູສບາຍ ເຮັນຈົບກັນໄປອະໄຮກັນ
ໄປ ມີຮູ້ນະພວໄດ້ກັນຫລາຍຄນ ແຕ່ມັນກີ້ຕ້ອງມີເກຣບ້າງ
ຕິດຄຸກຕິດຕະຮາງຕາຍບ້າງ ເລີ່ມກັນເປັນຮ້ອຍ ກີ້ໄດ້
ຕຽບນັ້ນ ເຂົມາເປັນຮູ້ນະໃຫ້ເດືອນ ๆ ກີນ

ໂຍມແມ່ເປັນຜູ້ທີ່ສຸດຍອດ ຂົນກັບປະຫຍັດ
ມີສຕາງຄີໄສຢັດໄວ້ຕາມ ເຂາເຮັກ ກຣະບອກໄມ້ໄຟ່ທີ່ມັນ
ເປັນກລອນ * ບ້ານເຮົາເປັນບ້ານໄມ້ໄຟ່ ຍັດໄວ້ບ້ານເລຍ

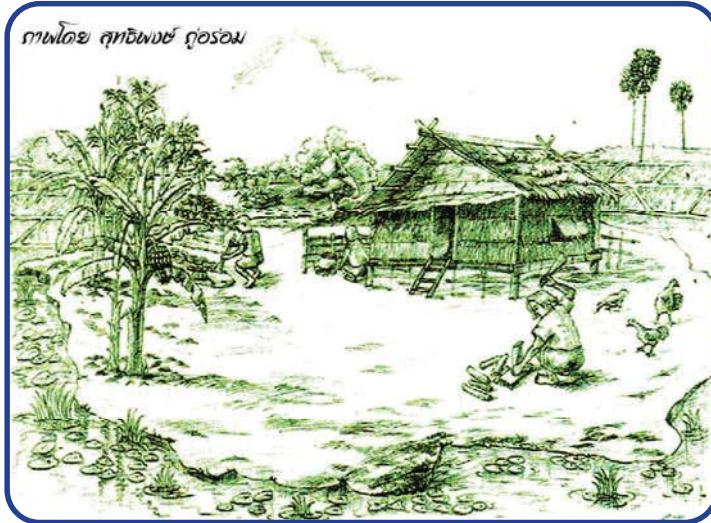
* ໄມ້ທ່າວງທັບໜັງແປ ລົງໄປທາງດີ່ ໄປສຸດທ່າເຊີງຍ່າ ມີໜັນທ່າຮັບຈາກແກກ ຮີ້ອກຮະເບື້ອງ
ທີ່ມູ່ງໜັງຄາ ເຮັກ ກລອນຈາຈະ ກລອນຜູກ ກລອນຂອ ແລ້ວແຕ່ລັກໆຄົນ, ເຈະງູ້ ເຮັກວ່າກລອນ
ຈາຈະ, ພາກຫຍັກເປັນຂັ້ນບັນໄດ ເຮັກວ່າ ກລອນຂອ

ຕະໂກນເງິນດັ່ງ ຈ “ແມ່ ! ຂຶ້ນມານອນເດວະ ນ້ອງຮອງແລ້ວ”

ແກ້ໄສວນໂຄຣນບອກ

“ໄອຍ່ອມມື້ງ ! ໄປນອນເປັນເພື່ອນນ້ອງ...ໃຫ້ແມ່ກ່ອນ
ເດື້ອວແມ່ຈະມຸ່ງມັ້ນພັນດີນປລູກກລ້ວຍປລູກອ້ອຍໃຫ້ເອີ້ນກີນ
ມື້ງຈະໄດ້ໄມ່ຕ້ອງໄປຢືນດູປາກລູກຄນອື່ນເຂາກີນ”

ພວເກເຕາຍໄປເຮືອບ້ານ ເປັນຕະກຳໄລຍ ເປັນຕະກຳໄໝ່ ຈ
ຕັ້ງຄຽງສົມຍັ້ນ ປະຫຍັດຄື່ງຂາດເຮີຍກວ່າ ກິນຂ້າວນີ້ປູ້
ເຄີມກຳມາດີຍ່າ ແມ່ດູດ ຈ ແລ້ວກີ້ຕັກຂ້າວກີນ (ຮີ ຈ)

ນີກຄື່ງເມື່ອງຈືນທີ່ວ່າ ເຈົ້າຕື່ເຂາແຫນດູປາເຄີມ
ເຕີຍບອກ “ອຢ່າດູນານໄວ້ຍ ! ປູ້ເດື້ອວເຄີມຕາຍໜ່າ”

ອະໄຮນັ້ນ...ນີກຄື່ງໂຍມແມ່ສຸດຍອດປະຫຍັດ
ໄກລ໌ຈະອິ່ມ...ກິນກວບ ອິ່ມມື້ອໜຶ່ງດ້ວຍປູ້ເຄີມກຳມາດີຍ່າ

เวลาหากเจอไปปลา นี่ตอนนั้นathanข้าวกับน้อง โยมแม่พ่อเจอไปปลา ก็ตักขึ้นมา เจ้าน้องก้มองตาหวานเลย... โยมแม่พ่อได้แล้ว ! ที่ไหนได้แก่แบงเป็น ๓ คือ ไปปلامัน ๒ ฝัก หันครึ่งหนึ่งฝัก อิกฝักหนึ่งไม่ได้หันฟ้าได้ครึ่งหนึ่ง เราได้ครึ่งหนึ่ง น้องเล็กได้เต็มฝักเลย

น้องก็ถาม “แม่กินไปปลาไม่เป็นเหรอ”

โยมแม่บอก “กินเป็น ! แต่อยากให้อึ่งกินโตเร็ว ๆ จะได้ช่วยแม่ทำงาน”

โยมแม่จะมัธยัสถ์ การใช้จ่ายอย่างประหยัด เสื้อผ้าขาดต้องประตองชน ในตอนเย็นโยมแม่มักจะให้เราถือปลายผ้ามุ่มหนึ่ง แล้วแก้กี้บด้วยเข็ม นี่จัน มาถึงที่มีอ่ารา ๆ ก็หลุด...ปล่อย บางทีเราดึงกระตก แรงไปผ้าขาด พอกขาดก็บอกแม่ “ด้วยกับเข็มที่ซื้อมาเสียเวลานี้ ไปซื้อใหม่เหอะ ไปซื้อเสื้อใหม่เหอะ” แกบอก “แหมมึง ! ขี้เกียจช่วยกูถือ กົງพູດທ່ານຸ້ນ ทানີ້ ໄມຊື້ອ່...ເສີຍຕັງຄໍ”

แล้วที่ความประหยัดนี้มันเป็นผลมาให้รับของเหลือใช้ เอามาสร้างวัดได้ใหญ่โตหรา ก็มาจากตรงนี้ ก็เลยติดมาที่ว่า ตรงนี้เป็นชนวนที่มานີກົງ ความขยันของแม่นี่ เสื้อผ้าเรา ก็รับเสื้อผ้าที่เขาไม่

ใช้ทำให้เราได้เงินเป็น ๑๐ ล้านเลย ตั้งแต่เราเปิดโครงการคิดว่า รับเสื้อที่ไม่ใช่นี้ ไม่ใช่ ๑๐ ล้านนะเรา ว่า ๒๐ ล้านนะกว่าเราจะจ่ายที่ทำ ๆ เพราะว่าเสื้อผ้า ตรงนี้นะมาปีละ ๒-๓ ล้านตัว วันนี้ไม่น่าเชื่อยายแก แก่แล้ว แกไปปีชื่อเสื้อผ้ามากขายตามงานวัดอะไร ต่าง ๆ ก็ขายได้มาเรื่อย พ่อช่วงโควิดขายไม่ค่อยได หอบมาบานเลย พอกเงินที่เราเก็บจากของที่เขา ไม่ใช่ นี่มาใช้ เราว่าพันล้านเลย ตัวเดียว ! วัน ๆ หนึ่ง ตอนนี้นี่ตกเดือนละ ๒๒ ล้านแล้วปีหนึ่งมัน เท่าไหร่ล่ะ ที่เราได้ของเหลือใช้มาทำริยส์สีเคิลซ้อม ขายซ้อมใช้บ้าง ถ้าทำแล้วได้ใช้ในวัดนี้กีบ ๕๐ ล้าน วันนี้ไปตามซื้อเสาเข็มไว้呢 เราประการศบอก ครرتัด หัวเสาเข็มแล้ว เหลือไม่ใช้อมาให้เรา บางที่เราก็ ไปขอนมาบ้าง โขวันนี้ ! เขาเอามาให้เราท่อนใหญ่ เป้อเริมเลย ไม่รู้เขาเอามาให้เองเลยนะ เรียกว่า ทุนเป็นหมื่น

ก็ทำนองนี้ ยังนั่งนึกว่าเออ ! “แหม ! อะไร เพื่อลูก” ชีวิตต้องมาลำบากเห็นด้หน่อย เพื่อลูกก็ เลยทำให้ในเรื่องคิดบวกให้แม่ให้พ่อ นี่เป็นเรื่องที่ผัง จิตฝังใจ ตอนนั้นกับวชณรให้แม่บวชพระให้พ่อ ตอน 彖ศพแม่ บวชตั้งเดือน บวชวันโรงเรียนปิด ยันวัน โรงเรียนเปิดถึงสัก.

ตอนนี้นำจ้าได้ชื่น บ. ๓ โยมพ่อเรียกมาเลย

“เอี้ยไอี้ยอม !

พ่อไม่รู้จะอยู่กับเอ็งไปนานแค่ไหน

อยากให้เอ็งรู้จักช่องทาง

หาเงินหาตั้งค์ได้ พ่อตามyle

เอ็งจะได้หาเงินเป็น”

๑ แรงบันดาลใจจากบิดา (พ่อ)

หลวงพ่อเล่าถึง... โยมพ่อเป็นไออดอล
สร้างแรงบันดาลใจและปลูกฝัง
อุปนิสัยในการดำเนินชีวิต...

ถ้าพูดถึงแรงดึงดูดของโยมพ่อ นี่คือจุดเร้ามีม
ความเสียหายของแกได้สนิท ก็คือ แกประภาศ (แต่
แล้วเราไม่ชอบอีกนั้น) ตอนนั้นจำได้ชื่น ป. ๓ โยมพ่อ^๑
เรียกมาเลย “เอี้ยไอ้ยอม ! พ่อไม่รู้จะอยู่กับเอ็ง
ไปนานแค่ไหน อยากให้อึงรู้จักช่องทางหาเงินหา
ตังค์ได้ พ่อตายแล้ว เอ็งจะได้หาเงินเป็น” ประภาศ^๒
ยื่นโนนติส “พ่อจะไม่ให้ตังค์เอ็งนะ บาท ๒ บาท
๑๐ บาท ๕๐ บาท ให้ค่าเสื้อผ้า กระเปา เข็มขัด...
เอ็งจะต้องหาเอง” ไปเก็บหามะพร้าวหล่น ส้มหล่น
ไปรับจ้างขึ้นมากขึ้นมะพร้าว

ผลอ ๆ ไม่นึกเลย ได้มากกว่าที่โยมพ่อให้อีก
โยมพ่อให้ไม่เกินวันละ ๕ บาท ๒ บาท แต่เราหาเอง
ได้ ๑๐ บาท ๒๐ บาท รับจ้างขึ้นมากขึ้นมะพร้าว
นี่ปรากฏว่า เรียกหาเงินเก่ง หารายได้เก่ง เรียกว่าเป็น
เด็กของย่านนั้น บางทีไปขายมะพร้าวกรอง “มะพร้าว
เนื้อหนา กล้ามใหญ่ เปลือกบาง” จนแม่ค้าที่ได้ยินพูด

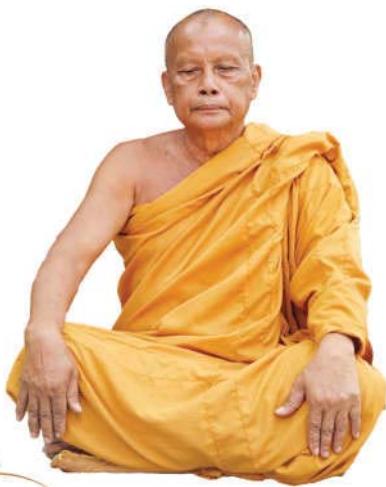
“ໄວ່ມະພර້າໄວ້ຍອມນະ ຂ້າງໃນມັນໄຫຫຼູກວ່າຂ້າງນອກນັ້ນ”
ກົບພຸດແຊວກັນອະໄຮກັນ ແລ້ວກົບໂຄມພ່ອໃຫ້ເກີບມະພර້າ
ຫລັ່ນບ້າງ ສັນຫລັ່ນບ້າງກົກລາຍເປັນເດືອກຫາເງິນເປັນຕັ້ງແຕ່
ເລີກ ມະພර້າຫລັ່ນນີ້ຈ່າວບ້ານແຕວນຸ້ນເຂາສມັຍນັ້ນ ໄຄຣ
ມະພර້າຫລັ່ນເຂາຈະໄມ່ຫວາງ ໄປເກີບຫລັ່ນ ຈ ໄປຂາຍ
ເຮົາໃນສມັຍນັ້ນເອຫນັ້ນສຕື້ກີຍິງພວກລຸກແໜ້ງ ຈ ຍິງປຸກ !
ບາງທີ່ຮ່ວມມາ ໂ ລູກ ຈນມີໂຍມຄົນໜຶ່ງຊື່ອໂຍມກົມໆ ອູ້
ໃນຄລອງເຈອກັນທີ່ໄຮບວ່າຈແລ້ວນີ້ ແກຍັງຍກມືອທຳທ່າຍິງ

หนังสติ๊ก ล้อเลียนทำท่ายิงมะพร้าวสวนแก (ชี ๆ)
บัวเฉล้าเจอทีไรแกทำท่าล้อเลียน

ก็ได้มะพร้าวมาขายพี่คนหนึ่ง เขาเรียกพี่หวิง
แกจะรับซื้อพวงของสวนของพวงผลไม้หล่นอะไร
อย่างนี้ ส้มหล่น มะพร้าวหล่น แกเห็นเรานุ่งการเงง
ขาด ๆ แกบอก...เขี้ย ! มึงไปซื้อดี ๆ ใส่บ้างก็ได้ ตั้งค์
เยอะแยะ กูขอเรียกมึงใหม่นะ “ไอผ้าขี้ริวห่อทอง”
เออ ! มึงนี่ทำตัวยังกะผ้าขี้ริวห่อทอง คนบางคนนี่
ทำตัวยังกับทองห่อหนึ่ง ไปไหนทียังกับตู้ทองเคลื่อนที่...
แต่หนึ่งท้วมหัว อะไรออย่างนี้

ผลที่สุดในเรื่องให้หาเงินเก่ง คำว่า “อัตตา หิ
อัตตโน นาໂໂ : ตนแลเป็นที่พึงของตน” นี่ ! โอมพ่อ
ใช้หลักนี้มาก่อนใคร ๆ ให้ชีวิตเรา เราไม่รู้หรอ ก
คำสอนพระพุทธเจ้า “อัตตา หิ อัตตโน นาໂໂ”
ไม่ค่อยได้ยินเข้าหูเท่าไหร

ต่อมา ก็โชคดีที่รู้ธรรมะจากตอนบวชนี่ เพราะ
พี่ชาย เขายังสุดยอดเลย เขายออบเปิดวิทยุ ไปด้วย
หญ้าในสวนเปิด อ.กิตติวุฒิ เปิดหลวงพ่อกรรมฐาน
พระเทพประสิทธิมุนี อะไรต่าง ๆ เราก็ได้เข้าหูมา
บ้าง แต่มันก็ไม่มากเท่าไหร่ เพราะเราต้องไปทำงาน.

“...ประเกททำบุญ

แต่ไม่มีปัญญาจะเขียนทุกข์และกิเลสออก

อย่างเป้าหมายของศាសนาโดยตรง

ก็ไม่มีวิธีการจะเขียน เวลาร้องไห้ก็ร้อง

เวลาทุกข์ก็ทุกข์ เวลามีกิเลสก็มี เป็นบ้า

เป็นบอกันไป ออกอาการเห็นชัด ๆ เลย ไปงก

ไปลัก ไปขโมยของเข้า ไปด่าไปทะเลาะไปตีกัน

ตั้งวงกินเหล้านี่เห็นตำแหน

เรียกกันว่า

บุญกิทำ บำเพ็ญกิสร้าง...”

๑ วิถีชีวิตในครอบครัวชาวสวน

หลวงพ่อเล่าถึง...ปู่ ย่า ตา ยาย ญาติ
พี่น้องมีศรัทธาเลื่อมใสต่อพุทธศาสนา...

โยมย่า (ไย) นี้เป็นคนถือศีลอุโบสถ แม่แก่ (โยมยาย) เขาว่าก็ถือศีลอุโบสถ ทั้งฝ่ายพ่อฝ่ายแม่ แต่ว่าเขาก็นั่นแหล่ะ ทำบุญถือศาสนาประเพณีสี่บาร์ ทอดกฐิน ผ้าป่า ทำบุญทำงาน สร้างนั่นสร้างนี่ แต่เรื่องจะศึกษาปฏิบัติกรรมฐาน นี่่าจะไม่มีกระดิกหู เลย หรือมีใครแอบทำบังก์เมรู้นัะ แต่พี่ชายนี่มีบังลงป้าน้ำอานีใจบุญ ทำบุญแต่นั่นแหล่ะ ประเพณีทำบุญแต่ไม่มีปัญญาจะเขียนทุกข์และกิเลสออกอย่างเป้าหมายของศาสนาโดยตรง ก็ไม่มีวิธีการจะเขียน เวลาห้องให้ก็ร้อง เวลาทุกข์ก็ทุกข์ เวลามีกิเลสก็มีเป็นบ้าเป็นบogกันไป ออกอาการเห็นชัด ๆ เลย ไปงก ไปลัก ไปขโมยของเขา ไปด่าไปทะเล ไปตีกัน ตั้งวงกินเหล้านี่เห็นตำแหนารียกันว่า “บุญ ก็ทำ บาปกรรมก็สร้าง” ก็มีกันไป

แล้วเจ้าเรื่องที่มงายที่สุด ก็คือ ทรงเจ้าเข้าเฝี่ยมัยนั่นเขาเรียกว่า แม่ทองคำ เป็นร่างทรง แล้วก็จะเชือะไรต่ออะไรไม่รู้ คนแห่งกันไป พูดง่าย ๆ ว่าพื้นฐาน

ทางศาสนากระเดียดไปทางมาย ไม่เป็นพุทธศาสนา
กระเดียดไปทางไสยาสตร์ เพราะโยมปู่ (เรือง) ก็เล่น
ไสยาสตร์ กินข้าวที่เสกอยู่นั้นแหลก โอ้ย ! เรา กิน
อิ่มไปตั้งนาน เดินกลับมา อ้าว ! โยมปู่ยังปั้นข้าว
เสกจำได้แ้วๆ ได้ยินอยู่เรื่อย “โอมะ ปง ปง สง
ได ปง แม่รรณีแม่คงคามาอยู่กับข้าหรือยัง มาช่วย
ปกป้องรักษาคุ้มครองด้วย ให้อยู่ยังคงกระพัน”
อะไรทำなんนี้ เป็นความเชื่อของเรานะ บอกว่า “หนัง
เหนียว”

ตอนนั้นแกเป็นท้าพเสื้อ แกไปปล้นเขา แล้วก็
เอาของที่ปล้นคนอื่นมาได้ ไปขายชาวมอญ (คลอง
ห้าร้อยราษฎร์นิยม อ.ไทรน้อย) แล้วมอญเขามาจ่าย
ตังค์ ขึ้นมาไปตีเข้า ปราภูเขาพันด้วยจอบ ม้าตกใจ
เพ่นหนี แกเลยหลบลงมาเลย หลบมาพากก้อมีกรุ่มสกรัม
ด้วยจอบด้วยพลว์ แต่หนังไม่แตก แต่ที่ทูนี่จอบบ้าง
พลว์บ้างกระแทกน้ำหนอนงไฟลแต่ข้างในเสียหมด
แตก...เหม็น ให้เราหาสำลีห้ามาราชีด เอาผ้า
มาเช็ดเหม็น ข้างในเน่า แล้วโยมปู่...แกให้เราฝึกวาย
ฝึกเป็นนักเลง เราไม่เอา แกก็วิงเอามากมายเหงเลย
นะ ถ้าหลบไม่ทันก็ตาย โยมปุ่นี่เล่นไสยาสตร์ เรา
เห็นกะตากรังหนึ่ง คือ ผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งผู้ใหญ่เปลี่ยน

นำกำลังตำรวจไปจับ แกก้มเหล้าເຄື່ອນ ປຣາກງວ່າ
ตำรวจนີຍິງ ເປັນ ຖໍ່ໄມ່ຮະບົດ ແກກີເອາະໄກຮອະໄຮ...
ໜຶນບໍ່ຫມາກແທງສວນ ຕໍາຮວຈເຜັນແນ່ບ ຄນລະທາງສອງ
ທາງ...ເໜື້ອຍ !

ແຕ່ໄມ່ໄດ້ເຮືອນນະ ເຮົາໄມ່ມີອາຮມັນໝອບເລຍ ເພຣະ
ເໜື້ອຍແລ້ວອັນຫພາລເກເຣ ປລັນຈີເຂາ ແລ້ວທາຮຸນໂຍມຍ່າ
ໄປຄືອສີລົມາກີຈັບຂາລາກກະຮະຈາກລາກຖຸ ມັນເປັນກາພ
ບາດຕາ ເມາແລ້ວຂອງຂຶ້ນ ແຕ່ແປລກນະ ! ໂຍມອາຍັງ
ໜຸ່ມນີ້ຈັບໂຍມປູ້ໄມ່ອຢູ່ລື່ນເປັນປລາໄຫລເລຍ ເຂາເຮີຍກ
ອະໄຮ...ຫ້ວໃຈປລາໄຫລ ຈັບ ໂ ດົກກີຈັບໄມ່ອຢູ່ ແພລືບ ຖໍ່
ກີເຮີຍກວ່າ ຕຣະກຸລ ກົມືຕິດເຊື້ອຄນໜຶ່ງ ເຂາລື່ອວ່າສມັຍ
ນຸ້ນເຂາໄປຟັນກັນນະ ແກວຄລອງບາງໂສນ (ຕ.ບາງມ່ວງ
ອ.ບາງໃຫຍ່ ຈ.ນະບູຮີ) ນະເປັນທຸ່ງ ພັນກັນຄົງວັນ
ຄ່ອນວັນ ມີເສື່ອ ຖໍ່ ທັ້ງນັ້ນ ສມັຍນັ້ນມີອະໄຮ ເສື່ອເຮືອງ...
ຟັນກັນຄົງວັນຄ່ອນວັນກວ່າຈະເໜື້ອຍເລີກ.

หลวงพ่อเล่าถึง... วิถีสังคมชาวบ้านใน การเข้าถึงหลักศาสนาในสมัยนั้น...

มันไม่มีนะ ตอนหลังมันมีตอนที่ว่า เขาเริ่มนิมนต์หลวงพ่อปัญญาณนทะ ภิกขุ (พระพรหมมังคลาจารย์: ปั้น พทุมุตตโร) ไปเทศน์ที่วัดเราบวชวัดสังวรฯ คนมาฟังกันเยอะ แต่ชาวบ้านเกลียด ! หลวงพ่อปัญญา เพราะไปเทศน์ว่า “อีศาลพระภูมิ มันสู้มาไม่ได้ หมายang เห่าขโมยเข้าบ้าน พระภูมิไม่เห่า” เราไปนั่งฟังอยู่ด้วย เด็กตอนนั้นยังเด็ก ตัวท่านยังหนุ่มอยู่ ใครไม่รู้เป็นมนต์มา ชาวบ้านไม่ชอบเลย แต่มีคนชอบเยอะ เนื่องอกันประมาณสัก ๓๐ % คือ เขายึดติดศาลมีภูมิ ศาลเจ้า พวกรวงเจ้าทรงผี นี่ขึ้นสมองเลย

แต่ตอนหลังนี้พอเราบวชแล้ว เขาก็จะไปเนื่องอกันพวกรูติ ๆ เขาก็เห็นเราเทศน์เราอะไรแล้ว เราพูดเรื่องนี้ผ่านสื่ออะไรต่ออะไร เขาก็คงจะเริ่มดีขึ้น.

หลวงพ่อเล่าถึง...ตอนเด็ก ๆ ไม่เชื่อว่า หลักธรรมใช้นำชีวิตได้ดีกว่าอย่างอื่น...

ไม่ค่อยเชื่อ ! ตอนนั้นยังไม่รู้ แต่ความเป็นเด็กดีนี่นะ เพราะโญมแม่ขอร้องนะ มันมีส่วน...ความเป็นเด็กดี อิกตัวหนึ่งที่ได้แรงไม่ใช่โญมพ่อเลยเป็นคนอื่น มีคนพูดว่า (ได้ยินครั้ง ๒ ครั้ง) “ไอ้เด็กลูกกำพร้า นี่อย่างไอยอม ไอ้น้องมัน ๒ คน เป็นเด็กกำพร้า นี่ มันจะเอาดีได้ยังไง มันจะมีครรภ์สั่งสอนอบรม ขนาดสั่งสอนอบรม ยังเอาดีไม่ค่อยได้ ไอ้นี่ในอนาคตเรา ว่าคงจะไปไม่รอด” อะไรทำนองนี้ คำพูดตัวนี้ยืดมาก เลย จะต้องดีให้ได้ อันนี้ไม่ได้เกี่ยวกับโญมแม่กับอะไร ที่ตรงยึดว่าจะไม่เลว จะไม่กินเหล้า จะไม่เป็นนักเสง จะไม่หาเรื่อง จะไม่สร้างบาปมากเกินเหตุ.

หลวงพ่อเล่าถึง..คนที่เป็นไออดอลให้เห็นการไปวัดในวันสำคัญทางศาสนา

มีอยู่อย่างนึง ต่อมาก็หาย พิธายจะไปเรื่อย ๆ.

หลวงพ่อเล่าถึง...ตอนเด็ก ๆ มีความเชื่อต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์พลังลี้ลับของขลัง...

สรุปว่า เชื่อ ! สะสมหารเครื่องไว้เยอะ หมดตั้งค์ไปบานเหมือนกันแหล่ หมดตั้งค์เรื่องอื่นไม่ค่อยหมด แต่ไปหมดกว่า เขาลือว่านั่น องค์นั้นองค์นี้ดี ห้ามด ขุนผนขุนแพน สมดังสมเด็จอะไร แล้วไม่รู้ไปไหนตอนบวช บวชมาแล้วยังมีห่อเป็นห่อ ๆ.

หลวงพ่อเล่าถึง... โญมพ่อดี๊ดเหล้า สูบบุหรี่...

เต็มที่ทั้งเหล้าทั้งบุหรี่ สร้างความรู้สึกให้เราว่า เราจะไม่เป็นทาสมันเด็ดขาด เพราะมาแล้วก็มีเรื่องตอบติงกับพี่สาวตัวเอง คือ ป่านีตอบติงกันไม่น่าเชื่อ ต้อยป้ายจึ่ง แล้วก็บุหรี่มีอยู่ครั้งหนึ่ง แก่นอนแล้วสูบบุหรี่ เจากันบุหรี่มันหล่นไปที่หมอนใหม่หัวเลย เราเลยบอกว่า ไม่รู้จะตอนเด็ก ๆ นี่ “มึง...กูนี่” จะเรียกเหล้ากับบุหรี่ว่า “มึง...กู จะไม่มีทางครอบจำกได้” อาณาจักรเยาว์ว่างั้นเถอะ รู้สึกอาณาจักรเย

โญมพ่อนี่ค่อนข้างจะคับแคนใหญมาก คือ มาเสียตรงมา แต่เวลาไม่มาดีนัะ ไม่มาเนี่ยแ hem ! เป็นเหตุของลูก แต่ถ้ามาแล้ว โอ้โฮ ! ค่อนข้างจะอันธพาลนิด ๆ บางทีเราขึ้นมากขึ้นมาพร้อมมาเห็นอยู่ นอนกำลังหลับดี ๆ นะ เปิดมุ้ง ดึงหัวเรา “มึง ! ไปต้มข้าวต้มให้พอกินหน่อย” เราก็ “โอ้ย ๆ ไม่ไหวแล้วๆ อี้แ hem ! เราก็ค่อนข้างจะหือ !!!”

เรียกว่าบางคนเขามาว่า ทำไม่ไม่สร้างอนุสาวรีย์ให้โญมพ่อด้วย มันยังไงไม่รู้ ! แต่ก็ไม่ได้เกลียดซังอะไรมากมายนะ แต่เปื่อที่สุดตรงมา หมายความว่าบางทีไม่

ขึ้นบ้านขึ้นช่อง เขาเอาเรือมาส่งก็โยกเยกและโย้เย้
เรียกอยู่นั่นแหล่ะ ให้มาอื้มขึ้นจากเรือ ขึ้นมาหัวสะพาน
บังเอิญจำได้อยู่ครั้งหนึ่ง เสียใจที่สุดในชีวิตเลย พ่อ
เราอื้มขึ้นมาแล้วนี่ เรามันแบบเจ็บใจอ่ะ “เห็นอยามา
แทบทตายนี่” ขึ้นเองก็ได้ ก้าวกระดิ...ขึ้นเดินมาก้าว
เดียว...ไม่ขึ้น งอแงลงใจให้เราไป เราก็ไม่รู้ลงใจ
ไม่รู้พอยกขึ้นมา ทำแบบประชด กระซากขึ้นมา แล้ว
ก็วางแผนแทกโครม กันยืนเลย แกក็ร้องให้ แล้วก็
รำพันพื้มพำว่า (อื้อ ! เสียดแทงเลย ขาเราพับอ่อน
เลย กราบที่ตักขอโทษ)...

“กูเลี้ยงมาเท้าเท่าฝาหอย กูไม่เคยทุ่มมึงลง
กับพื้น มึงจะอ้วกรดใส่หลังกู กูไม่เคยทุ่มมึงลงกับ
พื้น นี่กูมาเหล็กก็ไม่ได้อ้วกใส่หัวมึงสักนิดนึง ทำไม !
มึงถึงได้ทุ่มกูลงได้”

อื้อ ! กราบขอโทษ ครั้งนั้นเป็นประวัติศาสตร์
ที่ทำกับพ่อ แต่กับแม่นี่ไม่มี.

หลวงพ่อเล่าถึง...โญมพ่องกับโญมแม่ ใครให้คำปรึกษาปัญหาได้มากกว่า...

โญมแม่เสียชีวิตเร็ว อุญี่น้อยไปก่อน...เสียก่อนโญมพ่องลายปี ดังนั้น การให้การอบรมสั่งสอน...ไม่ได้มาก ๆ ส่วนโญมพ่องให้แต่เรื่องว่า “มึงต้องรีบหาตั้งค์ให้เป็นนะ พ่อจะอยู่ห้าให้อึงใช่ นีมันคงไม่ได้เท่าไหร่หรอ ก” ตอนนี้พ่อ ก็เริ่มมีอาการเจ็บ ๆ ป่วย ๆ อย่างนั้นอย่างนี้อะไรของแก ก็แต่เวลาพูดให้เราหางอนนี เราอันนี้ว่า “สุดยอด” ทำให้เราตอนบวชอยู่เขาก็ยังบอกว่า เป็นพระหาตั้งค์เก่ง

มีคนพูดว่า เราชาเงินซื้อที่ซื้ออะไรมี ได้เยอะได้มากกว่าพระในเมืองไทยที่ระยะช่วงในอายุเข้าวัย ๗๗ ปี ซื้อที่ดินให้คนยากจนถึง ๕,๐๐๐ กว่าไร เป็นเงินไม่ต่ำกว่า ๒,๐๐๐ ล้านบาท หาเงินซื้อที่ให้คนยากจนได้ขนาดนี้ เพราะอิทธิพลที่โญมพ่องเล่นແเนนฝิกให้หาตั้งค์เป็น ตั้งแต่อายุน้อย ๆ ป.๓ ยังนี่ ป.๒, ป.๓ หาตั้งค์เป็น หาตั้งค์ใช้เอง เด็กเดี่ยวันนี้มีสมองแบบนี้หรือเปล่า มีพฤติกรรมอย่างนี้หรือเปล่า.

พระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ว่า...

“ปัญญา y อ้มเกิด^๑
แก่คนผู้มั่นประกอบ

ปัญญา y อ้มเกิด

แก่คนผู้เพ่งพินิจ ด้วยกิจของตน”

เราทำอะไร เราหมั่นประกอบหมั่นทำ
ไป ๆ มา ๆ ไม่รู้ปัญญามั่นหมายังไง....

๑ ชีวิตช่วงเด็ก

หลวงพ่อเล่าถึง...การมีโอกาสเข้าเรียนหนังสือในสมัยก่อน...

ก็ไปเรียนตามแต่เด็กต้องมีพื้นฐานการศึกษา สมัยนั้นมันมี ๕ ปี ชั้นแรกเขาเรียกว่าชั้นมูล แล้วก็มา ชั้น ป.๑ แล้วก็ขึ้น ป.๒, ป.๓, ป.๔ หมด เพราะช่วง นั้นที่เราเรียนยังไม่มี ป.๖ จบ...แต่อยากเรียนต่อพ่อ ไม่มีตั้งค์ เห็นเขาไปก็เสียใจอยากรจะไป โหยมย่าก์ช่วย แนะ “มีอย่าจากสวนอุกมา มีอยู่ให้มันมีด ให้ เขากลับหายไปก่อนค่อยกลับไปบ้าน และถ้าเอ็งไม่ ได้ดีบได้ดีนะ มากระทีบย่าเลย” ก็แรงนะ เขาเรียก เดิมพันแรง คือ พุดเหมือนกับกดดันให้เราต้องทำงาน

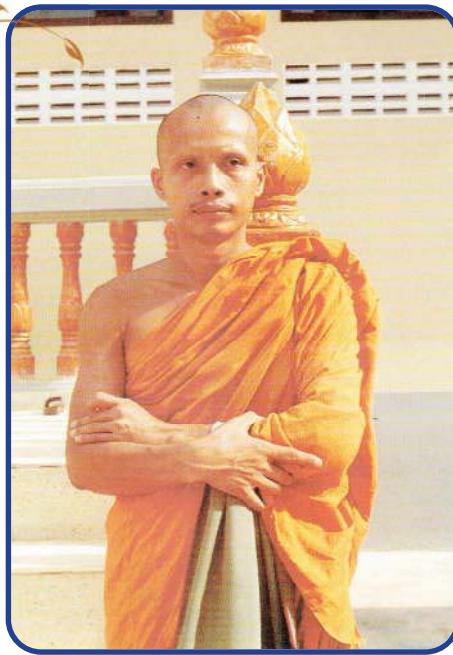
โรงเรียนวัดสังขวา ที่หลวงพ่อพยอม
เข้าเรียนจนสำเร็จการศึกษาชั้น ป. ๔

โยมย่ากีบอก “ไม่เป็นไร มึงทำงานให้เยอะ ๆ
ไม่ได้เรียนมากก็ทำงานเยอะ ๆ เดี่ยวสบายน เดี่ยวราย...”
อะไร์กพูดตามภาษาของแก ก็เลยไม่ได้เรียน อยาก
เรียนແທບແຍ່ ແຕ່ກີເປັນອຍ່າງທີ່ໄຍມຢ່າວ່ານະ “ໄມ່ຮູ້...
ແຕ່ຮາຍ” ໄມ່ໄດ້ຮັບແຕ່ທຳກຳໃຫ້ຫັກ

ກລາຍເປັນຕຽນກັບທີ່ພຣະພຸທຣເຈົ້າຕັ້ງສິໄວ “ປັບປຸງ
ຍ່ອມເກີດແກ່ຄົນຜູ້ໜັ້ນປະກອບ ປັບປຸງຍ່ອມເກີດແກ່
ຄົນຜູ້ເພັ່ນພືນີຈັດວ່າກີຈອງຕົນ” ເຮົາທຳອະໄຮຮາມໜັ້ນ
ປະກອບໜັ້ນທຳ ໄປ ๆ ມາ ๆ ໄມ່ຮູ້ປັບປຸງມັນມາຍັງໄຟ
ບອກໄມ່ຖຸກໄມ່ມີໂຄຣໃຫ້ໄດ້ທີ່ ១ ທີ່ ២ ທີ່ ៣ ແຕ່ຕອນເຮັບນີ້
ໄມ່ເຄີຍໄດ້ທີ່ ៤ ໄດ້ທີ່ ១ ທີ່ ២ ທີ່ ៣ ແກ່ນີ້ ແຕ່ທີ່ ១ ໄດ້ປ່ອຍ
ສມັຍນຸ້ນເຂົາມີໄດ້ທີ່ ១ ທີ່ ២ ທີ່ ៣ ຍຶງທີ່ ១០

ພວເຮາທຳກຳ...ທຳໄປ ๆ ໂອ້ ! ເຈົ້ານີ້ຈີງ ພະ
ທຳໄປແລ້ວມັນລືມອະໄຮຫາຍ ພະ ອຍ່າງ ຄ້າມົງການທຳ
ນະເໜີ ຄ້າກ່ອສຮ້າງເປັນກີໄປນັ່ງປິ້ນໃຈ ຕັດແບບທຳໄໝ
ຈັບຈາກຈັບອະໄຮ ວັດເປັນ ທຳບັນໄດ້ເປັນ ທຳອະໄຮເປັນ
ຊັກມີຄວາມສູກໃນການທີ່ເຮົາໄມ່ເຄີຍເປັນ ຕ່ອໄປກົດຄຳນວນ
ເປັນ ຂາຍຂອງເປັນ ຈົນກະທຳ ຄ້າອູ່ເປັນໝາວາສ ຄິດ
ວ່າຕ້ອງເປັນຜູ້ຮັບເໜີາ ຄິດວ່າ ຕ້ອງທຳບັນຈັດສົງຈັດສຣວ
ຫຼືອຸຮົງກິຈອື່ນ ພະໄຮກັບເຂົາບ້າງ ແຕ່ວ່າມັນໄມ່ໄປແລ້ວ
ເພຣະມັນເຮັບນີ້ອຍ ແຕ່ພອບວ່າແລ້ວອຍກເຮັບເປັນ

บ้าเลย ก็เลยเรียนบ้านอเลย เรียนนักธรรม ๒ สำนัก เลย “เข้าสำนักบ่ายสำนัก”

นักธรรมชั้นตรี ตอนเข้าไปเรียนวัดปรางค์หลวง
ภาคบ่ายเข้าเรียนวัดอ้มพวน พอเรียนนักธรรมชั้นโภ
ตอนเข้าไปเรียนวัดบางไกรนอก พอบ่ายก็ไปเรียน
วัดบางอ้อยช้าง เรียกว่า เรียนชั้นเดียวกัน นี่แต่อยาก
จะรู้ว่า พระอาจารย์แต่ละวัดสอนเป็นยังไง เพราะ
เรียนที่วัดบางไกรนอก พระอาจารย์ อายุ ๘๐ ปี ก็
สอนให้ท่องหลักสูตรให้แม่น พอไปเรียนวัดบางอ้อยช้าง
อาจารย์เป็นด็อกเตอร์ จบ มจธ. จบอะไรอย่างนี้ ก็บอก
ต้องแอพพลาย ต้องขยายความให้เก่ง เรา ก็เลยได้
๒ เรื่องเลย “หลักก็จำได้แม่น ขยายก็ได้คล่อง”

หลวงพ่อเล่าถึง...สมัยก่อนไปโรงเรียน ถ้าทำผิดครุจะมีวิธีการลงโทษแตกต่าง จากสมัยปัจจุบัน...

มี ที่ชำนาญสุด ก็คือ “ให้เกาเสา” เพราะว่า ไปล่วงผึ้งตอนเที่ยง ช่วงโรงเรียนพักเที่ยง แล้วผึ้งมัน ต่อยตาหูบwm หมด เข้ามาก็อ้ายสิ ก็ค่อยเอามะนาว ขี้ต่องที่มันต่อยขอบตา แล้วก้มมันยุบ พอมันยุบก็เดินเข้ามา เพื่อนเขาเข้าไปตั้งชั่วโมงกว่า แล้วเราเพิงมา ครุก์ถามว่าไปไหนมา แล้วหน้าเป็นอะไรเป็นบwm ? บอกว่า “ผึ้งต่อย” ครุ “ทำไม่ถึงต่อย” บอก “ไปล่วงรังมัน” ครุ “เออ ! มือคันนักไปเกาเสา ๒๐ ที”

พอไปเกาเสาราก็ตามล่ะว่า เสาไม่มันมีเสียง ถ้าเกาตามแนวดิ่งเสียงมันอาจจะทิ่ม ก็เลยเกาตามขวาง ครุก์ขำ...เอ้ ! เข้าใจคิดเวี้ย เข้าใจเลี้ยง มันกระลิ่มกระเหลี่ย ก็มีทำโทษแบลอก

ตอนเรียนสมัยนั้น มันก็มีเรื่องห้ามเล่นกับเด็กผู้หญิงเด็ดขาด เล่นตีจับ เล่นเตยขีดเส้น แล้วถ้าใครล้ำเส้น...ตอบ ครุศรีสองร้อย (ทองเพียร) บอกห้ามเล่นผู้ชายไปเล่นกับผู้ชาย ผู้หญิงเล่นกับผู้หญิง เรา ก็อดไม่ได้ก็ตาม “แล้วเล่นไม่ได้มันเป็นยังไง” ครุไม่พูดอะไร หรอก “เดียวโตก็รู้เองแหละ แต่ตอนนี้ไม่ให้เล่น”.

◎ ศึกษาหาประสบการณ์วัยรุ่น

หลวงพ่อเล่าถึง...อุปนิสัยสมัยก่อน ช่วงเป็นวัยรุ่นทำงาน ความรัก เที่ยว...

ช่วงเป็นเด็กวัยรุ่นไปทำงาน เด็กผู้หญิงเข้าก็
มาชอบ...เป็นเด็กหัวปุน เราเป็นซ่างอะไรต่าง ๆ แล้ว
เด็กแก่ก็ชอบทิปสตางค์ ๕.-, ๑๐.- สมัยนั้นละจะ
เด็กผู้หญิงเข้าเห็น เขาชวนพาหนะ ๒-๓ คน แต่เรา
บอกไปไม่ได้ ยังไงมีได้บวชให้แม่ แล้วมันก็เลิกไปหาย
ไป ก็ตอนนั้นมันเก็บตังค์อย่างเดียว มีเสียตังค์ครั้งเดียว
ตอนวัยรุ่น เด็กผู้หญิงอยากไปดูวงดนตรีจุฬารัตน์
สมัยนั้นมันเด็ก ๕.-, ผู้ใหญ่ ๗.- เสียตังค์ให้เขาไป ๗.-
ตั้งแต่นั้นมา นึกเสียดายแทบทatyตอนนั้น “ที่ไม่น่า
พลาดเลย” เด็กคนนั้นมันสวย หวานไปเที่ยวเข้าก็รับ...
ทำงานก่อสร้างด้วยกัน เข้าหัวปุน เราซ่างไม่มีได้
แต่จะอั่งอะไรเลย

ແລ້ວບາງໜ່ວງ ກົມເຈົ້າເພື່ອນພອເຈິນເດືອນອອກ
ເຂາມາຈວນໄປເຂົ້າໜ່ອງ ເນື່ອກ່ອນມັນມີໜ່ອງອູ່ບາງບ້ວທອງ
ເຂາຈວນ “ເຂີຍ ! ໄປດ້ວຍກັນ” ເຮັມໄມ່ເອາ...ກົບອກ “ຖຸ
ຄອຍມຶ່ງອູ່ຫັງໜ້ານີ້” ກົມຜູ້ຫຼົງເຂາມາເດີນຜ່ານຜ້າລຸ່ມ
ຂົບຜ້າຫັນໜ້າອົກໂພລ່ ກັນຫຼຸດອະໄຣຂອງມັນໄມ້ຮູ້ອ່າະ ແລ້ວ
ເຂາອົບສັກຕຸກແກ ກົດາມວ່າ “ສັກທຳໄມ່” ເຂາກົບອກ
“ດ້າຜູ້ໜ້າຍຈັບແລ້ວຕິດເລຍ ແກະແປັກເລຍ” ທຳຍ້ວ່າໃໝ່
ເຮົາເຂົ້າໄປຈັງໃນ ເຮົາກົ່າໄມ່ເຂົ້າ ຄອຍຈົນເພື່ອນສັງຈະເຮືອງ
ຂອງເຂາ ກົກລັບບ້ານ

ເຮາມອອງ ຕອນນັ້ນມັນເຮີມຄວາມຮູ້ສຶກແລ້ວນະ ມັນ
ມີຄວາມຮູ້ສຶກ “ເຂີຍ ! ຜູ້ຫຼົງ...ມັນເໜືອນສ້ວມວ່າ” ຊ່ອງ
ນີ້ໂຄຣ...ປວດກົມາຄ່າຍ ၅ ເໜືອນຄອຫ່ານສ້ວມ ມັນຮູ້ສຶກວ່າ
“ຮັງເກີຍຈ ອະໄຮວະໂຄຣກົມາ...ຄນເດີຍວໄສກັນອ່າງນີ້”
ມັນກົນືກອງຢູ່ວ່າ ເອົ ເຮາເຮີມຄວາມຮູ້ສຶກເໜືອນກັບສ້ວມ
ໂຄຣປວດກົມາ...ຄ່າຍໃສ ၅ ໂຄຣອຍາກໂຄຣເສີ່ຍນກົມາ
ຄ່າຍໃສ.

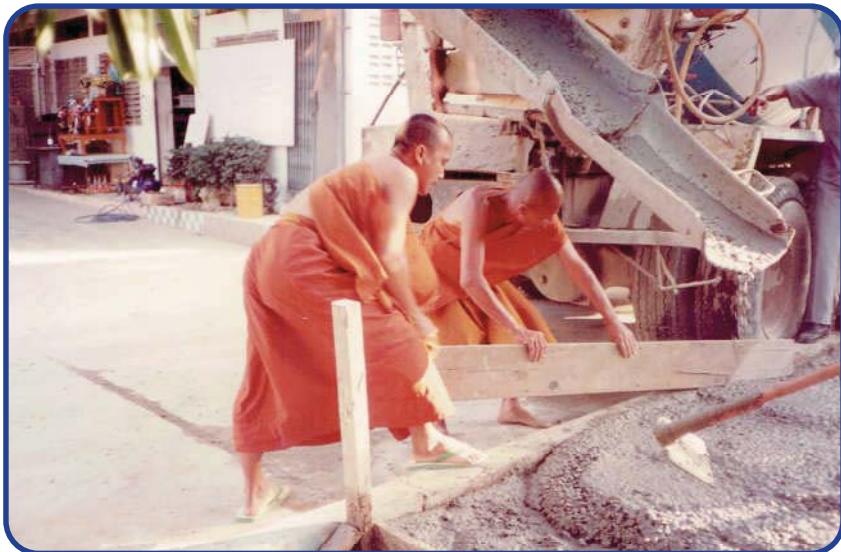
หลวงพ่อเล่าถึง...การใช้ชีวิตช่วงวัยรุ่น สุ่มทำงาน...

ตอนนั้นก็สลับกลับไปทำงานก่อสร้างก็เป็น
จับกันไปก่อน ได้ค่าแรง ๑๖ บาท ไปสร้างตึก ๘ ชั้น
ที่โรงพยาบาลศิริราช ทำงานได้วันเดียวหัวหน้างาน
เห็นแล้วความขยันการเอาใจใส่ในงาน ขึ้นค่าแรงเป็น^๑
๑๙ บาท และก็เลื่อน ๆ มาถึง ๓๐ กว่าบาทก็จะป้าได้
บวช และก็เริ่มเป็นช่าง

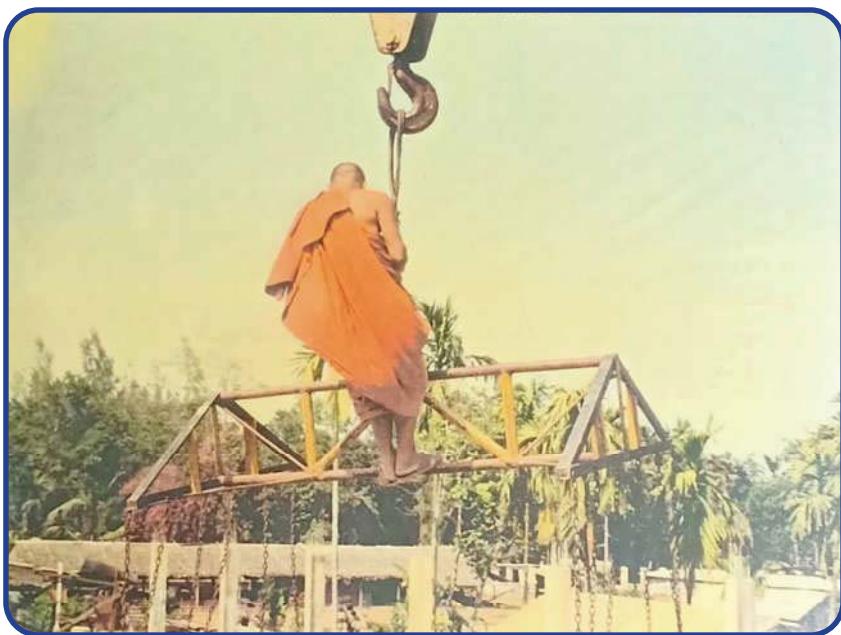
แล้วก็เริ่มรับเหมาบ้าง เล็ก ๆ น้อย ๆ ต่อเติม
อะไรต่าง ๆ ก็ทำให้ได้รับความรู้เรื่องงานก่อสร้างติดมือ^๒
ติดสมองมา จนพัฒนาวัดได้ในระดับหนึ่ง หรือเรียก
ว่า พอได้ พอมองออกว่า ตรงนี้จะต้องใช้เหล็กเท่า
ไหร่ ใช้แบบเท่าไหร่ถึงจะรองรับน้ำหนักไม่ทรุดไม่หัก^๓
ไม่พัง

พอได้มากที่เดียว ก็ได้มารاحงานทั่วมาสร้าง
วัดสร้างอะไรต่าง ๆ นี่เราก็ควบคุมเอง และก็จ้างเข้า^๔
บ้าง เพราะว่าต้องไปเทคโนโลยีไม่ไปเทคโนโลยียังจะทำ...
คุณเองได้ แต่ต้องไปเทคโนโลยี เพื่อเอาเงินกันที่เทคโนโลยีมา^๕
เป็นค่าจ้าง ค่าวัสดุก่อสร้างศาลา โบสถ์

สมัยแรก ๆ ช่วงนั้นเงินยังไม่ค่อยมีก็คุยกับ

งานพัฒนาวัดในยุคแรกๆ หลวงพ่อพยอมช่วยกันสร้างพัฒนาวัด
มาอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน ด้วยการร่วมมือกับพระสงฆ์และลูกศิษย์

รถไม่ปูน ที่เขามีปูนเหลือคิวหนึ่งบ้าง ครึ่งคิวบ้าง บางครั้งเหลือเป็น ๑๐ กิว มาเท่านั้นจอดรถได้เยอะเลยแต่ต้องลุกมาเทตอนไหนรู้ไหม ? เขามาตีหนึ่ง ก็เอารถตีหนึ่ง มาตีสี่กิวเทตีสี่ มาห้าหุ่มก็ต้องลุกมาปลูก ระดมคนงานพระเนตร จนพระเกลี้ยดบรรลัยเลยช่วงนั้น ประประชาด...ประท้วง ! เพราะว่าเราไม่มีเงิน

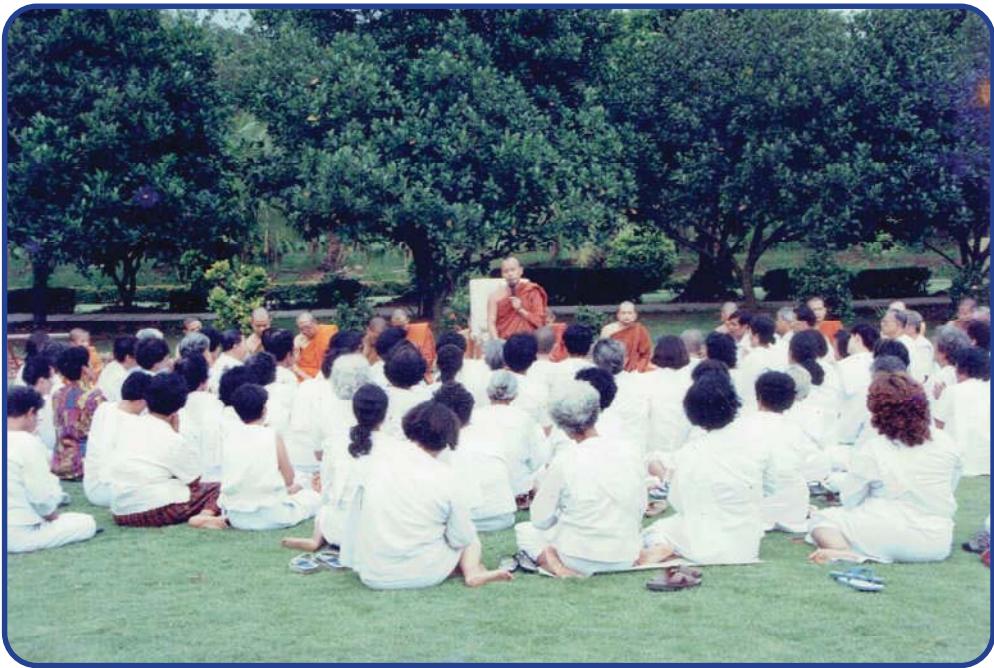
แล้วก็สำคัญที่สุดก็ติกเข้าค่ายจริยธรรม มีเด็กนักเรียนหลายโรงเรียน มาเข้าค่ายกันสลับสับเปลี่ยน ก็ถือว่า ได้ทำประโยชน์เป็นวัดที่แรก ๆ ในเมืองนนท์วัดอื่นยังไม่มีห้องประชุมห้องที่พักค่ายแต่วัดเรามีเป็นระดับต้น ๆ

แล้วก็จัดบวชเณรภาคฤดูร้อน เป็นวัดแรก ๆ
ของเมืองนนท์ รองต่อจากท่าน อ.กิตติวุฒิโถม ภิกขุ
(พระเทพกิตติปัลลญาคุณ นามเดิม กิตติศักดิ์ เจริญสถาพร)
ท่านได้ทำเป็นองค์แรกในประเทศไทยที่บวชหลาย ๆ
๑๐๐ รูป ครั้งหนึ่ง ๕๐๐-๖๐๐ รูป ก็มี...เณรภาคฤดู
ร้อน เรา ก็เอามาทำได้สูงสุด ๓๐๐ รูป

แล้วก็ต่อยอดมาเรื่อย ๆ มาเป็นรับเต็กช่วย
น้องห้องหิว เข้ามาทำงานหารายได้พร้อมทั้งอบรม
ศีลธรรมไปด้วย ช่วงโรงเรียนปิดเทอม ไม่ใช่เล็กน้อย
เหมือนกัน เพราะว่าเด็กบางคนก็ได้เงินเป็นหมื่น ตอน
แรก ๆ สามารถไปซื้อประทุมน้ำต่างข้างฝา มุงบ้าน
ให้พ่อให้แม่ได้สำเร็จ จนกระทั่ง คุณเอก (นายลัน
พนเพียร) ที่อยู่วัดเรานี้ได้ขึ้นไปเยี่ยมไปเที่ยว

ชาวบ้านเขามักจะพูดทางเหนือว่า (เรียกพระว่า “ตุ๊เจ้า”) เขารอกว่า นี่ถ้าไม่มีตุ๊เจ้าพอยอม เขาคงไม่มี
ข้างฝ่าย哪หน้าต่างหลังคาสังกะสีอะไรทำงานองนั้น
พอยมาเล่าให้ฟังก็นีกว่า เออ ! เรากจะต้องทำไปเรื่อย ๆ
ก็ตั้งงบไว้ให้ ปีละ ๕ ล้าน วันนั้นเด็กก็ได้กันไป

แล้วก็เกิดผลตามมา คือ ไปรำลีอกันใหญ่ บาง
ปีมาตั้ง ๕๐๐-๗๐๐ คน ที่แทบจะไม่มีให้พัก เงิน
แทบจะไม่มีให้จ่าย แต่ก็จ่ายให้เข้าไปเกือบหมด
ค่าแรงคนละ ๖๐.-, ๗๐.-, ๘๐.- ถึง ๑๐๐.-, ๑๒๐.-
จนมาถึง ๑๕๐.- สูงสุดก็มาให้ถึง ๒๐๐.- กินอยู่
เสร็จก็ตก ๓๐๐ กว่าบาท.

หลวงพ่อเล่าถึง...เมื่อทำงานถูกโ顿 โคง และนิวิริแก้ปัญหาโคนโคง...

พูดถึงตอนก่อสร้างนี่หมินเหม่เกือบติดคุก
หรือตาย เพราะเขาไม่พากมากกว่าเรา คือ ถูกโคงค่าแรง
ประมาณสัก ๕,๐๐๐ บาทได้ สมัยนูน ๕,๐๐๐ บาท
เท่ากับเกือบแสน เป็นแสนสมัยนี้ ไม่ทางก็ไม่ให้ ทาง
ก็ไม่ให้ ก็เลยไปด้วยกันอยู่ใต้สะพาน

ตามว่า มีเป็นไม่มีหรอก พาดด้วยไม้呢 แต่ถ้า
พาดนี่เราเชื่อว่า มันแข็ง... คนมีอายุ ของเขายัง
ตอนนั้นสัก ๔๐ ปี เราเพิ่ง ๑๕-๑๖-๑๗ ปี และพวก
เขาเยอะ เชื่อว่าต้องรุมคล่ำเราตาย ทีนี้ ไปอยู่ใต้นั้น
สมัยนั้นก็ยังห้อยพระ “เอี้ย ! ผู้หญิงเดินข้ามหัวเวี้ย
เสื่อมหมดละวะ” ในใจก็นึกว่า “เอี้ย ! เสื่อมหมดละวะ”
ไม่เอาละวะ...กลับบ้านดีกว่า ไม่ดักตีดักฆ่าเขาแล้ว
ก็เลยรอดไป เจ้านั้นก็โคงเราไป.

ตอนที่ ๒

เล่าไว้เมื่อวัย ๗๗ ปี
วัยสันยาสี
บัวเรียนและอุดมคติให้การสังเคราะห์

◎ เข้าสู่ร่มผ้ากาสาวพัสดุ

หลวงพ่อเล่าถึง...ช่วงเข้าสู่ร่มผ้า กาสาวพัสดุ (ตอนบวชพระ)...

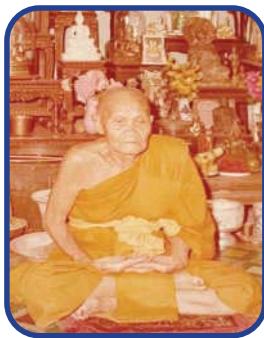
บวชที่วัดสังวรพิมลไพบูลย์ ตำบลบางใหญ่ อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี แล้วก็อยู่จำพรรษาที่วัดนี้เลย ท่านพระครูนนทประภากร (สมบุญ ปภากรโร: พูลสารค) เจ้าคณะอำเภอบางใหญ่ เจ้าอาวาสวัดพิกุลเงิน เป็นพระอุปัชฌาย์ พระครูนนททวุฒิอาจารย์ (เอี่ยม ร่มุมปาโล) วัดสังวรพิมลไพบูลย์ เป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระครูนนทเขมาราม (หยุด เขมาราโม) วัดปรางค์หลวง เป็นพระอนุสาวนาจารย์

อุโบสถวัดสังวรพิมลไพบูลย์

พระครูนทประภากร
พระอุปัชฌาย์

พระครูนนทวุฒาจารย์
พระกรรมวาจาจารย์

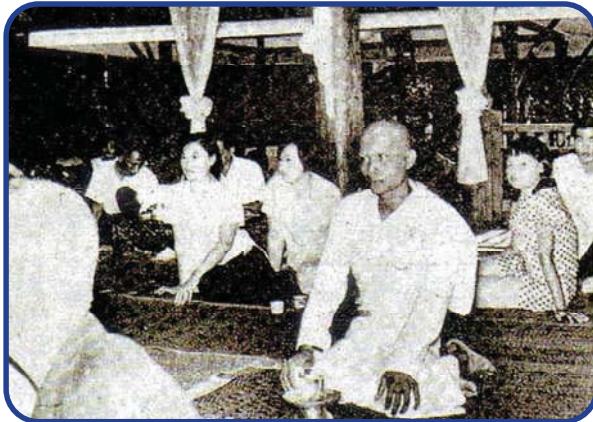
พระครูนทเขมาราม
พระอนุสาวนาจารย์

หลวงพ่อเล่าถึง... สมัยที่บัวชได้มี เหตุการณ์แปลกเกิดขึ้น...

ก็เป็นประเพณีชาวยไทยวัย ๒๐ ปี ชาวพุทธ
ก็จะต้องบัวช คือ บัวช ๓ เดือน บัวชอะไรเขาเรียก
สมัยนั้นว่า “บัวชເອພຣ່າ”

เหตุการณ์ในการบัวชนั้น ก็คือ บัวชຈຸງສົມ
ໄມພ້ອຂຶ້ນແຮງ ແລ້ວກີ່ເວີ້ນໂມນພ້ອສິ່ງເກັບສົມໄວ້ໄດ້

ปีหนึ่ง ก็จะต้องเผาศพ ก็เลยเป็นการที่ว่า “บวชจุ่งหน้าศพ” จุงศพขึ้นเมรุอะไroy่างนี้ ก็มีโอกาสตามประเพณีว่างั้นເถേ Zah

หลวงพ่อพยอมกำลังเตรียมกรวดน้ำในวันบวชเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้กับโยมพ่อที่วัดสังฆารามมิลไพบูลย์ ซึ่งเป็นวัดเดียวกับที่ท่านเคยบวชหน้าศพให้โยมแม่

ก็มีคนมาพูดเยอะตอนนั้น “มึงจะบวชได้พระชาใหม่นี่” ตอนนั้นบ้านก็ไม่มีใครอยู่เหลือนอง คนเดียว ก็ไม่รู้ตอนนั้นก็บอกไม่ได้ว่า “จะเอาให้ได้ ๓ เดือน” แต่นึกในใจว่า “มึงเสียนะ !” ถ้าบวชไม่ได้ ๓ เดือน เขายังคงบวชไม่ได้พระชา แหกพระชาอะไroy่างนี้ สมัยนั้นมันมีเหมือนตอนนี้เลยนะ

แบบที่ว่าบวช ๗ วัน บวช ๑๕ วัน บวชเดือน คือ “บวชจิมดูด” จะบวชอย่างน้อย ๑ พระชา ๒ พระชา ๓ พระชา นี่เยอะมาก สมัยที่รุ่นแรก ๆ

หลวงพ่อพยอมกลางหมู่สังฆมณฑลขณะอุปสมบทกรรมในอุโบสถ

ของเรานี่ มันไม่มีนะประเพณีบวช ๗ วัน ๑๕ วัน
มันเพิ่งจะถึงมาในระยะนี้ มันน่าไม่เกิน ๒๐ ปี นอก
กรณะนั้นสมัยนั้นไม่มี

ก็มาบวชแล้ว ก็ต้องเรียนนักธรรมชั้นตรีไป
ออกพรรษาไปสอบนักธรรมชั้นตรีได้ แล้วก็เริ่มฝึก
เทศน์ ชาวบ้านชอบใจ ระหว่างพรรษาก็มีก่อสร้าง
ทำเขื่อนหน้าวัด

วิธีการอ่านหนังสือศึกษา
ธรรมของหลวงพ่อพยอม
ท่านจะloyเรือไปกลาง
น้ำเป็นการป้องกันไม่ให้
หลับได้อย่างเดียว เพราะถ้า
หลับเรือก็จะล่ม

แล้วก็มีเคล็ดเด็ดที่ญาติโยมชอบใจที่สุด ก็คือ เรียกเด็กวัดมาอบรม ว่าใครจะรับโญมที่เขาเอารือ มาจอดที่หน้าวัด ก็มีกระเช้า มีปืนโต มีกระดาษ มีถุงอะไรข้างของนี่ ถ้าเด็กไปยกไปรับไปชนขึ้นมาหนึ่ง ซึ่งเมื่อก่อนมันไม่เคยมี ไม่เคยมีพระรุ่นก่อนสอนเด็ก วัดให้ไปรับของญาติโยมจากเรือที่มาจอดเรือหน้าวัดนี่ แต่พอเราทำเข้าญาติโยมประทับใจ แล้วเรา ก็จะให้เด็ก ๑ บาทบ้าง ๒ บาท ๔ บาท แต่ส่วนใหญ่ ไม่ได้ให้เป็นเงิน ให้บุหรี่

ตอนสมัยนั้นมันมีไปงานสวัสดิ์พะไร งาน ทำบุญบ้าน นี่จะมีบุหรี่ถวายมาด้วย สมัยนั้นจำได้ ว่า เคล็ดทองพระจันทร์อะไรมากนี้ ซองหนึ่งก็ประมาณ บาท ๒ บาท ราوا ๆ นึง บาท ๒ บาท ๓ บาทอะไรมี ให้เด็กไปแลกที่ร้านหน้าวัด เป็นร้านกาแฟ เด็กก็จะ ได้สองครึ่ง บาท

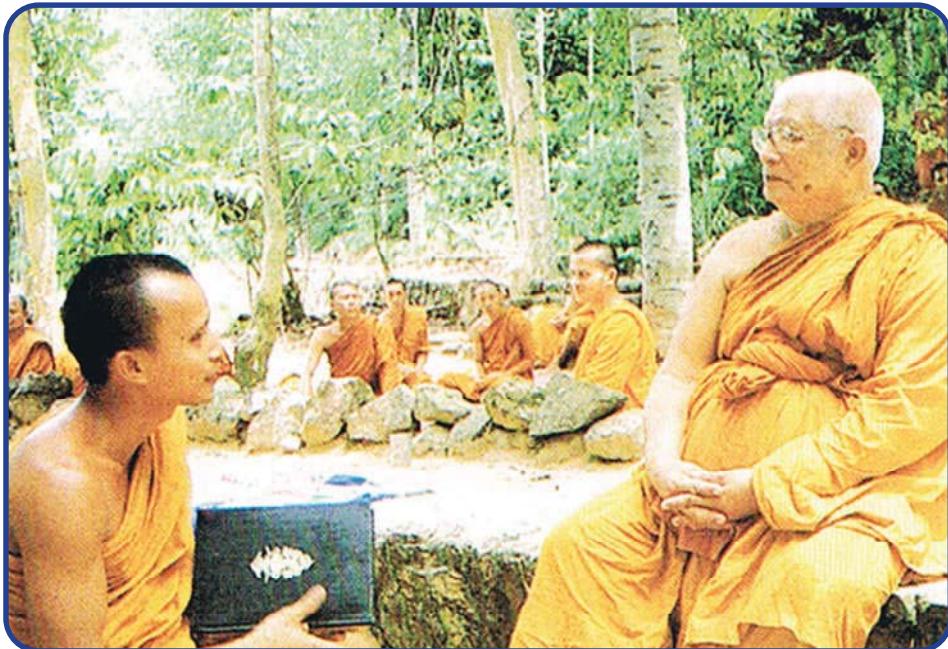
นึกถึงว่า กินก๋วยเตี๋ยวกินไอศกรีมอะไรอ่อน เขาได้อ่อนอะ ตอนนี้เด็กก็แย่งกันขนเหลย ทีนี้ แย่งกันรับ ชื่อเสียงด้านเรื่องอบรมเด็กเริ่มกระจายแล้ว

ทีนี้ โอมก็เสียดายถ้าสักไปเกณฑ์ทหาร เพราะว่า จะต้องเกณฑ์ทหารหลังจากสอบนักธรรมเสร็จ

หลังออกพระราช โถมเสียดายกัน เลยพาภันไปกี่คน
ไม่ทราบ แต่ก็หลายคนไปที่อำเภอบางใหญ่เก่า ก็ไป
หาสัสดี ไปบอก “ขอยกเว้นการเกณฑ์ทหาร ให้
พระรูปนี้พระพยอมนี่”

ปรากฏว่า สัสดีเขาก็ทำเรื่องให้ยกเว้น แต่ต้อง^{อยู่ให้ได้} ๑๐ พรรษา ถ้าสึกก่อน ๑๐ พรรษานี่
ต้องเป็นทหาร ถ้าเลี้ยพระราช ๑๐ มา ก็ไม่ต้องไปเป็น^{ทหาร} ปรากฏว่า เออ ! เราก็ไม่สึก ได้ยกเว้นการ
เกณฑ์ และก็ได้เรียนนักธรรมชั้นโท-เอกมา เจ้าความ
คิดสึก เริ่มไม่มีมากวนแล้ว เดินหน้าอย่างเดียว

แล้วยิ่งมามีคุณหมอบาชร หนูนิ่ม แก่อ่านหนังสือ^{ให้อ่าน}
หลวงพ่อพุทธทาสเยอะ แกก็เอาหนังสือมาให้อ่าน
“ทำบุญ ๓ แบบ” “บวชทำไม” “บวช ๓ เดือน”
อะไรต่ออะไรนี่ พอก่อน ๆ ไป เอ ! “ทำบุญมีตั้ง ๓
แบบหรือ” ที่เราทำก็มีสี่บัตร ทอดกฐิน ผ้าป่า ไม^{ไม่}
เห็นมีอะไรกี่แบบ ปรากฏว่า ทำบุญน้ำโคลน ทำบุญ
น้ำหอม ทำบุญผงซักฟอก ไป ๆ อ่าน เอ้า ! หมอบา
ชร ไปใหม...จะออกค่ารถไฟให้เสร็จ ไปสัก ๗ วัน
น่า เราก็ไปเที่ยวแรก อยู่ได้ ๑๕ วัน กลับ

กลับมาตอนนั้น หลวงพ่อพุทธาสาบอกว่า ถ้า
จะอยู่จำพรรษาที่นี่ ต้องให้เด่นกธรรมชั้นเอก ก็ต้อง
กลับมาเรียนนักธรรมจนได้นักธรรมชั้นเอก ถึงกลับ
ขึ้นไปอยู่ใหม่

ก็ขณะที่อยู่ที่วัด สร้างกุฎิให้หลวงพ่อ ทำเขื่อน
แล้วเราก็พิสadarสร้างกุฎิประหลาดเสาเดียว สร้างกุฎิ
เสาเดียว (เดียวนี้เขารื้อเสียแล้ว)

แล้วไปบิณฑบาตประหลาด มีคนบ่นเหมือน
กันบินฯ ไม่ซ้ำไปนู้นบ้าง นี้บ้าง นั่นบ้าง แล้วก็พระ
ทุกองค์ที่ไปบิณฑบาต เขายังต้องมีปืนโตไปถ่ายใส่
กับข้าว ของเรามีอีก ใส่ฝาบาตรกับใส่บำบัด มีเท
อะไรมาก ๆ ฉันรวม แล้วไปนู้นบ้างนี้บ้างแล้วไม่บอก

พระองค์ที่เก่ารุ่นนั้นเข้าบิณฑบาตทางเรือ
แล้วก็ต้องไปประจำ สายไครก์สายมัน คลองนีองค์นี้
ไปคลองนี้ก็ต้องไปคลองนี้ ห้ามไปนั่นไปนี่ไม่ได้ โยน
จะว่า แต่เราไม่รู้อะ ว่าก็ว่า เราไม่อยากไปซ้ำที่ ติดที่
ก็โดนว่าเยอะ แต่ก็เป็นเรื่องแปลกประหลาด

แต่ว่าว่าวะแล้วนี่ มีอธิษฐานใจหลายอย่าง เช่น
ไม่ยอมไปขึ้นกุฎิพระรูปอื่นเด็ดขาด และพระรูปอื่น
จะขึ้นมาเราก็ไม่ให้ขึ้น ก็โดนสิ ! โดยเล่นงาน โดยปากกุฎิ
ก็มี แล้วก็มีตะโคน “อื้อ ! เป็นพระอรหันต์หรือยัง”

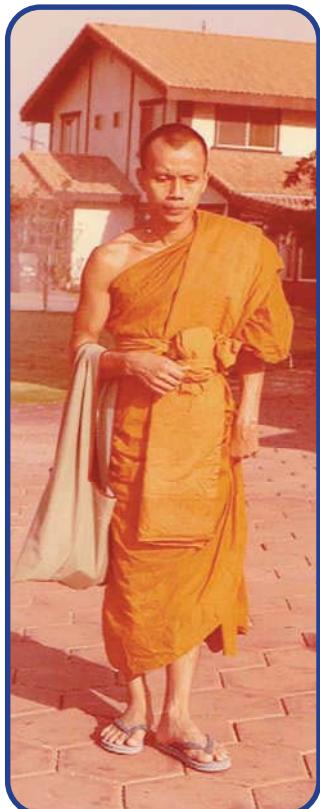
แล้วมีแปลกอยู่องค์หนึ่ง มันเป็นเหมือนศัตรู
มากกีพกกีชาติ เราสวามนต์อยู่บางที่เราไปเทศน์มา
มันก็เห็นอย แล้วเสียงมันก็แผ่เบาด้วย ก็โดนแขวง
“ทีเทศน์ลงมันดัง สวามนต์ทำไม่มันไม่ดังไม่รู้” โดย
ว่า !

แล้วนี่เขา ก็แปลกนະ มันก็เหมือนกับอะไรกรรม
เก่า ตอนเป็นนักเรียนเขา ก็ไม่ถูกกับเรา พอบวชเป็น
พระเขา ก็ไม่ถูก เราก็มานั่งนีกว่า่น่ากลัวจะเป็น
เวรกรรม

ยังจำได้ครั้งหนึ่งที่บวชอยู่ที่วัดสังวรฯ เขา มี
งานปีมีกฐินอะไร เขาจะหาเครื่องปั้นไฟ สมัยนั้นวัด

ยังไม่มีไฟฟ้า ตอนนี้เราก็เห็นว่าดีกแล้วนี่ ไปกดตับเครื่องปั่นไฟ เจ้าคนที่เขาฝ่าเครื่อง...ยังมาก ! คล้าย ๆ กับสมัยนั้นนะครครุ่นเครื่องปั่นไฟได้นี่เป็นไฟเวอร์ อะไรของเขามีสมัยนี้ เอาปืนจี้หัวเราเลย “มายุ่งทำไม่”

เราก็อ้อย ! ตอนนั้นนะไม่รู้นะ มันก็เริ่มมีสติ กำหนด เพราะไปเริ่มอบรมที่สวนโมกข์มาแล้วนี่ “ถ้ามีกรรมจากเรา ก็ขอให้ยิงจบกัน เราอย่าเป็นฝ่ายยิง”

“
...ตอนนั้นนะไม่รู้นะ
มันก็เริ่มมีสติกำหนด
 เพราะไปเริ่มอบรมที่
 สวนโมกข์มาแล้วนี่
 “ถ้ามีกรรมจาก
 ชาติมา
 ก็ขอให้ยิงจบกัน
 เราอย่าเป็นฝ่ายยิง”...”

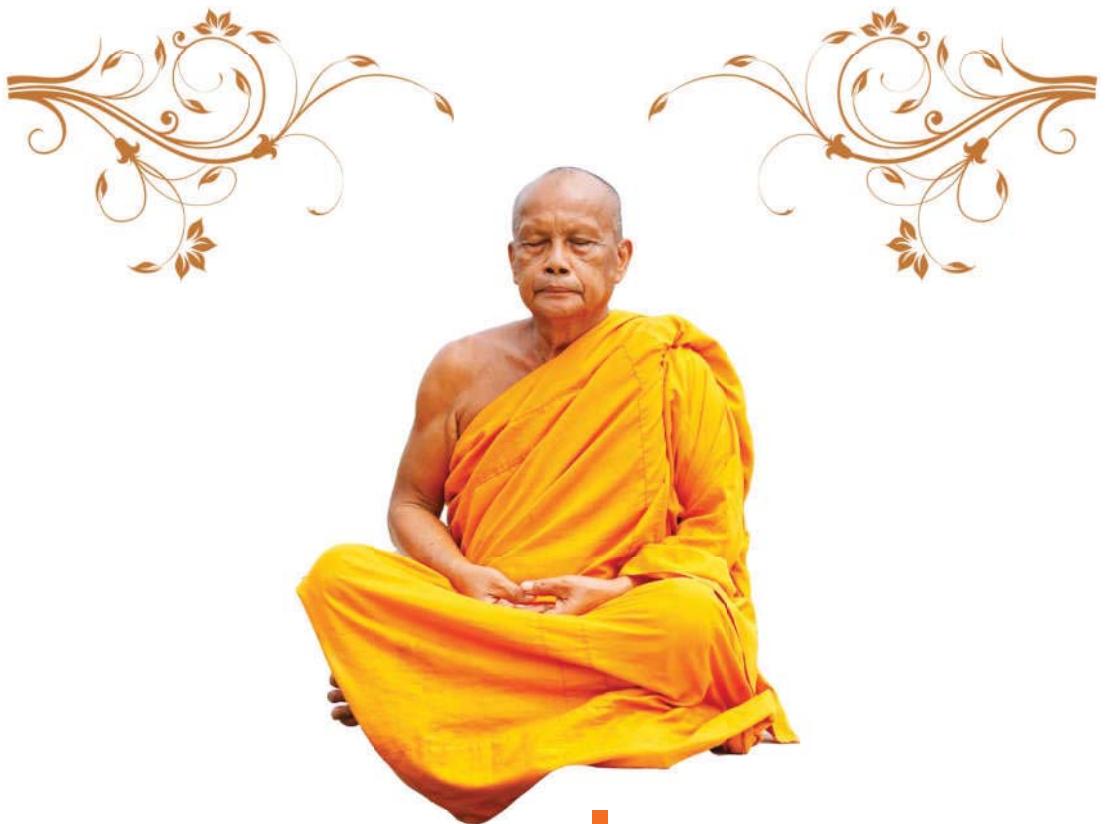
ถ้าเป็นสมัยไม่บวชนะ จะแล้วไม่ยิ่งนี่เรียบร้อย
ปูสอนมาเลยต้องคลุกกับเขา...ก็รอดไป ถ้าพูดถึงว่า
เราไปแย่งปืนยิงเขาตาย ก็ช่วยสิ ก็ไม่มีพระพยอม
วันนี้ แล้วเขาเห็นเราไม่ได้ตั้งใจ แล้วเราก็ขอโทษ ๆ
เขาก็ซักปืนกลับ

ตอนนั้นที่มีคนเริ่มชอบ อีกแนวหนึ่งนอกจาก
สร้างเชื่อสร้างกฎ ทำอะไรต่ออะไรในวัด โดยเฉพาะ
อันหนึ่งสมัยก่อนนี้มันไม่มีสัวมราชน้ำ แล้วเรานี่เป็น
องค์แรกที่สร้างสัวมให้คนถือศีล ธรรมดาเข้าต้องเดิน
ไปหลังวัด เขาเรียกไปสถาน (เจกกฎ) ปรากกฎว่า เรา
สร้างสัวมนั้นยอง ๆ (สัวมซึม) เป็นองค์แรก โยมชอบ
ไว้ตรงนี้ หลายอย่างหลายเรื่องหลายจุด ถึงได้บอก
อย่าให้สึก

หลวงพ่อเจ้าอาวาสรับงานเข้าไว้ งานแต่งงาน
ขึ้นบ้านใหม่ วันงานเขาก็ได้ไปไม่ได้ หลวงพ่อ “พยอม !
ไปให้หน่อย” ที่จริงมีรองเจ้าอาวาสอยู่ พระชาแก่
กว่าเราเยอะ สวดมนต์เก่งด้วย หลวงพ่อไม่ให้ (ขอภัย
ไม่ใช่เอาท่านมานินทานะ ! คือ ถ้าเราไปเราจะถวาย
คืนท่าน แต่ถ้าอีกองค์หนึ่งไปไม่ถวาย) ก็เลยให้เรา
เราไปสวัดที่แรกคนไม่ชอบ เพราะคนเขามาติดอะไรล่ะ

ถ้าพระเกจิอาจารย์พระผู้ใหญ่มา นี่พระบัวช
ให้มีมา โอ้โฮ ! เจ้าภาพส่ายหน้า แต่พอเราสวัดได้
สวัดดัง เรียกว่า ข้างหน้าแก่ ๆ สวัดไม่ค่อยออกเสียง
ข้างหลังดัง ประคงไปได้ ชาวบ้านเริ่มชอบ ต่อมา
วันไหนก็ตามนะ นิมนต์หลวงพ่อด้วย แล้วนิมนต์เรา
ด้วย หลวงพ่อนั่งหัวแแก่เรานั่งท้าย ก็ได้ออกงาน ยิ่ง
ออกงาน ยิ่งสวัดเจ็ดต้านาน สิบสองต้านาน นี่เป็น
วรรคเป็นเวรเลย รัมมจักกปปวัตตนสูตร อรหิต-
ปริยาสูตร อันตัตลักษณสูตร อะไรไม่รู้ เขียนบน
เพดานแปะติด ฉายไฟฉาย มันไม่มีไฟฟ้าหрок ฉาย
ไฟฉายท่องนอนอะไรได้ ไปบินทบทกเขียนติดใต้
ฝาบานตร มันถึงได้สวัดได้คล่อง แล้วมันมีงานให้ไป
สวัดเยอะ ยิ่งได้เยอะ ยิ่งไปสวัดเยอะ ยิ่งท่องได้เยอะ

แล้วจนตอนนี้มันพลิกคนละโลกเลย ตอน
เทศน์ดังมันไม่มีเวลาไปงานสวัดเลย วันหนึ่ง ๓ งาน
๔ งาน ผลที่สุดไม่รู้ ! ไม่รู้เรื่องที่กิจที่ท่อง แทบจะไม่
ได้เลย ลืมไปหมดตั้งหลายบท ได้บ้างนิด ๆ หน่อย
แล้ว “สวัดเบา สอนเพิ่ม” แล้วเพิ่มอย่างชนิดที่เขา
เรียก แลนด์สไลด์ (Landslide) ถล่มทลาย ปีหนึ่ง
เทศน์ ๙๐๐ งาน โอ้โฮ ! ไม่ใช่นิดหน่อย ตอนนั้นเริ่ม
ดังกืออกจากวัดสังวรฯ เลยแน่นอน พระราชาที่ ๓ ได้
นักธรรมซึ้นเอกไปจำพระราชาที่นั้นเลย.

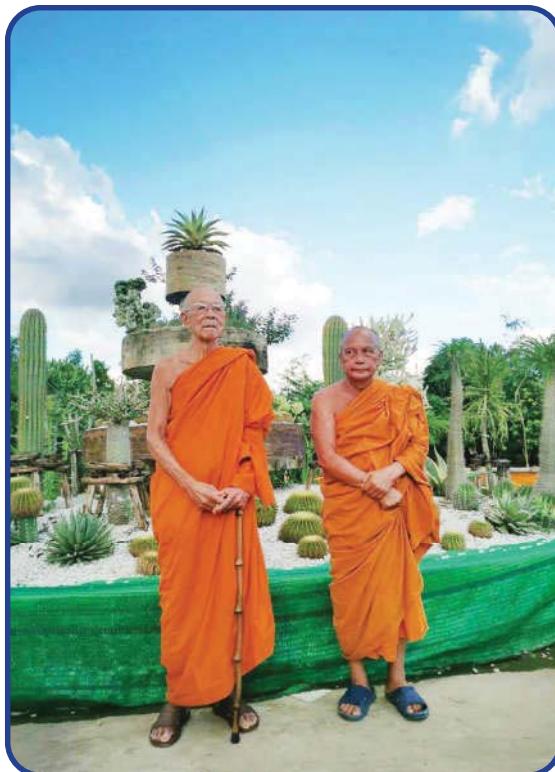
ตอนที่ ๖

เล่าไว้เมื่อวัย ๗๗ ปี
วัยwanปรัลส์
แสงหาแก่นธรรม

◎ วัยวานปรัสด์ (แสงหาแก่นธรรม)

หลวงพ่อเล้าถึง...พระชาที ๔ มุ่งไป
จำพระชาทีสวนโนกข์...

พระชาที ๔ ไปขออภูจាพระชา อ.โพธิ์
(พระราชวัชรโพธิคุณ) ถือว่าเป็นผู้มีพระคุณที่ต้อนรับ
นำพาไปที่กุฎีอง ธรรมดาจะต้องเป็นท่านสิงห์ทอง
สามเณรแผน ไปถึงกุฎีบอกอย่างนั้น ๆ

หลวงพ่อพยอม
(พระราชธรรมนิเทศ)
ถ่ายภาพคู่กับ
พระอาจารย์โพธิ์
(พระราชวัชรโพธิคุณ)
เมื่อครั้งได้มาสนทนารรม
และเยี่ยมวัดสวนแก้ว
เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๖๔

หลวงพ่อเล่าถึง...สมัยจัพพรรษาที่ สวนโนกข์ มีเรื่องที่ประทับใจไม่รู้ลืม...

สิ่งที่ประทับใจมาก ก็คือ ว่าเราไม่เคยได้ฟัง เทศน์แบบนี้มาก่อน ส่วนใหญ่จะได้ฟังเรื่องทำบุญ ทำงาน พอไปเจอคำว่า “บ้าบุญ ลงบุญ มาบุญ” ทำบุญเหมือนอาบน้ำโคลน เมื่อนอาบน้ำหอม เมื่อนอาบน้ำบริสุทธิ์ ที่เรียกว่า ทำบุญ ๓ แบบ อะไรทำนองนี้

อ่านไปเจ้อไป ก็รู้สึกทึ่ง อ้าวที่เราทำมา้นี้ มัน มีแต่นิทานชาดก ชวนทำบุญทอดกฐิน ทอดผ้าป่าอะไร จะได้ขึ้นสรวงรำวีมาน แต่ที่นั้นเป็นไปในเรื่องของ ความดับทุกข์ ถ้าประพฤติปฏิบัติตามที่ท่านสอน มันเน้นเรื่องดับทุกข์มากที่สุด นี้เป็นประเด็นแรกสุด

ส่วนต่อมาที่ประทับใจก็เป็นคำเตือน เช่น เรา ออกมาเผยแพร่เทศน์ ตอนนั้นเริ่มดัง พระยา ๖ พระยา ๗ นี่ท่านก็ติดตามข่าวเราดูบ้าง ปรากฏว่าจำได้ เมื่อวัน อ.คึกฤทธิ์ (หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช) ตอนนั้นมีสื่อมวลชนออกมารว่า วิพากษ์วิจารณ์อะไร เยอะแยะ

จนกระทั่งมีนักข่าวไปสัมภาษณ์ถามท่าน

อาจารย์พุทธทาสว่า พระพยอมเทศน์ตกลไป kra
สนุกสนานท่านก็ถามว่า แล้วมีคนฟังไหม ? นักข่าว
ก็ว่า “โอ้เยอะ...วัยรุ่น”

ท่านอาจารย์พุทธทาสว่า อ้วนนั้นเอาไปชี้
ตาชั่ง ดูน้ำหนักทางไหนถ่วงดีกว่ากัน (ท่านใช้คำว่า
ขึ้นตาชั่ง) ถ้าเด็กวัยรุ่นรับฟังนี่ประโยชน์มีไหม ?
มีน้ำหนัก มีประโยชน์ มีคุณหรือมิโทษ

นักข่าวก็บอก น่าจะมีประโยชน์ เรื่องก็ไปจบ
ลงตรงนี้

แล้วต่อมา ก็มีนักประชัญญ์ที่ดังมาก เห็นจะไม่มี
ใครเกิน อ.คึกฤทธิ์ฯ พูดตอนนั้นสวนอกรามาเลย พอ
เราฟังข่าว พระพยอมเทศน์ ผอมไม่เข้าตา เทศน์ตกล
ไป kra ผอมชอบแนวหลวงฟ่อปัญญาอันทะอะไรต่าง ๆ

“ดูไปดูมา พระพยอมก็ทำประโยชน์นะ
ที่ทำให้วัยรุ่นสนใจธรรมะขึ้นมา
อย่างแตกตื่น ซึ่งไม่เคยมีมาก่อน”
ต้องถือว่าเป็นจุดประกายของศรีเรกในยุคนั้น...”

ปรากฏว่า ส่วนแรกไม่ดินสัยตอนนั้น มันอาจจะเป็น
วัยรุ่นเลือดร้อน ก็สวนไปเลย “ทีบวชมากไม่ได้บวช
ให้ อ.ศึกฤทธิ์ฯ ศรัทธา บวชมาให้รู้แจ้งเห็นจริง
มากกว่า”

ก็ต่อมาก็มีเปลกนะ ! ก่อนที่ อ.ศึกฤทธิ์ฯ จะ
เสียชีวิต เขายืนไว้ในคอลัมน์ข้างอกนาหีออะไรนี่ ใน
คอลัมน์หนึ่ง “ดูไปดูมา พระพยอมก็ทำประโยชน์นะ
ที่ทำให้วัยรุ่นสนใจธรรมะขึ้นมาอย่างแตกตื่น

คุณวิโรจน์ ศิริอัฐ
ประธานมูลนิธิเผยแพร่ชีวิตประเสริฐ (ผชป.)

“ซึ่งไม่เคยมีมาก่อน” ต้องถือว่าเป็นจุดประกายองค์
แรกในยุคนี้อ่ะ แต่องค์อื่น ๆ มา เราไม่รู้ล่ะ ก็มีคนพูด
นานใจเข้ากัน ออกสื่อออกอะไรกันเยอะ

จันกระทิ้งออกพระราช ก็จะมาตามไปเทศน์
กับคุณวิโรจน์ ศิริอัฐ (ประธานมูลนิธิผชป.) ไปเทศน์
กับครูต่างจังหวัด จันกระทิ้งเกิดเทพดังชุด (ธรรมสัจจะ)
ระเบิดเลย ก็คือ ไปเทศน์กับครูที่โคราช ปรากฏว่า
นัดกันไปว่าวิทยากรนี่จะต้องไป ๓ คน ถึงจะเอาอยู่
๓ คน ต่อ ๑ วันแต่วิทยากรมีมานะเลย ๒ คน เหลือ
เราคนเดียว เหماหมดเลย ๖ ชั่วโมง

๖ ชั่วโมง เข็นเหนื่อย ๆ สุด ๆ เลย แต่เทพ
บรรยายครั้งนั้นเขาอัดໄວ่ได้ ๔ ม้วนกว่า หายไปชั่วโมง
ครึ่ง ถ้าอยู่ชะเต็มน้ำก็ล้วนนำดู แต่ว่าชุดนั้นระเบิด
เลย เจ้าคนนั่งรถทัวร์จากโคราช-กรุงเทพฯ มาถึง
กรุงเทพฯ เข้าไม่ยомнลง ขอให้ฟังให้จบ เปิดอีกครึ่ง
ชั่วโมงอะรออย่างนี้ นั่งอยู่บนรถฟังกัน

แล้วก็ลับไปสวนโมกข์ท่านอาจารย์พุทธาส ก้าม เป็นยังไงทำงาน ? เราบอก ได้ผลดีมาก

ท่านเปรี้ยงกลับมาเลย “ได้ผลดีมาก จะไม่ดี ขึ้นต่อไป” (โอ้โฮ เรายังอึกเลย) ต้องบอกว่า “ยังต้อง ให้ดีกว่านี้ได้อีก” ถ้าพูดให้ดีต้องพูดว่า “จะพยายาม ทำให้ดีกว่านี้ได้อีก” โอ้ย ! อันนี้เดินใจมาก ๆ

อีกประเด็นหนึ่ง คืนวันนั้นจะรับงานเทคโนโลยีงานศพ วันนั้นรถที่จะมารับไปเทคโนโลยี มันดันเสียกลางทาง ส่วนแรกมานั่งกราวยกระไวที่หน้ากุฎิท่าน ท่าน จะนั่งอยู่ประจำ ตกประมาณสักทุ่มกว่า เดินวนไป วนมา “เอ้ ! คำพูดไม่เป็นคำพูด เอ้ไม่มากีไม่บอก”

ท่านก็เลยบอกว่า “มานั่งตรงนี้ เอ้ ! ถ้าเรา ไม่ได้ไปเทคโนโลยีนี้ มันจะเป็นอะไร ถ้ากลับไปนั่งทำ สามารถที่กุฎิ อ่านหนังสือธรรมะ มันไม่ดีกว่าเดินไป เดินมา” สอนดี

ตอนนั้นเขาเรียกอะไร ไฟมันกำลังลุก ในเรื่อง “บ้ำเทคโนโลยี” พ่อไม่ได้มันหงุดหงิด ถึงทำใจไม่ได้ ถ้าเรา ไม่ได้ไป ตอนหลังมานี้ก็เริ่มดีขึ้น บางทีไปเทคโนโลยีองค์ ท่านเทคโนโลยีก่อนแล้วเทคโนโลยีนาน จนหมดเวลาเรา ก็เริ่มทำใจได้ ธรรมดามากไปเทคโนโลยี พระใหม่กำลังไฟแรง

มันมักจะเกิดอารมณ์ นึกเป็นพระได้คำเตือนจากท่าน

แล้วสูงสุดเห็นจะเป็นเรื่องเปลี่ยนเลย เปลี่ยน
นิสัยได้ อันนี้ก็มาพระราชลัศตุทัยที่จะออก ท่าน
ก็อายุมากแล้ว มีครั้งหนึ่งที่เรียกว่า เวลามีพระทำไม่
ดี ราชอุบัติไรกับท่าน ทำไมพระ ! เดียวนี้ทำตัว
ปราศกแบบน่าเกลียด ไม่น่าจะทำเลย บ่นว่าอยู่ติดตาม
ข่าวแต่พระไม่ดี ว่างั้นเถอะ พระที่เสียหาย ท่านบอก
“จะเป็นพระหรือสัปแหร่อ” ถ้าเป็นพระนะ ! คนตายก็
แค่ไปสวัสดแล้วไปไม่กี่ชั่วโมงแล้วก็กลับ แต่อา漫นั่งบ่น
นั่งพ้อ นี่เขาเรียกสัปแหร่อชำแหลหพระที่ตาย ๆ มัน
ไม่คุ้มเลย เขาตายไปแล้ว เขายังไประหมณ์แล้ว เขาหมด
จากความเป็นพระเป็นสมณะ คนตายไปแล้วจะไป
นั่งเชือดนั่งเฉือน เอามาพุดประภรณ์ มนไม่คุ้ม^๔
เปลี่ยนชาใหม่เถอะ เป็นพระ ! อย่าเป็นสัปแหร่อเลย

ตั้งแต่นั้นก็เริ่มไม่เอาแล้ว ไปทำตัวเป็นธรรมวจ
พระนี่ เป็นตั้งแต่ไปเปิดตัวนิกร ยันตระ พุทธะ อะไร
ต่าง ๆ วาก !... หยุด ! หยุดได้พระเจ้าประโยคสัปแหร่อ
หรือพระ นี่ของท่าน

นี่ต้องเรียกว่า การได้จากสวนโมกข์ แต่วิเศษ
ที่สุดกว่านั้น ก็คือ ท่านให้เป็นรังคุย สมัยนั้นก็เพื่อน

พระหลายองค์ พระบุญเพิ่ง พระมานะ ไครต่อไคร แต่ว่าเรานี่จะเดินไปทุกคืน แล้วอยู่ช่องบคุย บางทีคุยกับท่าน ท่านໄลไป ๆ กลับ ๆ ไฟจะปิดแล้ว เพราะไฟฟ้าที่นั่นเขาจะดับ ๔ ทุ่ม คุณนี่น่าจะเป็นใน๗ พระราชนี่นจะเป็น ๑๐๐ ครั้ง ที่ได้ไปนั่งคุยกับท่าน ก็ได้ข้อคิดอะไรเยอะ ๆ เยอะมาก เรื่องเล่าเรื่องอะไร ก่อ ๆ ที่ท่านเล่าไว้ในหนังสือเล่าไว้เมื่อวัยสนธยา ตอนนั้นเราเก็บอยู่ได้รับได้รู้ได้ดูได้ฟังพอสมควร หลังจากนั้น ปี ๒๕๖๒ ก็กราบลาขอมาจำพรรษาที่วัดสวนแก้ว แล้วก็ไป ๆ มา ๆ หลายปีที่ไปเน้นล้ออายุนี้ไม่ได้ไป พrovay ๗๗ นี่ไม่ได้ไป ๓ ปี ติด ๆ มีโควิด-๑๙ (Covid-19) ก็เลยไม่ได้ไป นอกนั้น จะไปตลอด.

วันที่ ๒๖ พฤษภาคม ของทุกปี จะเป็นวันล้ออายุท่านอาจารย์พุทธาสาที่สวนโนมกซ

หลวงพ่อเล่ากิํ...วิธีการฝึกภาคปฏิบัติ ทางจิต ได้ใช้หลักเทคนิควิธีการดี ๆ...

ตอนอยู่สวนโมกข์ มันมีเรื่องขำอยู่เรื่องหนึ่ง ก็คือว่า เรา nave ผ้าตูจิต จิตนี่มันก็เป็นอย่างที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ชัปປะ” ก็คือ เจ้าตัวปัญหาเก่า ๆ ส้มผัดเก่า ๆ ที่เรียกกันว่า แฟfn เก่าอะไรพวกนี้แหล่ะ มันก็หวานกลับมาระลิกนีกไป แทนที่จะไปมรรคผล นิพพาน กลับวนกลับมาเรื่องแฟfn เรื่องสีกาอะไรต่าง ๆ เรา ก็เลยได้วิธีที่ท่านอาจารย์พุทธทาส บอก...ให้ตะเพิดมันไป

เวลาความคิดแบบนี้ก็ตวาดว่า “ความคิดจัญไรทำให้เราเลื่อมเสีย...ไม่เอา !” หรือพูดสั้น ๆ ว่า “ไป” เมื่อไหร่หลุดปากดัง ตะเพิดไปดังหน่อย คนเขาเดินผ่านกุฎิเพื่อจะไปสวนยาง จะผ่านไปเร็วไปสวน กุฎิ เราเมื่อไหร่ปอยซ้ายขวา ขึ้นไปเก็บสุดชายแดน ก็ทำให้คนที่เข้า ได้ยินเราตะเพิด เข้าบอก “ขอโทษ ๆ ขอผ่านนิดเดียว”

ส่วนเรา ก็นั่งนึกในใจว่า ตวาดกิเลสในใจดัน...ไปเกิดตัวดคนเดินทางข้างกุฎิ เป็นเรื่องเข้าใจไม่ถูกกัน เราเข้าใจของเรารืออย่างหนึ่ง เขา ก็นึกว่าเราไปตะเพิดว่าเขาอีกอย่าง

“ถ้าเห็นเพศตรงข้ามสวยงามอะไร
รู้สึกว่า เออ ! บริกรรมว่า
“เห็นแล้ว ๆ ระวัง ๆ
อย่ารัก อย่าชัง อย่าลุบวาบไปกับมัน”
“ได้ยินแล้ว ๆ ระวัง ๆ อย่าลุบวาบไปกับมัน” ”

แต่ว่าเอาละเจ้าการตะเพิดกิเลส นีมันสำคัญ
มาก อย่างที่่านบอกว่า เราทุกข์เครียดก็ให้ตะเพิด
ดัง ๆ ว่า “กู...ไม่ได้เกิดมา เพื่อเป็นทุกข์เว้ย !”

สิงเหล่านี้เป็นประโยชน์มาก ข้อแนะคำนำ
อะไรต่าง ๆ โดยเฉพาะถ้าเห็นเพศตรงข้ามสวยงาม
อะไร ๆ รู้สึกว่า เออ ! บริกรรมว่า

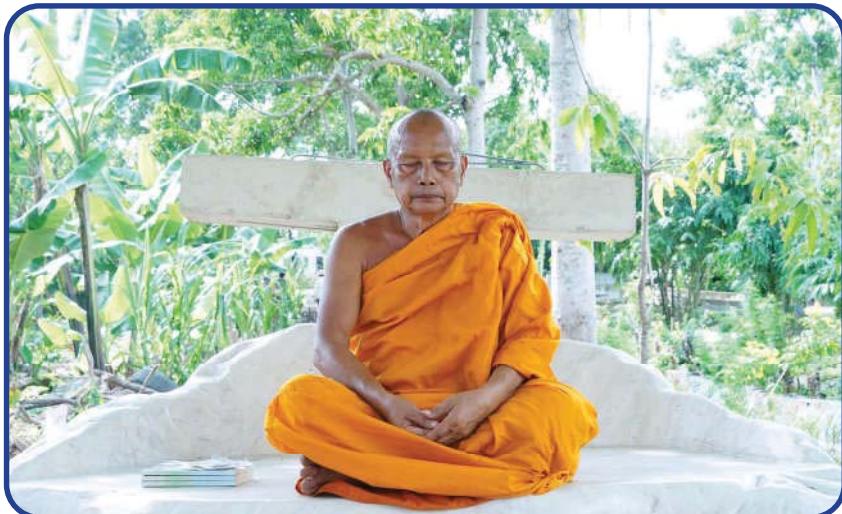
“เห็นแล้ว ๆ ระวัง ๆ อย่ารัก อย่าชัง อย่า
ลุบวาบไปกับมัน”

“ได้ยินแล้ว ๆ ระวัง ๆ อย่าลุบวาบไปกับมัน”

เจ้าตรงนี้มันช่วยได้เยอะมาก ก็ถือว่าเทคนิค
กิเลส กับวิธีการจัดการกับมันนี้ บางคนก็ทำสำเร็จ
มานอะไรไป ก็ว่าไป แต่ว่าเฉพาะหน้า พวคนนี้ก็ถือว่า
ได้ผลในระดับหนึ่ง ถึงแม้ว่าจะไม่เป็นมรรคผลนิพพาน

เลยทีเดียว แต่ท่านอาจารย์พุทธทาสว่า มันก็เป็น “นิพ paran chimpalong” ชั่วครู่ชั่ว Yam ก็ยังดีกว่าไม่ได้ชะเลย

เพราะฉะนั้น เรื่องการปฏิบัติธรรม นี่มันมี หลายแบบหลายอย่าง กรรมฐานยังมีตั้ง ๓๐-๔๐ อย่าง นั้นใครจะคิดอะไรที่มันตะเพิดทุกข์และกิเลส ออกได้ ก็ถือว่า ทำไปเถอะ ๆ ช่วยกันทำไป

แล้วก็มาเรื่อยสักว่า มาคิดดูว่าวัย ๗๗ ปี นี่ก็จะ วิธีการจากท่านนั้นบ้าง ท่านนี้บ้าง ท่านนั้นบ้าง มี เทคนิคในการที่จะกำจัดกิเลส

อย่างหลวงปู่มั่น ภูริทตโต ท่านกำจัดความ ง่วงเหงาหวานอน ไปนั่งที่จะง่อนเข้า ถ้ำงูบ...งูปไปตก ก็เรียกว่า คอหัก มรณภาพ ดังนั้น เจ้าความกลัว

จะตก เลยก็ไม่ง่วง แฮ่...เห็นไหม ! ท่านให้ความง่วง ของถีนิทธะ มันเข้าครอบงำไม่ได้ ก็ได้รอดตัวไปใน ระดับหนึ่ง

พระฉะนั้น เมื่อก่อนเราก็คิดว่า ปฏิบัติธรรม ต้องภาวนาย่องเดียว อย่างนั้นอย่างนี้ แต่พออยู่มา วัย ๗๓ ปี ได้รับรู้จากท่านนั้นบ้าง ท่านนี้บ้าง อารย์ นั้นอาจารย์นี้ ลงมาทำเล่น ๆ ดูบ้าง เอ้ ! มันก็ประท ประทั้งกับกิเลสได้บ้าง นั้นวัย ๗๓ ปี จึงเป็นวัยที่ได้ เทคนิคสู้กับกิเลสและความทุกข์ ได้หลายแบบหลายวิธี

ชนะได้บ้าง แพ้บ้าง ชนะบ้าง ชนะยา ชนะ สันอหิงก์แล้วแต่ มันก็ทำให้สนุกละ วัย ๗๓ ปี นี่ ค่อนข้างจะสนุก กับวิธีที่เราไม่ใช่ไปนั่งหลับตาอย่าง เดียว นั่งก็ทำละ เวลามันว่าง แต่เราต้องทำงานด้วย ที่สำคัญที่สุด ก็คือ ตอนแรกเราเคยสอนคนว่า ถอน หญ้าออก นี่ขาเรียกหญ้าเหว่หมู ออกจากสนามหญ้า มือก็ต้องเบจิกไปล้าง ต้องรู้ความเคลื่อนไหว เมื่อน หลวงพ่อเทียน ท่านบอกว่าเคลื่อนไหวพลิกมือ ยกมือ อะไรต่าง ๆ

เออ ! พอมาตอนวัย ๗๐ กว่านี้ ถึง ๗๓ ปี ถือ ตะไกรทั้งวัน ช่วงเข้าสวนตัดกิงໄผ์ที่เขา Ritตัดหัก ลง

มาแล้ว มันแก่กะทอนริดให้มันสัน คีบกว่า ๆ อย่างนี้ มันจะไม่แก่กะ ปราภูว่า มือกระดิกจับรู้เคลื่อนไหว เหล่านี้ เมื่อก่อนมันไม่ได้ทำ

ตอนที่บัวพราชาแรก นั่งอยู่ในโบสถ์ เพ่ง เทียนนึ่นนั่น จนเหียนหมดแท่ง หมดเวลาเป็นชั่วโมง มันก็ได้บ้างแหละ คือ สงบ

แต่ถ้าถามว่า สงบด้วย ประโยชน์ด้วยนี่สิ สำคัญตรงนี้มาก

ท่านอาจารย์พุทธาสาบอก “สงบเย็นต้องเป็น ประโยชน์” ถ้าสงบเย็นเป็นต่อไม่เอย ๆ ประโยชน์มันน้อย

ฉะนั้น เราสงบเย็นแต่เป็นประโยชน์ เป็นการปฏิบัติธรรมที่ดีที่สุด แม้กระทั้งคำว่า “การทำงาน คือ การประพฤติธรรม” ดีที่สุด ! แต่ต้องขอยกไว้ หน่อยเฉพาะบางท่านบางองค์นะ

แต่สำหรับเราจะรู้สึกว่า “การทำงาน คือ การประพฤติธรรม” นี่มันจริงอยู่ในระดับหนึ่งของเรานี่ ส่วนคนอื่นไม่รู้ละ เพราะบางทีมันต้องมีเรื่องจุกจิก จุกจิก

ถ้าเราเอาไม่มีอยู่ มันก็ต้องแ晦 ! แต่ว่าไม่รู้ละ

บวชมานี่ดีอย่างหนึ่ง ไม่ได้พ่นวนนุช ออกจากปาก
ทั้งวัน เมื่อคนธรรมชาต...ตอนอะไรเรายังไม่บวช
เดี่ยวก็พ่นใส่เพื่อนบ้างอะไรบ้าง เพื่อนร่วมงานบ้าง

ดังนั้น พ่อวัย ๗๓ ปี มันรู้สึกว่า ปากเรานี่จะ
เป็นปากอมวนนุชไม่ได้ จะ omn สัตว์สารพัดอย่างมาพ่น
ออกเป็นโขลงเป็นผุ่ง นี่มันจะเสียภาพลักษณ์ มันจะ
เสียสมณสารูปอะไรเหล่านี้ มันก็เกิดการควบคุมได้
ดีขึ้น เป็นสิ่งที่เรียกว่า ภูมิใจ ปลื้มใจ เป็นปิติ
ปราโมทย์

ปิติปราโมทย์กับพระยา ๕, ๖, ๗ เกือบจะไม่มี
พระราชนิมีอารมณ์คิดสึกอยู่พระยา ๗ อยู่เป็นเดือน
แต่แล้วก็ตะล่อมเอาอยู่ ถ้าไม่มีอยู่นี่ก็แ晦่ ! เสียโอกาส
วัดสวนแก้ว ก็ไม่เกิด อะไรมากองไม่ได้เกิดแบบนี้ ไม่มี
คนมาเที่ยวมาดู มาเสพสุขกับธรรมชาติ

ตอนนี้เห็นเลย คนที่มาแล้วเข้าพูด เข้าแ晦่ !
ไม่นึกเลยว่า จะมีสถานที่ร่มเย็น มีจัดทางถือจักรยาน
มีนก มีปลา มีเป็ด มีห่าน...อะไรมากินอาหารที่มีอ
บางที่มันก็มาเล่นกับเด็กบ้างอะไรบ้าง

ก็รู้สึกว่า สิ่งที่เราได้สร้างได้ทำ เป็นงานพุดตาม
หลักเข้าเรียกว่า สร้างผลงาน ดี ๆ ไว้เป็นอนุสาวรีย์

ของชีวิต ในวัย ๗๗ ปี ในปี พ.ศ. ๒๕๖๕ นี้เป็นปีที่
อายุ ๗๗ มันก็ได้ทำอะไรเรียกว่า น่าจะเป็นอนุสาวรีย์
ของชีวิตໄว้ได้ในระดับหนึ่ง.

หลวงพ่อเล่าถึง...เคล็ดลับที่ใช้ฝึก ทักษะในการเทศน์และบรรยายธรรม...

พุดถึงการฝึกเทศน์ ฝึกบรรยายธรรม ต้อง ถือว่าโรงบ่มเพาพระนักเทศน์ได้มามองค์หนึ่งนี้ ต้อง ถือว่าโรงมหรสพทางวิญญาณ หรือที่ท่านเรียกว่า “spiritual theatre” ซึ่งมีภาพปริศนาธรรมอยู่ใน นั้นเยอะมาก แล้วก็มีภาพหล่ายระดับ ระดับสูง ระดับ เล็ก ระดับคำพังเพย ระดับนิทาน คำอะไรต่าง ๆ จะ มีเยอะแยะมาก

ที่นี่ เราถัดวายโอกาสตอนที่พระรุ่นพี เช่น อ.วรศักดิ์ วรธโน, อ.มหาประทีป อุตตમปัญโญ, คุณวิรัติ เขาจะเป็นผู้บรรยายอยู่ก่อน (แต่พอนั่งก็หายไป ตายไป สักไปบ้าง) ช่วงนั้นเราถัดค้อยหาจังหวะ

อ.วรศักดิ์ วรธโน

อ.มหาประทีป อุตตัมปัญโญ

โรงพยาบาลวิญญาณ (โรงหนัง)

เพราะเราเป็นพระใหม่ อายุน้อย ต้องค่อยอะไรละ
(ถ้าพูดภาษาชาตໍาหน่อย) ค่อยดูจังหวะอาหารเหลือ เวลา
เขานอนอยู่ไปพัก มีคนหลงเข้ามา ๕ คน ๑๐ คน
๓ คน เราก็พาระยาย ซักไป...ทำไป ๆ ระยะน่าจะ
สัก ๓ ปี

๓ ปี นี่เกิดลือกคนได้ เช่น คนเขาจะไปเที่ยว
ทางใต้ต่อไปลงไปทางน้ำอีก หรือถ้าขึ้นมากรุงเทพฯ
อีก จะไปทั้ง ๓ ที่ ๓ แห่ง ๔ แห่ง แต่ปรากฏเรา
บรรยายต้อน เขาบอกนั้นขออยู่ที่นี่จนจบ แล้วหมด
เวลาลับบ้าน แต่มันก็มีบางคนนะที่ทำให้เราคิดหา
มุข คือ คนหนึ่งเราระยายภาพนี้ ตามภาพน้ำอีกแล้ว
ตามภาพน้ำอีกแล้ว โอ้ย ! ตามไม่ได้จับประเด็นได้เลย

ภาพวัดปฏิจสมุปบาท

เราگ්‍රීලෙຍຕ້ອງໃຊ້ເທේනිකວ່າຈະ “ກາພເດීຍວັນແລະ”
ເຂາໄຫ້ໄດ້ຄຣຶ່ງຂໍ້ມົງເລຍ ໂດຍເຂົາພາບກາພປິຈສຸມຸປະກ
ອະໄຮພາກນີ້ ກ්‍රීලෙຍກລາຍເປັນເຮືອງທັກະະ

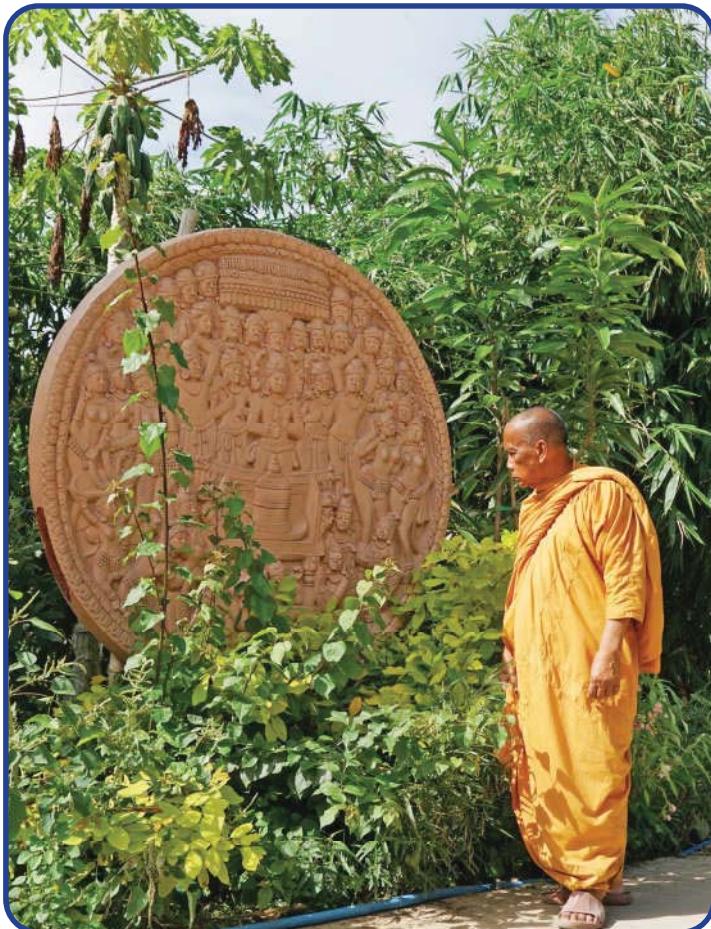
การเรียนรู้นี่บางทีมันสู้การปฏิบัติงานไม่ได้ การปฏิบัติงานมันเจอของจริง เราไปเรียนเทคโนโลยี ตามสำนักต่าง ๆ บางทีมันเจอคนแบบเดียวจะ มันไม่เจอคนหลายหลากรูปแบบ คนไม่มีความสนใจฟังเทคโนโลยี หรือ ก็ต้องถือว่ามันเป็นยุทธศาสตร์ หรือยุทธการ ยุทธวิธี ได้ในระดับหนึ่ง แล้ว ก็ต่อมาคนฟังเข้าหัวเราะกันดัง ท่านอาจารย์พุทธทาส...มันเกิดอะไรกันให้คุณมาดู

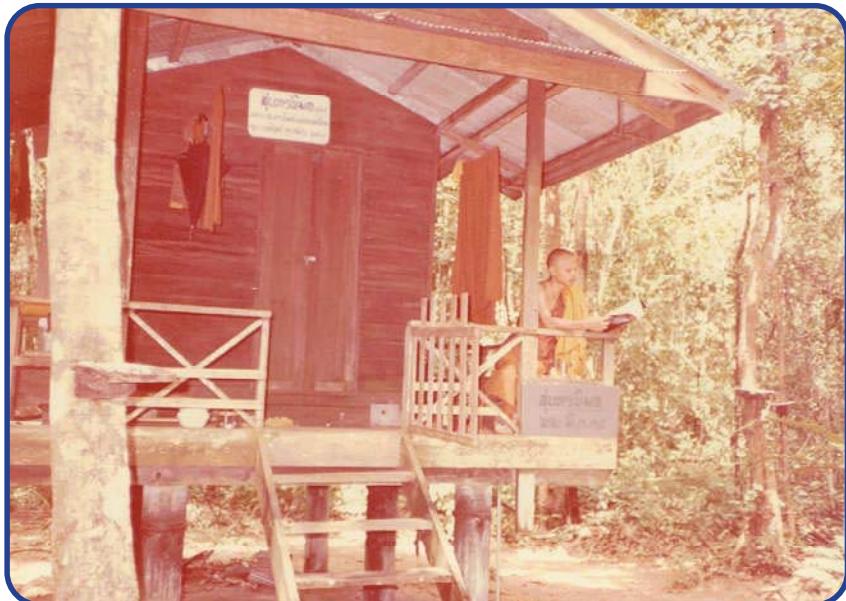
มาตรฐานหลังนี้ท่านก็เลยบอกว่า (เวลาคนมา)
“ไปตาม...พยอมมาซิ ๆ” ตอนหลังท่านก็ให้บรรยาย
ได้เยอะเลย แล้วก็มีการฝึกเทคโนโลยีที่นั่นเขา ก็มี

จำได้ว่าเทคโนโลยีครั้งแรกที่นั่น เทคโนเรื่อง “วินัย”
วินัยนี้นำไปต่าง ๆ นำไปเย็น นำไปแจ้งอะไรอย่างนี้
ครั้งแรกเลยเทคโนโลยีที่สวนโมกป่า...สันเหมือนกัน เพราะ
ว่าขึ้นธรรมะสนั่น ครั้งแรก ต่อหน้าหมู่นักประชานุํ ก
เล่นเอา...หยุด ๆ สะดุด ๆ ตะกูกตะกัก ในพระบาทฯ
จะมีเวียนกันเทคโนโลยี พระใหม่ด้วย พระเก่าด้วย พระ
เก่าเข้าไปสบาย ส่วนเราครั้งแรกเลย

ก็เป็นอันว่าสิ่งที่อยู่ในนั้นบ่มเพาะมาให้ ที่
หนักที่สุด ก็คือว่า เราไปอยู่ในโรงมหรสพทางวิญญาณ

ห้องมันทีบແນ່ນ ຕອນນີ້ເຮັດຕິດທຳໂຮມຫຮສພທາງ
ວິญญาณທີ່ວັດສວນແກ້ວ ແບບເປັນໜຸ່ມ ຈ ອາກະມັນຈະ
ໄດ້ມີເວີດທີບ ເປັນຊ່ອງເປັນຊ່ອຍອະໄຮຍ່າງນີ້ ແປ່ງເປັນ
ຊ່ອຍ ຈ ນີ້ ອະໄຮຕ່າງ ຈ ກົດເລີຍໄດ້ຕິດວ່າ ຈະທຳຕ່ອທີ່
ວັດສວນແກ້ວໃໝ່ໄດ້ດູ້ໝາດຕ່ອຍອດ ຄືວ່າຕ່ອຍອດຈາກ
ສວນໂມກົງກີ້ແລ້ວກັນ.

กุฎิที่หลวงพ่อพยอม (พระราชธรรมนิเทศ) ได้อาศัยอยู่จำพรรษาศึกษาธรรม
และปฏิบัติธรรม ณ สวนเมิกซ์ จ.สุราษฎร์ธานี ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๑๖-๒๕๒๑

หลวงพ่อเล่าถึง...ตอนที่อยู่สวนโมกข์ มีวันกิจกรรม/เทศบาลที่ประทับใจ...

มีวันหนึ่ง เรียกว่า “วันทำวัตร” ที่แปลกดีคือ
ว่า มีพระมา คนมาเยอะแยะมาก ที่เป็นศิษยานุศิษย์
ที่เลื่อมใสเป็นที่ศรัทธา ก็มา แล้วเรา ก็นึกอยู่ในใจว่า
เรื่องกว่าจะถึงมีวันอย่างนี้ขึ้นมาได้ พระในเมืองไทย
จะมีได้สักกี่องค์

ตรงนั้นจำได้ว่าเป็นผลงานรายอญ วันนั้นผ่าน
ไปดู คือ ได้เรียงหินตรงหัวเรือลำใหญ่ ที่ทำห้องสมุด
ตรงนั้นเราได้เรียงด้วยตัวเองเลย ขนปุนกับเพื่อน

*วันขึ้น ๓๑ ค่ำ เดือน ๑๐ ของทุกปีสวนโมกข์พ拉ราม จัดให้เป็น #วันทำวัตร
พุทธาส ภิกขุ (ขอมาครูบาอาจารย์), และต่อมายังพุทธาส ภิกขุ ได้เปลี่ยน
เป็น #วันเยี่ยมสวนโมกข์ และในท้ายที่สุดได้ใช้วันนี้เป็น #วันผาสีรีสัมหาร
พุทธาส ภิกขุ

พระอีกองค์ ๒ องค์ ก่อเรื่องสูงขึ้นไปกันดินพัง นั่นก็ เป็นผลงานชิ้นหนึ่น ที่เปทำไว้ที่สวนโมกข์ แล้วก็นึกแปลก ว่าท่านอาจารย์บอก พระอย่าไปเที่ยวฉันนัมฉันอะไร แต่เวลาทำงาน ท่านกลับสั่งให้ครออาไปให้หน่อย แล้ว ถ้าทำงานแล้วไม่ฉันนะ ท่านก็บอกแล้วจะเอาแรงที่ไหน ท่านก็อัดฉีด คือ ไม่ใช่ว่าจะเคร่งตະพีดตະพีดตະลุย

ในเรื่องเคร่งไม่เคร่งนี้ ท่านบอกไว้มีประโยชน์ หนึ่งว่า “เคร่งจนทำอะไรไม่ได้ ก็ไม่เอา...จะเคร่งก็ ให้มันมีประโยชน์ทำได้บ้าง”

เหมือนเราเจอนักปฏิบัติธรรมคนหนึ่งมาอยู่ ที่วัดนี้ บอกว่า “นี่ทำไมปล่อยให้หน้ากุญแจรกลงเลย กวادชะบ้างลิ”

เขาก็บอก “ไม่ได้ ! ผิดกำลังประคงใจอยู่ ถ้า ไปกวัดแล้ว ประเดี่ยวใจมันจะระเจิง”

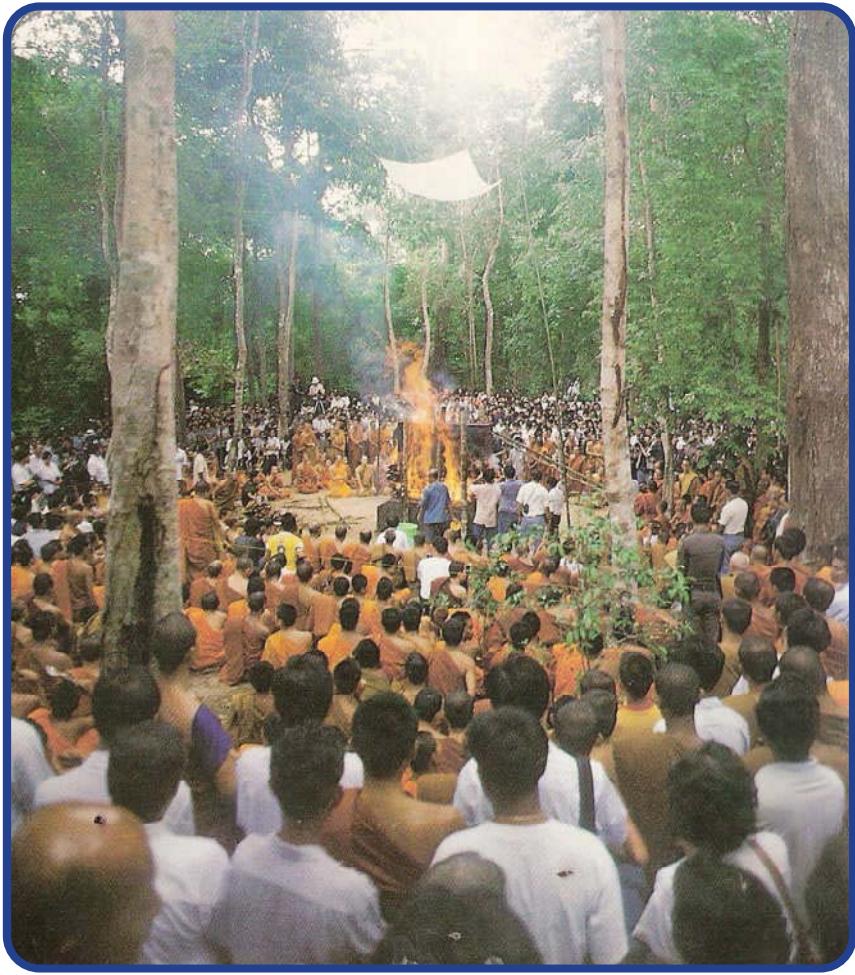
“ที่จริงก็รีบหยิบไม่กราด แล้วก็เพ่งไปที่ กราดนั่นลิ” ก็แนะนำก็ยังไม่เอาอีก จะต้องแบบ ประคงจิตไม่ทำ มันเลยกลายเป็น “สงบเย็น แต่ไม่ เป็นประโยชน์”

มันต้อง “สงบเย็น แล้วเป็นประโยชน์”

อันนี้เป็นเรื่องน่าคิดเหมือนกันนะ พัง อ.สุจินต์
บริหารวนเขตต์ พุดมาคำหนึ่ง “ระวังนะ ! สามารถ
อกุศล” สามารถเป็นอกุศลได้ ถ้ามันเป็นมิจฉาทิฏฐิสามารถ
แล้ว เช่น บอกว่า อย่างที่ว่านี้ “การดไม่ได้ ต้องทำ
สามารถ ต้องอยู่ระหว่างประคงจิต ระวังจิต”

ฉะนั้น การที่เราเลือกเดินทางนี้ คือ ชอบคิด
ว่า “สงบเย็น มันต้องเป็นประโยชน์” ไม่ใช่สงบ
เย็นแบบเป็นท่อนไม้ท่อนฟืน นิ่งแข็งตาย ประโยชน์นี้
เรียกว่า ค่อนข้างจะผลิกผัน ให้เราได้ทำอะไรให้กับ
สังคมได้มาก เพราะไม่สงบเย็น อย่างเป็นประโยชน์
ก็สงบเย็นเป็นท่อนไม้ ป่านนี้ก็ไม่มีผลงานอะไรที่มัน
ให้กับชีวิตเลย หรือว่าสร้างผลงานดี ๆ ไว้เป็น
อนุสรณ์ของชีวิต.

สลายร่าง (เผา) ท่านอาจารย์พุทธทาส กิจขุ (พระธรรมโกศาจารย์)
ณ สวนโมกขพลาราม อ.ไชยา จ.สุราษฎร์ธานี
เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๖

หลวงพ่อเล่าถึง...สาเหตุที่ไม่ได้ไปร่วมงานสลายราชศุภะท่านอาจารย์พุทธทาส...

คือท่านอาจารย์เคยพูดไว้ เคยเตือนเราเลย “ถ้าเราเป็นอะไรไม่ต้องมาดูแล ไปส่ง ไปดู ไปตาม เอาเวลาไปสืบทอดศาสนา เพยแฝไปเทคโนโลยี”

เหมือนกับวันนั้นเราเก็บกู้คิดว่า “เราไม่ไป” รับงานเทคโนโลยี ๓-๔ งาน คือ รับไว้แล้วนี่ ก็ซ่างใจว่า เอ้ ! ทำไงจะได้ไปเผาศพครูบาอาจารย์ แต่พออุบัติคิดถึงคำว่า “แล้วไปเทคโนโลยี เพยแฝศาสนา ส่งส่วนกุศล มาให้เรา มันไม่ดีกว่าหรือ”

ดีกว่าที่เราจะต้องไป...แล้วท่านอาจารย์มีลักษณะอยู่อย่างหนึ่งนะ ท่านจะไม่ไปงานครู งานศพงานครูเลื่อนเป็นไปหมุดนน ไม่ใช่...นิมนต์ไป ๑ ท่านบอกไปมันไม่ได้ทำอะไรให้มัน...นั่นขึ้นมาได้มากมาก ทำหนังสือสัก ๕-๕ หน้า ๑๐ หน้า ยังดีกว่าอะไรมี

ตอนไปอยู่สวนโมกข์นี้ มีโอกาสพอเริ่มดัง คนก็มักจะติดต่อไปเทคโนโลยีงานศพ แล้วทางใต้มีของประหลาดอยู่อย่าง งานศพเขาก็ต้องมีเล่นการพนัน ส่วนใหญ่นะ ! อาจจะไม่มีทุกงานหรอก อาจจะมีคน

ที่เครื่องศาสนา และสั่งลูกสั่งหลานไม่ให้มีการพนัน แต่ ส่วนใหญ่ร้อยละ ๘๐ %

ที่ภาคใต้ตอนซ่วงที่เราไปอยู่ มันโอ้ ! มันเจ็บ ปวดที่สุดอยู่ครั้งหนึ่ง ครั้งนั้นไปเทคโนโลยี เราเทคโนโลยี หน้าม่าน ศพอยู่ด้านข้าง ด้านหลังม่านข้างใน เขา เล่นการพนัน พอเทคโนโลยีไปคนข้างหน้าก็ฟังดีนั้น แต่ เจ้าข้างหลังเขาจะเล่น เขายังเสือกเอาศอกถ่องหลังเรา แล้วเขาก็พูดกระแทก “กลับได้แล้ว...ๆ” ผลที่สุดเรา ก็รีบจบกลับ ไม่อยากมีเรื่องกับคนที่เขา...

ซึ่งว่าพวกรรรมเนียมประเพณีนี้น่ายึดถือจน กฎหมายก็เล่นงานไม่ได้ เขา ก็ไม่จับด้วยนะ ถ้าจับก็ หือกันอีก เลยกลายเป็นเรื่องที่แปลก

แล้วไป ๆ มา ๆ ไม่น่าเชื่อนะ สิ่งที่เราไปรู้มาเลย คนใต้ไปอยู่เชียงใหม่ สามารถไปทำประเพณีงานศพ ให้มีการพนันได้ มีพระรูปหนึ่งสนิทกับเรา พอเป็น เจ้าอาวาส แล้วคนกลุ่มนั้นเป็นคนใต้เยอะ เขา ก็จะ มาเล่นการพนันในงานศพ ท่านก็เลยโพล่งขึ้นมาเลย “จะเอาเหล้า การพนันในงานศพ หรือจะเอาอาตมา เป็นเจ้าอาวาสต่อไป” เสียงท่วมท้น “ให้ท่าน...ออก ไป” เขายังได้เล่นจัดงานศพให้มีการพนันอะไรได้

สะดาวก ท่านก็เลยออก มาเล่าให้เราฟัง

นี่ในเรื่องเผยแพร่ศาสนา ไปเจอบาง
ถิ่นบางที่ มันเป็นเหมือนบ้านป่าเมืองเดือน
มันเดือนในแต่ศีลธรรมอย่างเยี่ยม เลย.

“

“จะเอาเหล้า การพนันในงานศพ หรือจะ
เอาอาตมาเป็นเจ้าอาวาสต่อไป”
เลียงทั่วทั่ว “ให้ท่าน...ออกไป”
เขาก็ได้เล่นจัดงานศพให้มีการพนันอะไร
ได้สะดาวก ท่านก็เลยออก มาเล่าให้เราฟัง...”

”

โรงมหารสพทางวิญญาณวัดอุโมงค์ จ.เชียงใหม่

พระครูสุคันธศีล (สิงห์ สจจานโนโท)
อดีตเจ้าอาวาสวัดอุโมงค์
มรณภาพเมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๖๕

หลวงพ่อเล่ากิง...ครั้งหนึ่งเคยไปอยู่ที่ วัดอุโมงค์ จ.เชียงใหม่ กับประสบการณ์ ในงานเผยแพร่องรมะที่นั่น...

ตอนนั้นก็มีอยู่ช่วงหนึ่งชีวิตที่ได้ไปอยู่ภาค
เหนือ ไปอยู่วัดอุโมงค์ จ.เชียงใหม่ ตอนนั้นก็มี อ. สิงห์
(พระครูสุคันธศีล : สิงห์ สจจานโนโท) ท่านก็ต้อนรับ
ดี ก็ให้บรรยายภาพในโรงมหารสพเหมือนกัน จนกระทั่ง
เริ่มมีหนังสือพิมพ์เดลิไทร์หรืออะไรพวกนี้ก็เริ่ม
เอาไปออกข่าวว่า มีพระเทศน์แปลกประหลาด คน
ฟังหนัก ๆ เข้าก็อยู่ที่นั่น

พระธรรมสิงหบุราจารย์
(จรัญ จิตธมโน)

แล้วมันมีอะไรเปลกลที่วัฒนธรรมมันไปจากภาคเหนือ แล้วก็กระจายไปสู่ภาคกลางได้ เช่น เมื่อ ก่อนพระภาคกลางบิณฑบาตไม่ค่อยให้พร หลวงพ่อ ที่ต่อต้านเรื่องให้พรตอนบิณฑบาตที่สุด คือ หลวงพ่อ จรัญ (พระธรรมสิงหบุราจารย์ : จรัญ จิตธมโน) บอก เขาเลอะ เขาเปรอะ เขายุ่ง บางที่ปึง ขายของปึงพระ ให้พรนาน ของปึงใหม่เลย อย่างนี้ก็เป็นเรื่องที่เปลกดี

แต่เดียวนี้การให้พรมันเลอะเทอะมาก มันไม่ใช่ สัพพิติโย ๆ เฉย ๆ แล้ว มันมีการให้รำให้ราย ให้สาย ให้งาม เดียวนี้ยอดเยี่ยมด ก็เลยกลายเป็นเรื่องที่ รามานั่งคิดดู บางคนเขาติดจ่ายนะวัฒนธรรม ถ้ามา เพาะ มาปลูก มาเปิด พอกันรับเข้าคน ๒ คน มัน สามารถกระจายพรรบ ! ขึ้นได้เป็นมวลชนเลย เมื่อ

อย่างวัฒนธรรมเก่าหลี พ่ออุกมาปี้บ ก็พรีบไปเลย
ติดเป็นลูกโซ่ไปเลย

ไปอยู่ที่วัดอูโมงค์หลายเดือน สมัยนั้นปีจะไป
อยู่ที่นั่นเดือน ๒ เดือน ตอนนั้นเราไปบรรยายภาพมี
คนเริ่มสนใจ เริ่มรู้จัก สื่อมวลชนเริ่มเอามาลงเป็น
คอลัมน์เล็ก ๆ “ไปเจอพระแพลก อายุไม่มาก บรรยาย
ภาพได้น่าประทับใจ”

ก็สมัยนั้น เจ้าชื่น สิโรรส เป็นคนที่ครับรา
ท่านอาจารย์พุทธทาสมาก แล้วก็พอเราไปอยู่ที่นั่น
ก็จำได้ถาวรปัจจัยหนึ่งแสน ให้ช่วยทำสไลด์อุปกรณ์สื่อ
การสอน ท่านก็ช่วยมาแสนหนึ่ง ก็ทำให้ไปทำงานอยู่
ที่นั่น ภาคเหนือไปพักอยู่ที่นั่นมากที่สุด

เจ้าชื่น สิโรรส

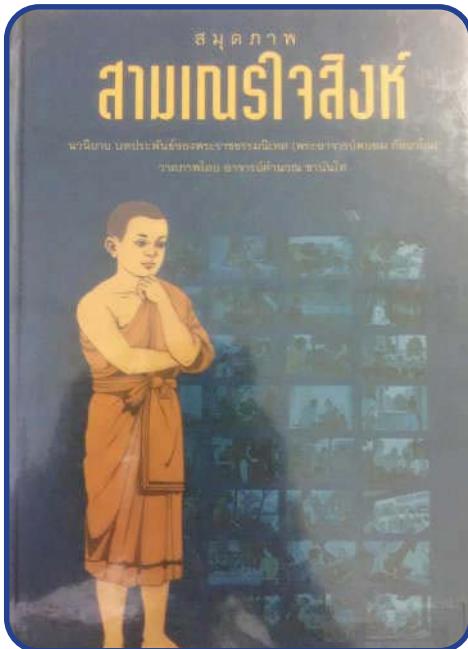
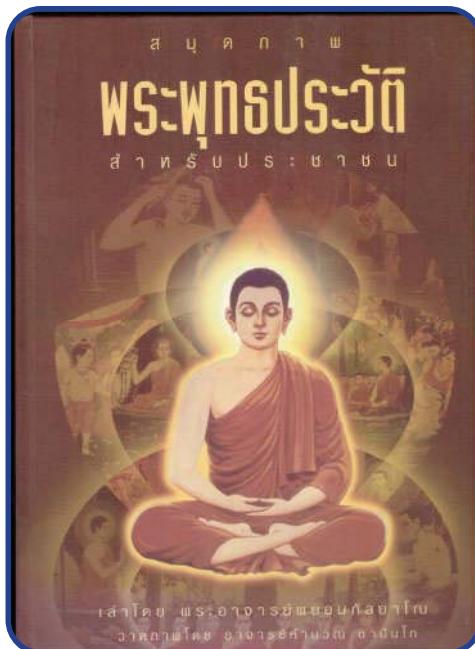
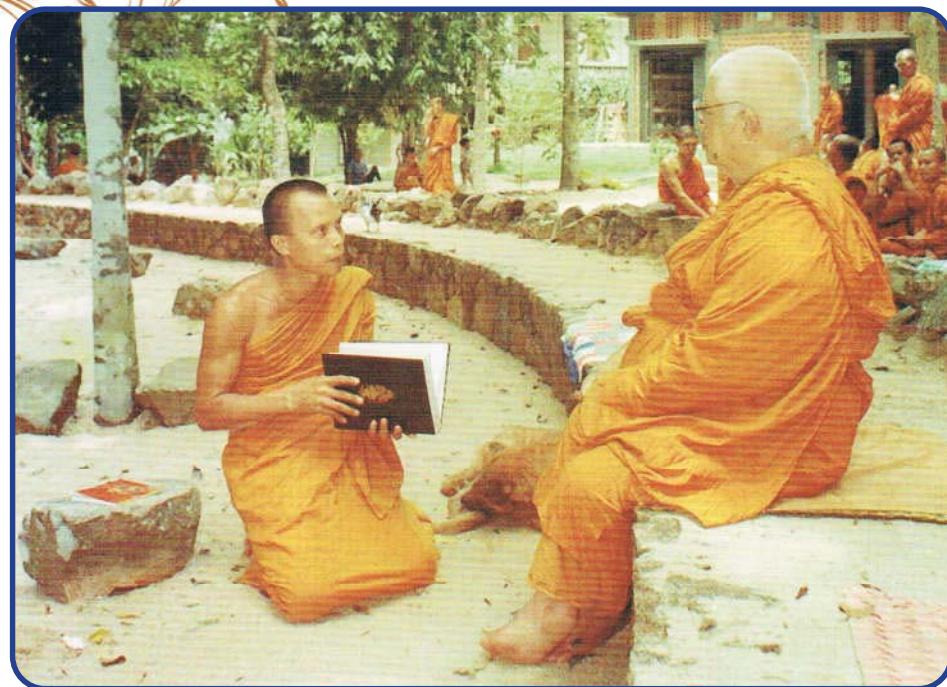

พูดถึงอุปกรณ์สื่อการสอนสมัยนี้ ทำสไลเดอร์ เป็นชาดก็มี เป็นนิทานพื้นบ้านก็มี และเป็นเรื่องจริง ที่เป็นข่าวก็มี อย่างเรื่องเด็กหญิงวัลลี (เด็กหญิงวัลลี ณรงค์เวทย์) ยังจี๊ เอามาทำ โอ้ ! ได้รับความสนใจ ฉาอยหลายที่ เรียกว่า ฉายเรื่องนี้ร้อยที่ ต้องมีร้องไห้ ๘๐, ๙๐ ที่ สะอึกสะอื้นรำไห้กัน แบบโ�ไฮสมัยนั้น อุปกรณ์สื่อการสอนได้สไลเดอร์ก็ถือว่า สุดยอดในยุคนั้น

ต่อมาเดี๋ยวนี้การ์ตตงการ์ตูน เข้าทำเรื่องโ�ไฮ ! สามารถยังคงเนรมิตอะไรขึ้นมาเป็นที่ร้องรับได้ง่าย แต่ก่อนนี้แค่มีสไลเดอร์ นึกถือว่าสุดยอดแล้ว ต่อมาก็มี หนัง ๑๖ มม. มีอะไรต่ออะไรเริ่มเพิ่มขึ้นมา.

เด็กหญิงวัลลี ณรงค์เวทย์

หลวงพ่อเล่าถึง...ได้รับแนวคิดมา ก่อนจะทำหนังสือพุทธประวัติ...

ตอนจะทำหนังสือพุทธประวัติ ก็อ่านหนังสือพุทธประวัติจากพระโอษฐ์เสร็จแล้ว ก็เอ๊ะ ! อายาทำแบบให้มันเป็นภาพเป็นอะไรมาก ๆ จะทำแนวไหน แนวอย่างไรดี ก็เลยเข้าไปถามท่าน บอกว่า “ท่านอาจารย์ครับ ผมอยากทำพุทธประวัติ จะทำแบบแนวไหนยังไงดี ? ปฐมสมโพธิอะไรก็แลดูยีดเยี้ยงเจลย”

ท่านก็บอก “เออ ! ใช่ นี่เอาอย่างนี้สิ ให้ทำแนวธรรมประวัติ...ว่าพระองค์ทรงแสดงธรรมกับใครเนื้อความอย่างไร ใครบรรลุ...เน้นตรงนี้ให้มากไม่ใช่พระองค์เป็นลูกใคร และว่าใครเป็นปู่ เป็นปู่ของปู่อะไร...เอาวงศากณาญาติมาลำดับเยอจะແຍໄປหมด ถ้าส่วนประโยชน์ในการที่เอามาญาติ เอาพระญาติ เอาปู่ มาเอาประโยชน์ในการที่จะศึกษาธรรมปฏิบัติธรรม มันແທบจะไม่มีเลียนนะ”

哦 ! ประโยคนี้ พังแล้วก็เลยทำไว้เลย เริ่มต้นจากว่า พระนางสิริมหามายา พอตั้งพระครรภ์ถือศีล อุโบสถ ชวนสามีด้วย และว่าก็ฝันดี ฝันว่าข้าง前瞻อกบัว มาถวายเริ่มต้น และว่าก็เอ้าไปบรรยายโครงต่อโครงที่ไหน

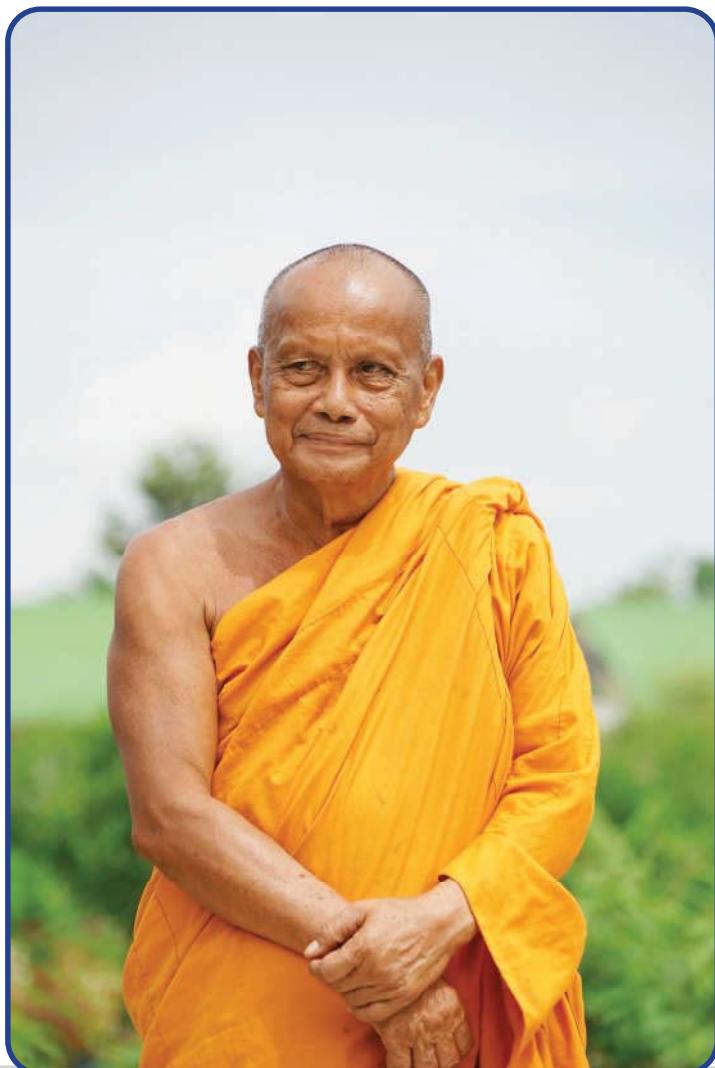
ปรากฏว่า หนังสือพุทธประวัติเล่มนี้ ก็ได้รับความสนใจ ได้ข้อคิดจากท่าน เลยดำเนินพุทธประวัติ ไม่เหมือนปฐมสมโพธิ ที่ว่าเอาปู เอยาฯ เอาตา เอายาย เอาเมืองนั้นเมืองนี้ ปูของปู เราตัดออกไปเยอะเลย เป็นพุดว่ากระโดดปูปมาตั้งพระครรภ์เลย สามีจะเข้ามาร่วมหลับนอน ก็ชวนอย่าตอนนี้ให้ลือศีลให้อะไroy่างนี้ เพื่อให้ลูกในห้องจะได้มีศีลธรรม

แต่คนสมัยนี้ตั้งห้องแล้ว ก็ยังนอนร่วมสามีภรรยา อันนี้มันรู้สึกว่า ตอนนี้ได้เนื้อหาดี ก็ถือว่า หนังสือพุทธประวัติเล่มนี้ต้องเกิดจากคำแนะนำของท่านอาจารย์พุทธทาส

แล้วก็มาติดต่อกับคุณคำนวน ชานันโถ ให้ขาดภาพ สมัยนั้นตั้งแต่ภาพละ ๖๐๐ บาท ถึง ๑,๐๐๐ บาท ทั้งหมดมีประมาณ ๓๐๐ ภาพ ใช้งบไปประมาณ ๗-๘ แสนบาท ถ้าพักที่วัดสวนแก้ว ก็ต้องเดินทางไปบ้านคุณคำนวนอยู่เรื่อย ๆ เป็นบ้านคนเดียวในประเทศไทย ที่เราไปແפגตัวหลวงอยู่ที่นั่น เพื่อทำหนังสือพุทธประวัติ แล้วจ้างขาดภาพขึ้นมาหลายเรื่องนะ เรื่องสามเณรใจสิงห์ อิกเรื่องเสียดายไม่เสร็จคือเรื่องอะไร ? “ประวัติสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พرحمรรสี)” ทำไปได้ประมาณไม่กี่ภาพ แล้วก็

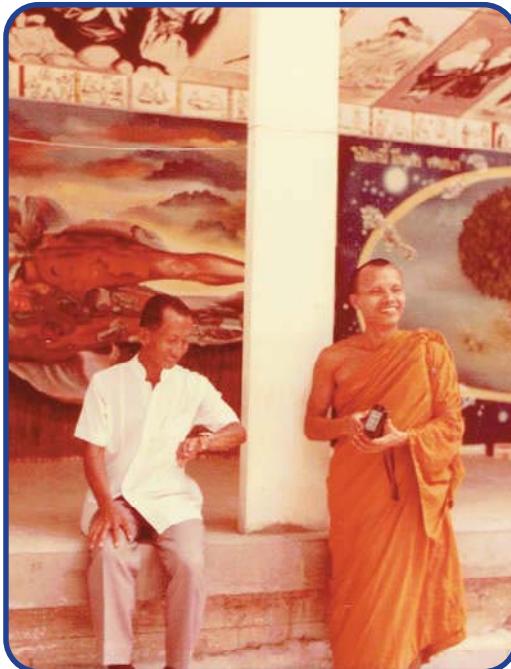
คุณคำนวน เสียชะ มันก็เลยจบ ແໜມ ! ຄ້າປະວັດ
ສມເຕີຈາ ຈບນະ ນໍາຈະເປັນໜັງສື່ອສຸກອົກເລີ່ມໜຶ່ງ

ເຂົ້າ ! ຍັງໄງ້ຂອຳຝາກໜັງສື່ອເລ່າໄວ້ເມື່ອ
ວ້ຍ ຕ່າ ປີເລີ່ມນີ້ໄວ້ເປັນເລີ່ມສຸດທ້າຍຂອງຊື່ວິຕ.

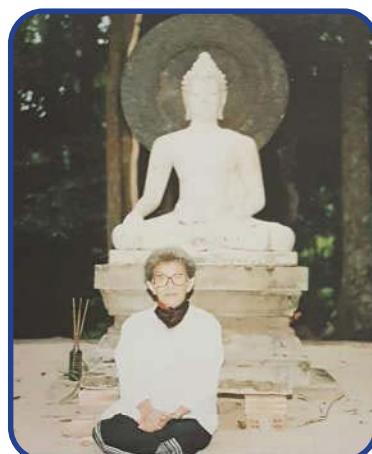

หลวงพ่อเล่ากิง...ประสบการณ์ในยุค แรก ๆ ได้มีกัลยาณมิตรร่วมงานเผยแพร่ ธรรมะตามสถานที่ต่าง ๆ...

พูดถึงคนที่ทำงานเกี่ยวข้องกันเห็นจะมี
สำคัญ ๆ ที่สุด ก็หนึ่งคุณวิโรจน์ ศิริอ้อห์ คุณวิโรจน์นี้
เป็นคนที่ค่อนข้างจะรักพระศาสนา แล้วพระนี้ดีไม่
ดีไม่สนใจ ขอให้ทำงานสืบศาสนาได้ แกจะเอาส่วน
ดี ถ้าทำงานศาสนาได้ทำเลย แล้วก็อุปถัมภ์หมัดเงิน
หมัดทองไม่ใช่น้อย ถูกพระหลอกไปบ้างก็มี แต่แก

หลวงพ่อพยอม ถ่ายภาพคู่กับคุณวิโรจน์ ศิริอ้อห์

อ.สมทรง ปุณณฤทธิ์

เป็นคนขับรถพาราไปเทศน์ เป็นคนอดทนที่สุดในงานทำงานเผยแพร่ แล้วก็เดินหน้ารุกหน้าต่อต่อ ไม่มีคำว่า “ย่อท้อ” สังฆารตอนนั้นก็อยู่ไม่ใช่น้อยนะ ๗๐-๘๐ ปี แกก็ทำงาน พาไปเทศน์กับครูทั่วประเทศ

สมัยนั้นก็มี อ.สมทรง บุญญาทรี ก็จะสั่งสอน เกี่ยวกับมารยาทในพิธีกรรม กราบอย่างไร็งจะถูก ว่าอย่างไร...อัญชลี วัน tha อภิวathan อะไรต่าง ๆ ไม่ใช่ ก้มไปสัมบทิ้งเมื่อนสั่นตี้ เหมือนปึงข้าวเกรียบ อันนี้ ก็ได้มารอสมควร แล้วก็สมัยนั้นก็มีพระมหาประทีป อุตุตมปุญโญ, พระอาจารย์ถวิล สุญญาตุ

พระอาจารย์ถวิล สุญญาตุ
มรณภาพเมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๖๓

อาจารย์ถวิล นีสุดยอดอย่างหนึ่ง ไปอยู่ที่ไหน ก็ตาม ล้างส้วมสะอาดทุกที่ ทุกโรงเรียน ก็เรียกว่า

เป็นพระภารโรง แต่ก็ทำอุปกรณ์สื่อการสอนดีมาก เป็นต้นฉบับเลยที่ทำสื่อการสอนธรรมะ ผ่าน “หนังกระดาษ”

แล้วก็มี อ.วรศักดิ์ วรธโน ที่เป็นผู้อาวุโสกว่า เพื่อน บรรยายก็เป็นที่ประทับใจ เพราะมีวุฒิภาวะ ดีกรีปริญญาโท

อ.วรศักดิ์ วรธโน

อ.โกวิท เขมานันทะ

สมัยนั้นก็ไอเดียที่สุด ก็คือ อ.โกวิท เขมานันทะ pragmatically เทคน์น่าประทับใจ วัยรุ่นสนใจดี ผู้มีการศึกษาสนใจ ตามไปถือย่างไป คอยจะจดจำวิธีการ เทคน์การบรรยายธรรมะ สมัยนั้น อ.โกวิท นี่ดังมาก

พอหลังจากคุณวิโรจน์สินชีวิต จากการพาไป เทคน์กับครูทั่วประเทศก็ปิดลง ฉากคุณประจำบ

จำปาทอง พาไปเทศน์ทั่วประเทศไทย เมื่อคุณประจำบ
หรือพลเอกสิทธิ จิรโรจน์ เสียชีวิต ทุกอย่างก็ปิด
ไป “เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป”

ก็เริ่มมาปักหลักที่วัดสวนแก้ว และปีวัย ๗๓ ปี
ก็ได้ตั้งใจว่า พอดี ๗๓, ๗๔, ๗๕ ก็จะหลังพิงถ้ำ ไม่
ไปงานนอกแล้ว ต่างจังหวัดเป็นอันว่าปิด ต่างประเทศ
ลือกกุญแจเลย...ไม่ไป ในประเทศไทยนี้ภาคเหนือ ภาค
ใต้ ภาคอีสาน ก็คงจะจบ ยุติบทบาทหลังพิงถ้ำอยู่
วัดสวนแก้ว ครามขอให้เทศน์...เทศน์ แต่จะไปไม่
ไป ท่านอาจารย์พุทธทาสก์เดินทางแบบนี้ เดินทาง
ที่สุดรอบประเทศไทยแล้ว หั้งต่างประเทศ แล้วในที่สุด
ท่านก็หยุดอยู่สวนโมกข์ในวัย ๗๐ ปี กว่าเกือบ ๘๐ ปี
ตอนนั้น

เรา ก็เลยคิดว่า ถึงเวลาที่เราจะต้องรักษา
แนวทางเดินตามรอยครูบาอาจารย์ที่มาถูก
ทางที่สุด ดิที่สุดสำหรับเรารอย่างนี้ ที่เราเห็น
อย่างนี้ ก็เลยขอฝากบอกไว้เลย จะไม่อกไป
ไหนและก็จะสร้างผลงานดี ๆ จะเป็นหนังสือจะ
เป็นภาพปริศนารромเป็นซ้อยสอนธรรมะ
อะไรต่าง ๆ ให้เกิดในวัดสวนแก้วให้มากที่สุด
ก่อนที่ชีวิตจะหมดไป.

...นำปลื้มใจว่า เรากำลังเส้นสายไม่เอ
ไสยศาสตร์ เอานแวนพัฒนา
แต่เรา ก็ไม่ได้ไปต้านนิติเตียน
ไสยศาสตร์ว่า...เลวธรรมต้าชา
แต่เรารอ沂ดมั่นในทางพุทธศาสตร์
เน้นที่สอน เน้นที่ ๓ หลักนี้
“สั่งสอนเผยแพร่ สงเคราะห์
และพัฒนา”

ตอนที่ ๔

เล่าไว้เมื่อวัย ๗๗ ปี
วัยแรกของส่องตะเกียง

หลวงพ่อเล่าถึง...การรับกิจกรรมนั้นไป เทคโนโลยีหรือบรรยายธรรม ในอนาคต...

นี่ก็เป็นอันว่าอุปกรณ์จากสวนโมกข์มา ก็เริ่ม
ตระเวนไปเทคโนโลยีทั่วประเทศไปเรื่อย ๆ จนมาถึงจุดหนึ่ง
ในวัย ๗๗ ปี ก็คิดว่า ไปหาเขามาเยอะ มันน่าจะเป็น
ให้เขามากาเร้าบ้าง และก็ได้ข้อคิดจากที่ท่านอาจารย์
พุทธทาส ท่านบอกว่า “๗๐ กว่าปีแล้ว เรา ก็เริ่มไม่
ไปไหน หันหลังพิงถ้ำอยู่แต่สวนโมกข์ ต้อนรับคน
ที่เขามา”

เจ้าสิ่งนี้ก็มาสะเทือนสะท้าน แล้วเราเมื่อไหร่
จะหลังพิงถ้ำ มันก็น่าจะเป็นวัย ๗๓ ปี นี่แหล่ะ ต้อง^๑
ไม่เกิน ๗๔ ปี แน่นอน เอ้าขยับไปหน่อย อายุครบ
๗๔ ปี เมื่อไหร่ ปิดประตูรับงานนิมิต์ไปต่างจังหวัด
ไกล ๆ อาจจะไปเฉพาะแคนนทบูรีในจังหวัดเรา เพราะ
เท่ากับชดเชย เพราะว่าทำไม่ถึงคิดอย่างนี้

ที่คิดอย่างนี้ก็ เพราะว่า ในตอนที่เราดังไปเทคโนโลยี
ทั่วประเทศ นี่เราไม่ได้เทคโนโลยีเมืองนนท์เลย เดือนหนึ่ง
นี่ไปเทคโนโลยีภาคหนึ่ง ภาคอีสานนี่ทั้งเดือน ภาคเหนือ
ทั้งเดือน เดินสายสมัยคุณประจวบ จำปาทอง พาไป
ท่านพลเอกลิทธิ จิรโรจน์ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย บอกให้พระพยอมไปเทคโนโลยี คุณจัดการค่ารถ
ค่าราษฎร์ ค่าเดินทาง ค่าอาหาร ให้จัดให้เสร็จ เทคโนโลยี
ฉลอง ๕ ธันวาคมหาราช

บรรยายการบรรยายธรรมของหลวงพ่อพยอม ให้กับนักเรียน
จากโรงเรียนต่าง ๆ ที่เข้าร่วมฟังธรรมจากหลวงพ่อในช่วงยุคแรก ๆ
ณ วัดสวนแก้ว จ.นนทบุรี

ตอนนั้น (ปี พ.ศ. ๒๕๒๙) ในหลวงรัชกาลที่ ๙ จะได้รับการยกย่องถวายพระราชสมัญญา “มหาราช” ก็เปกันเรื่อยไปจนกระทั่งนานก็ถึง เอ้ ! ต้องอยู่

พอเริ่มอยู่ สวนแก้วนี่ มันก็มานึกจะเริ่มทำอะไร ไหน ๆ รับปากท่านไปแล้วว่า จะพยายามที่ท่านบอก ว่า ให้ไปสร้างสวนโมกข์ที่ชานเมือง ที่ครั้งหนึ่งไปนั่งคุยกับอุปราช “คุณพยอม คุณไม่คิดไปสร้างสวนโมกข์ไว้ชานเมืองบ้างหรือ เพราคนที่ไปจากกรุงเทพฯ ใกล้ตั้ง ๖๐๐-๗๐๐ กิโลเมตร บางคนก็จะไม่ได้ไป ลองไปทำอะไรที่มันถูกแบบทำได้ก็แล้วกัน”

ที่แรกโคนคำนี้บอก “เราจะมีบำรุงมีอะไรที่ไหน” จะไปซื้อที่เดียว ๖๐๐-๗๐๐ ไร่ ๑๐๐ ไร่ ยังไม่มีปัญญาซื้อ ไม่นึกเลยว่า อายุ ๗๓ ปี ซื้อที่ได้ ๓๕๐ ไร่แล้วก็ต้องเรียกว่า อัศจรรย์ !

แต่ความที่รับปากจะพยายามจะทำให้ได้ ก็ได้ทำอะไร ๆ หลาย ๆ อย่าง ส่วนหนึ่งลอกแบบมา บ้าง ส่วนหนึ่งเราเติมบ้าง เช่น ซอยอย่างนี้ ซอยนี้ ๆ ซอยนั้น ๆ ทางโลกเขามีซอยละลายทรัพย์ เราจะตั้งชื่อซอยละลายทุกข์ โดยมีข้อความซอยนี้ อย่างนี้ ๆ

บรรยายการบรรยายธรรมของหลวงพ่อพยอม ให้กับประชาชนทั่ว ๆ ไป
และผู้มีจิตศรัทธาสนใจ ได้เข้าร่วมฟังธรรมจากหลวงพ่อในช่วงยุคแรก ๆ
ณ วัดสวนแก้ว จ.นนทบุรี

คำแรกก็เอาของท่านมาเลย ละลายทุกข์ เวลาเครียด
ไล่ตะเพิดบอก “ภูไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นทุกข์เวย !”

แล้วก็ของท่าน ว.วชิรเมธี “ทุกข์มีให้เราเรียนรู้ ไม่ใช่มีให้เราจมอยู่กับมัน” เจ้าช้อยอย่างนี้เราคิดว่าจะทำอีกหลาย ๆ ซอย แต่ไม่รู้ว่ามันจะไปจบได้กี่ซอย ก่อนที่ชีวิตจะหมด แล้วก็คงจะจบอยู่กับการหลังพิงถ้านี่แหล่ะ คิดอะไรได้นึกอะไรได้ จะสร้างเติมในลักษณะให้เป็นศูนย์เรียนรู้ ทางประติมารมทางที่เรียกว่าวนิชคิด เราอาจจะไม่ทำโรงมหรสพทางวิญญาณในสวนโมกข์ แต่เราเป็นโรงมหรสพกระจายไม่ใช่กระจุกอยู่ในอาคารโรงมหรสพ เพราะว่าเท่าที่เราอยู่ในนั้น อากาศมันอับ มันต้องทำที่มันโล่ง ๆ

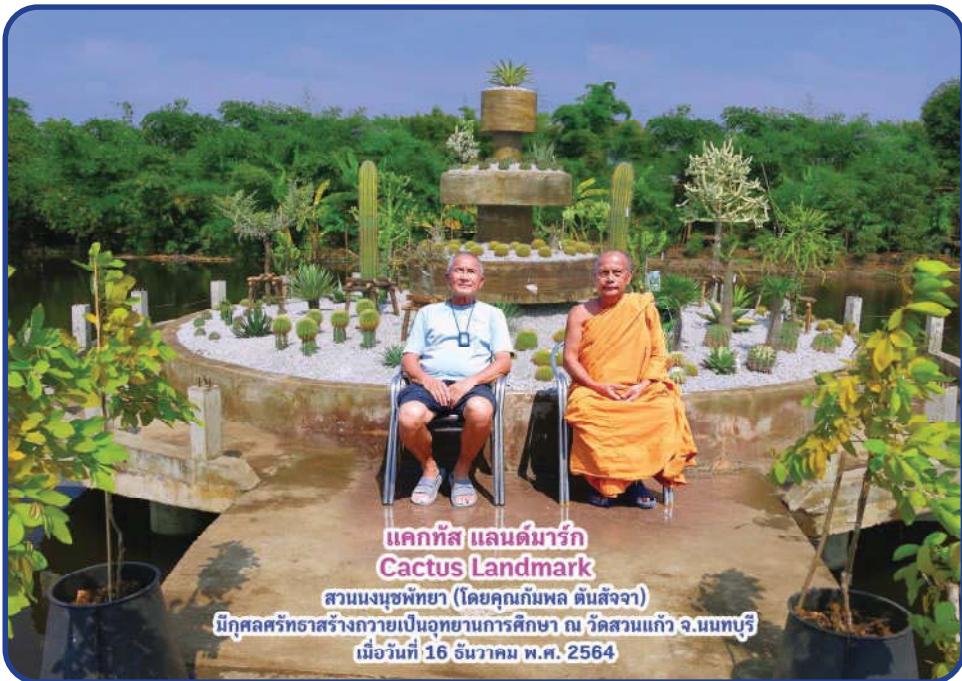

ประติมากรรมวัตถุธรรม：
ເສມາ ຕຣີຕະນະ ເສາວໂສກ ທຣມຈັກ
ແລະແທ່ນວັຊຮອາສນີ

ได้ต่อเติมด้านความคิดของ ๆ งกว่า ถ้าทำเป็นโรงพยาบาล มันโอ้โห อากาศดูดออกมันก็ยังไม่ไหว แล้วพอเข้าไปแล้วมันอุดอู้ แต่ถ้าเราทำเป็นล็อกเล็ก ๆ แล้วข้าง ๆ ไม่มีข้างฝากั้น อันนี้น่าจะพาไปเดินไป เที่ยวไป ดูไป ก็เลยแตก เขารียกแตกยอด ต้อยอด ก็แล้วกัน ต้อยอดจากสวนโมกข์มา ให้มันเป็นลักษณะอย่างนี้มากขึ้น แล้วก็เชื่อว่า พวกรื่องจะทำให้แลดูสวยงามกับประติมารรัมต่าง ๆ เช่น เรามี เสมาตรีรัตนะ ธรรมจักร แล้วก็แท่นวัชราสัน มีเสาอโศก อะไรเหล่านี้

มันค่อยองอกขึ้น เพิ่มขึ้น ๆ แล้วก็อาจจะมีอะไรเล็ก ๆ น้อย เป็นข้อชนิดที่อาจจะหนักแน่นมากกว่าที่เป็นภาพปริศนาธรรมในโรงพยาบาลวิญญาณแล้วก็เรื่องนิพนธานเรื่องชาดก เราอาจจะมีน้อย แต่เราจะเน้นอะไร...วารกรรมเดี๋ยวของปราชญ์ในโลกนี้ เช่น มหาตมา คานธี บอกว่า “**คนฝึกตนใช้จ่ายสุรุ่ย สุร้าย เท่ากับฝึกตนเป็นมหาจารปัลลัสมบัติตนเอง**” เพราะอะไรปัลลัมมันต้องใช้มีดใชปืนชู้เอารหพย์ไป แต่คนสุรุ่ยสุร้ายไม่ต้องใช้ปืนชู้ คนสุรุ่ยสุร้ายก็หมดเนือหมดตัวต้องใช้จ่ายกินเล่นแบบไม่คิดประหายดود้อมอะไร

อย่างนี้จะคิดทำไป ๆ แล้วก็จะหยุดไปที่ผลไม้
 บ้าง ทุเรียน เงาะ มังคุด พีซผลจัดให้มันเป็นสวน

ที่ใช่คิดีบวกกับคุณกัมพล ตันสัจจา เจ้าของ
 สวนนงนุช มาช่วยวางแผนวางออกแบบให้ด้วยบ้าง
 เรา呢่ออกแบบไปแล้วครึ่งหนึ่ง เพราะเริ่มทำตั้งแต่ปี
 พ.ศ. ๒๕๖๒ นี่เราเริ่มทำไว้ก่อน คุณกัมพล มาตอน
 ปลายปี ๖๔ ก็ได้เติมไปก็สวยได้งาม แคคทัส แลนด์
 マーค อะไroy่างนี้

แต่ที่สำคัญ ก็คือว่า “น้ำ” มีบีบ่น้ำให้ญี่ แหม่
 เมืองนนทบุรีเปลก ! เขาไม่คิดกัน ถ้าทำบึงน้ำตรง
 ไหนปานนี่ แหม่ ! มันเป็นอุ่นข้าวอุ่นน้ำอุ่นปลา พอทำ

เป็นน้ำมีเมื่อไหร่ปลาต้องแน่นที่น้ำ เสียดายเมืองน้ำที่
น้ำจะทำสัก ๕๐๐ ไร่ แล้วก็จะมีบึงปลา วังปลาที่
แต่ไม่แน่เราราจจะทำไว้เป็นต้นแบบ แล้วคงสักวัน
ในอนาคต จะมีคนที่ร่วมตัวกันคิดทำสวนแปลงใหญ่
ทำบึงน้ำ เก็บเป็นบึงใหญ่ได้ให้ปลาได้อยู่ได้อาศัย แล้ว
ก็จับมืออกไปบ้างได้เป็นค่าลดรายจ่ายของครัว
เรือน เพราะคนแควนี้ชอบมาตกปลาในวัดของเรา
ห้ามก็ไม่ค่อยจะฟัง ถ้ามีการให้ปิดเก็บน้ำได้ คิดว่า
ปลาจำนวนล้านตัวจะวนเวียนอยู่ในบริเวณอาณาเขต
ของวัดสวนแก้วอย่างแน่นอน แต่ว่าความฝันนี้จะ
เป็นตอนที่สำเร็จรูปเล่มหนังสือก่อนหรือเปล่า

แต่ว่าเอาละ การซื้อที่ดิน ที่ได้รับปากท่านว่า
จะทำให้ได้มันแสนเข็ญจริง ๆ แต่ถ้าว่าไม่มีแรงบันดาล

คุณยุวรี เอื้อกาญจนวิไล

ใจตรงที่ว่า “รับปากกับท่านไว้แล้ว ต้องพยายามเต็มที่” แพงก์ต้องสูญชื่อจนกระหึ่งได้ ๓๐๐ กว่าไร่นี่คือ เท่ากว่าพื้นที่สวนโมกข์เลย แล้วตรงนี้ถือว่าเป็นเรื่องเราค่อนข้างที่ตัวเอง หรือทั้งญาติโยม หรือทั้งบารมีท่านอาจารย์ที่ท่านประภากันจะร่วมด้วย จึงมีคนมาทำบุญหนัก ๆ ออยู่ ๒ ราย รายหนึ่งก็ตั้ง ๑๐ กว่าล้าน เขาเสียชีวิตไปแล้ว คุณยุวรี เอื้อกาญจนวิไล ตอนแรกจะให้ ๑๐ กว่าล้านนะ แต่แล้วเรา呢กถึงหลวงพ่อคุณหลวงพ่อคุณบอกให้ ๕๐๐.- เอาไว้ ๓๐๐.- ส่วน ๒๐๐.- เหลือคืน นอกจากพระที่สอนอย่างหลวงพ่อพุทธทาส หลวงพ่อพระธรรมปิฎกตอนนั้น เรา ก็ประทับใจอยู่แล้วนะ แต่ข้อปฏิบัติตรงที่ว่า ให้ ๕ เอา ๒ ให้ ๑๐ เอา ๕ อะไรทำนองนี้ นี่เราว่ามันดี แล้วไปฟังภาษาอังกฤษอะไรมะ “Give not take, take not give” ให้ไม่รับ รับแล้วไม่ให้บ้างเลย

มันก็กล้ายเป็นเรื่อง วัย ๗๓ ปี นี่ เป็นวัยที่ ระเบิดที่สุดในการแจกของคน ซึ่งเรียกได้ว่า เป็นวัย แจกของส่องตะเกียง เพราะไปบิณฑบาต แต่แล้วก็ โดนคนว่า ทำไมไม่ลงจารถ ? ทำไมไม่เดินเหมือน พระอื่น ? แต่ตอนหลังนี่คุณเข้าใจหมด เพราะเราต้อง แจกปฏิทิน เราต้องถือผลไม้โยนส่งแลก ให้เด็กแจก ด้วย เราแจกด้วย ไม่เข่นนั้นเขามารุมใส่เยอะ ๆ นี่ ๕ คน ๑๐ คน เราแจกคนเดียวยังไม่ทันเลย ถ้าอุमบารตร ด้วยแจกด้วยหมดสิทธิ์ เพราะไปบิณฑบาตเขาให้ฉ่าย ว่า พระบิณฑบาตอย่างพระพยอมนี่ “บิณฑบาตรรถพุ่มพวง”

รถพุ่มพวง คือ รถที่ขายของเขามีถุงพวง ๆ แขวนอะไroy่างนี้ เราก็เห็นชัดอยู่อย่าง ตอนเราแจก บางคนใส่ ๓ รอบ ใส่ปากซอย มาใส่กางละมุน แล้ว ยังตามมาถึงสุดซอยใส่อีก ขาดลับไปใส่อีก ๓-๔ เที่ยว

ช่วงที่ผ่านมา หลวงพ่อพยอม (พระราชธรรมนิเทศ) แห่งวัดสวนแก้ว
ได้บริจาคเงินให้กับหน่วยงาน องค์กร สтанศึกษา โรงพยาบาล
เพื่อใช้ในกิจการงานสาธารณสุขและช่วยเหลือนักเรียน ประชาชนต่อไป

“ ท่านอาจารย์พุทธทาสบอกว่า จิตที่คิดจะให้ มันสบายกว่าจิตที่คิดจะเอา ”

ก็มี จนเจ้าเด็กที่ตามไปบอก “หลวงพ่อ ไปเสกอะไร...
ดลใจอะไรให้เข้าเปล่า ?”

คือ บางที่เขาได้เป็นนั่งดูของที่ได้เยอะ เอ้ ! เรา
ทำไปนิดเดียว ก็ให้อึก เมื่อเข้าให้อึกเรา ก็ไม่ใช่อาจะเลย
ก็ให้กลับไปอึก มันก็กลایเป็นเรื่อง แหม่ ! เจ้าเรื่องให้
นี่เข้าบอกว่า “ยิ่งให้...ยิ่งได้” บางคนนี่ไม่เชื่อ “ยิ่งให้...
เดียวหมดสิ !” อันนี้ยิ่งให้ยิ่งได้ และท่านอาจารย์
พุทธทาสบอกว่า “จิตที่คิดจะให้ มันสบายกว่าจิต
ที่คิดจะเอา” นั้นเรามีอะไรไปให้เข้าบ้าง ให้หนังสือ
ธรรมะบ้าง ให้เทปธรรมะบ้าง ตอนนั้นนี่เป็นเรื่องที่คร ๆ
ก็ชอบ แล้วปฏิทินธรรมนี้ตอนปลาย ๆ ปี คนถามหา
แล้วบางคนขออึก ๒๐ เล่มได้ใหม่ จะเอาไปแจกญาติ
“เอ้า ! เอกก้อเอ้า” เลยกลายเป็นว่าไม่เคยนึกเคยผ่านเลย
ว่า พิมพ์ปฏิทินปีหนึ่งสูงสุดพิมพ์เป็นแสนเล่ม ตาม
ว่า แจกหมดใหม่ ? “หมด” ก็เลยมานั่งคิดดูว่า โอ้ !
ปฏิทินเนื้อหาคำให้น้อยไรยังไง ประโยชน์คแรกที่ไม่ถอด
ออกนั่น ก็คือ “ปีใหม่ ! อย่าให้โง่กว่าปีเก่า” แล้ว
ปี ๖๖ เราได้เติมไปอึกว่า “ปี ๖๖ ขออย่าได้เลว...
ไปเที่ยวหลอกไคร ! และก้ออย่าโง่...ให้ไครหลอก
ตลอดปี ดีนักแล !” แหม่ ! คนอ่านแล้วชอบใจ

อายุ ๗๓ ปี พ.ศ. ๒๕๖๕ นี้มีเรื่องปลื้ม ต้องถือว่าเป็นปีที่ชีวิตมีปีติ ปราโมทย์ กับความคิด การกระทำอะไรต่าง ๆ ให้วัดให้ศาสนาให้ชุมชน ที่เมื่อก่อนไม่เคยทำความดีให้ชุมชนรอบวัด ตอนหลัง คนมาวัดเยอะ ส้มโวไม่พอแจก ไม่พอจ่าน่าย มะม่วงไม่พอแจก ไม่พอจ่าน่าย กลัวยไม่พอแจก ไม่พอจ่าน่าย สวนรอบ ๆ วัดไม่ต้องเสียค่าโลจิสติกส์ (Logistics) ค่าขนส่ง เอามาส่งให้ เราเก็บจากบ้าน จ่าน่ายบ้าง กำไรไม่เอาเก็บไม่เป็นไร เท่ากับช่วยชาวบ้านไปได้ ๔.-, ๑๐.-, ๒๐.- ก็พอแล้ว พอยให้คนแก่ได้มีกินมีใช้

ตรงนี้มันน่าปลื้มใจว่า เราทางเส้นสายไม่เอา ไสยาสต์ เอาแนวพัฒนา แต่เราเก็บไม่ได้ไปตำแหน่ง ตีเตียนไสยาสต์ว่าเลวทรามตัวเข้า แต่เราขออภัยด

“
อายุ ๗๓ ปี พ.ศ. ๒๕๖๕ นี้มีเรื่องปลื้ม
ต้องถือว่าเป็นปีที่ชีวิตมีปีติ ปราโมทย์
กับความคิด การกระทำอะไรต่าง ๆ
ให้วัดให้ศาสนาให้ชุมชน ที่เมื่อก่อนไม่เคย
ทำความดีให้ชุมชนรอบวัด... ”

ช่วงที่ผ่านมาทางวัดสวนแก้ว มีงานเทศบาลขึ้นมะม่วง yayak สำหรับดีเมืองนนท์ ภายในงานจำหน่ายมะม่วง yayak ผลไม้หลากหลายชนิด ผักปลดสารพิษจากสวน บูรร้านค้าวิสาหกิจชุมชน ฯลฯ ชุมชนรอบวัดได้ นำเอาผลผลิตทางการเกษตรมาร่วมงานอีกด้วย

มั่นในทางพุทธศาสนา เน้นที่สอน เน้นที่ ๓ หลัก
นี้ “สั่งสอนเผยแพร่ สงเคราะห์ และพัฒนา”

๓ หลักนี้รู้สึกมันเห็นผลตอนอายุ ๗๗ ปี มัน
เป็นปรากฏการณ์ พีชผลล้นวัด ล้นอะไรต่าง ๆ นี่ วัย
ตอนอายุ ๔๐-๕๐ ปี มองไม่ค่อยเห็นเลย ไม่เห็นอะไร
ที่น่าปลื้มใจอะไรพวนนี้เลย แต่ว่าในใจก็ยังคิดลึก ๆ
มันก็ได้แค่พีชผล แล้วมรรคผลลั่น เราจะเติมอะไรให้
ชีวิตให้สูงขึ้น ตรงนี้ก็คิดสะกิดอยู่เรื่อย ๆ ระหว่างพีชผล
ได้พอกลิ่มใจ แต่มรรคผลนี่จะว่ามันไม่มีวี่เวลาเลยก็
ไม่ใช่ จะว่ามันพอได้บ้างก็ไม่เชิง เพราะว่ามันผีเข้ามา
ออกอยู่ บางทีก็เออ ! แลมันจะไปแล้วหลุดแล้ว ได้
แล้ว แต่บางทีก็อ้าว ! กลับมาตกร่องตกหลุมอีก มันก็
ผลลุบ ๆ โผล่ ๆ ออยู่อย่างนี้ อย่างที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้
อย่างนี้หรือป่าว “กุปปัมโม อกุปปัมโม” เดียว
มีหลุด เดียวมีกำเริบ ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จะถึงมรรคผลที่
ขึ้นไม่มีกำเริบไม่มีเชือให้เกิดใหม่ ก็หวังไปเรื่อย

อายุ ๗๗ ปี นี่ความหวังระหว่างพีชผล
กับมรรคผล มาก่อขึ้นในใจเอาปี ๗๗ นอกระนั้น
มามันก็ไม่ค่อยจะเทียบเคียง บางซ่วงก็บ้าจะเอแต่
มรรคผล ไม่เคยจะคิดผลิตพีชผลอะไรละ เลี้ยงคน
สร้างงานอะไรมี ทำบัตรสร้างงาน สร้างชาติ บัตรเบง

บัตรอะไร ไม่เคยคิด พอมากิดทำไป เออ ! ด้านพีช
ผลนี่มันสำเร็จง่าย แต่ถ้ามารcrcผลและเป้าหมายเรา
มันต้องไปทางนั้น

เอาล่ะ ! มันจะได้ก่อนตาย หรือจะตายก่อน
ได้ หรือไม่ได้ไปยังตายก็แล้วแต่เตอะ แต่มันยังมี
ความหวังไว้บ้าง มันยังมีความคิดไว้บ้าง ก็คิดว่า
อายุถ้ามันอยู่ไปถึง ๗๕ ปี ความคิดเรื่องมารcrcผลอาจ
จะสูงกว่าเรื่องพีชผลก็ได้ เพราะว่ามันแน่นอนละ มัน
ใกล้แล้ว จะมัวแต่ไปกินผลไม้ออยู่ ไม่ได้กินมารcrcผล
นิพพานกับเขาเลยนี่ มันเสียชาติ “ลูกผู้ชายชาติพระ”
ก็แล้วกัน.

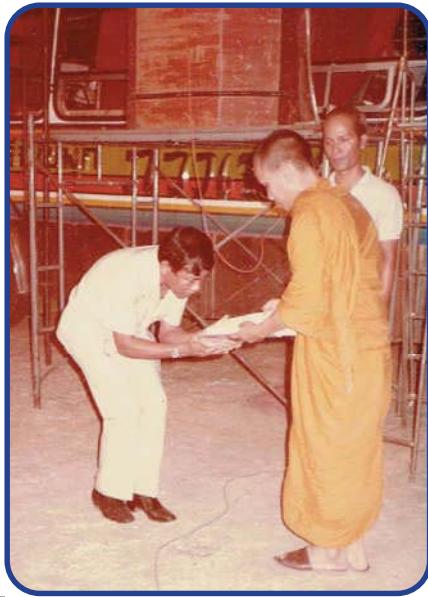
หลวงพ่อเล่าถึง...ประสบการณ์ในการ อุกไปเผยแพร่ธรรมะในยุคแรก ๆ

พุดถึงการอุกไปเผยแพร่สมัยตอนที่พลเอก สีทธิ จิรโรจน์ ให้คุณประจวบ จำปาทอง พาไปเทศน์ ทุกจังหวัดในประเทศไทย ไม่มีจังหวัดไหนไม่ได้ไปเทศน์ ไปเทศน์ทั้งหมดบางจังหวัดมี ๒ แห่ง เช่น สงขลา ก็มี หาดใหญ่ กับในตัวจังหวัด เช่น ขอนแก่น ก็มี ในเมือง อีกที่ ก็ อ.บ้านไผ่ และอีกหลายที่ที่เทศน์จังหวัดละ ๒ แห่ง เป็นอำเภอใหญ่ ๆ ของจังหวัด

ถ้าพูดถึงที่เทศน์มีคนฟังเยอะที่สุด ก็คือ จ.อุบลราชธานี กับ จ.นครศรีธรรมราช นี่คนฟัง ๔-๕ หมื่นคน จ.อุบลฯ เขาบอก ๕ หมื่นกว่า ขึ้นเป็นตันไม้ ฟังกันเลย แล้ววันนั้นผมอุบราไปดังรุ่นเดียวกับสายยันห์ สัญญา เขาไปเล่นห่างจากที่เราไปเทศน์ประมาณ ๓

หลวงพ่อพยอม ถ่ายภาพกับ
คุณประจวบ จำปาหงส์
ในตอนนั้นจะพาหลวงพ่อไปเทศน์
ทุกจังหวัดในประเทศไทย

กิโลเมตร เข้าบอกร้านนั้นคนดูดสายยันห์ ๓ หมื่นคน
แต่ที่เราเทศน์มี ๕ หมื่น แล้วก็จะเป็นปีที่รู้สึก
พ.ศ. ๒๕๓๗ เราไม่ได้รับเงิน ไม่รับบริจาคอะไรไม่เอา
ทั้งนั้น ปรากฏว่า คนเข้าโยนเงินขึ้นไปบนเวที นี่
หลายพันเป็นหมื่นก็มี ก็บอกให้โรงพยาบาล โรงเรียน
อะไรต่าง ๆ มาเอาไป คือ เราไม่เอา เพราะว่าเจ็บใจ
อยู่อย่างหนึ่ง เวลาไปเทศน์แล้วถือยามไม่ใบสมัยนั้น
คนเขาจะ “เดียว ๆ อย่าพึงไป ขอ...ใส่ย่ามหน่อย ๆ ”
จนกระทั่งเราจะขึ้นเวที เสียเวลาไปครึ่งค่อนชั่วโมงแล้ว
สมมุติคน ๓๐๐-๔๐๐ คน เขากว่าจะควักกว่าจะใส่

เลยตอนนั้นอธิษฐานใจ “ต่อแต่นี้ไป ไปเทศน์
จะไม่เอา>yamไปเด็ดขาด” ก็เลยไม่รับเงินด้วย ไม่เอา
ยามไปด้วย

โยมบุญรวม เสนาดิสัย

พูดถึงเกร็งในการไม่รับเงินมืออยู่เรื่อง
หนึ่ง ชื่อ **โยมบุญรวม เสนาดิสัย** เป็นเศรษฐี
มหาเศรษฐี ของ จ.เพชรบุรี มีกิจการค้าขาย
เครื่องสังขภัณฑ์-ขายผ้าไตร มีโรงส่องโถสี ปราภูว่า
แก่น้ำเงินมาเป็นแสนเลี่ยจะมาถวาย

เพอญตอนนี้เราอธิษฐานใจว่า “เราไม่รับเงิน”
จะไม่รับสักปีดูสิ ปราภูว่า แกมา เราเก็บกรับไม่ได้
โดย เพาะอธิษฐานใจไว้แล้ว ไม่อยากจะเสียสักจะ
แกเก็บกว่า “ฉันก็ไม่อยากไปปรบกวนให้ท่านเสียสักจะ
แต่ฉันก็ไม่อยากจะเสียสักจะนำเงินมาแล้ว” เดียว
เอาไปฝากธนาคารไว้ข้าง ๆ วัดนี้ ธนาคารอะไรແລວ
บางใหญ่ แล้วท่านจะอธิษฐานไม่รับนานให้เหมือนกัน ! ก็อก
“แคปีเดียวนะโยม” แล้วดิฉันจะมาตอนเอามาถวาย
หลังจากท่านยกเลิกการอธิษฐานใจไม่รับเงิน

ปราภูว่า ในปีนั้น (พ.ศ. ๒๕๖๗) มันมืออยู่ปี
หนึ่งดอกเบี้ยไม่เคยมีในประวัติศาสตร์ดอกเบี้ย ๑๕
บาท ๑๖ บาท ซึ่งไม่เคยมีมาก่อน ก็มาเบิกแล้วก็ยัง
เพิ่มมาอีกหนึ่ง ๒ หมื่น อะไroy่างนี้ ก็ออกแบลก !
ยิ่งไม่เอา yi ได้.

หลวงพ่อเล่าถึง...การไปรับกิจกรรมนั่นไป ในงานต่าง ๆ มีเรื่องมหัศจรรย์เกิดขึ้น...

แล้วตอนนั้นมันมีแอคซิเดนต์ (Accident) สมัยหนึ่งไปเทศน์ที่ ม.รามคำแหง รามคำแหงสมัยนั้น ก็จะมีเดนตรีดังอยู่คณะหนึ่งชื่อ แมคอินโทช ปราภู ว่า เขาเล่นอยู่ห่างจากเราบนลานพอขุนฯ ติด ๆ กัน นั่นแหล่ะ คนมาทางรามากกว่าแมคอินโทช

แล้วพูดถึงการไปเทศน์ไปเผยแพร่เม่นก็มีอะไรเปลก ๆ แต่ครั้งแรกที่สุด ก็คือ สมัยนั้นงดเดนตรีดังก็จะเป็นคุณศรินทร์ นิยาร์ เขาร้องเพลงอะไรต่ออะไร ตอนนั้นดัง เขายืนตีให้เราไปเทศน์ก่อนที่คุณศรินทร์ หัวหน้าวงจะออกมากแสดง

แล้วต่อมาก็มีเจ๊ คุณดอนุพล แก้วกาญจน์ เขาก็นิมนต์ไปเทศน์บันเวทีก่อนที่เขาจะออกแสดง

เข้าปิดไฟ ธรรมดาก็ปิดไฟ...เปิดไฟก็แえ้น ๆ ก็ต้อง แจ้ออกมา แต่แえ้น...เขกันลั่นเลยเจอพระพยอม

พูดถึงวงดนตรีดัง ๆ เราไปเทศน์ประจำ มัน ก็มีสัก ๓ วงได้เท่าที่จำได้นี่ แอ็คคาราบาว ก็เคยครั้งหนึ่ง ก็เป็นเรื่องไม่เคยคิดไม่เคยนึกเลย ว่าจะไปเทศน์ในงานแบบนั้น

แล้วก็มีงานศพก็ต้องถือว่า ศพผู้หลักผู้ใหญ่ ก็ไปเทศน์เยอะ แต่สูงสุดไม่นึกเลย ว่าจะไปเทศน์งานพระศพสมเด็จฯ (สมเด็จพระศรีนครินทรารามราชชนนี) ตอนนั้นสมเด็จฯ สวรรคต ในหลวงก็ให้นิมนต์พระทัังประเทศที่เป็นพระนักเทศน์ เข้าไปเทศน์ทุกคน ๆ มีซ้ำอยู่องค์หรือ ๒ องค์ ท่านขอให้ไปซ้ำอีก

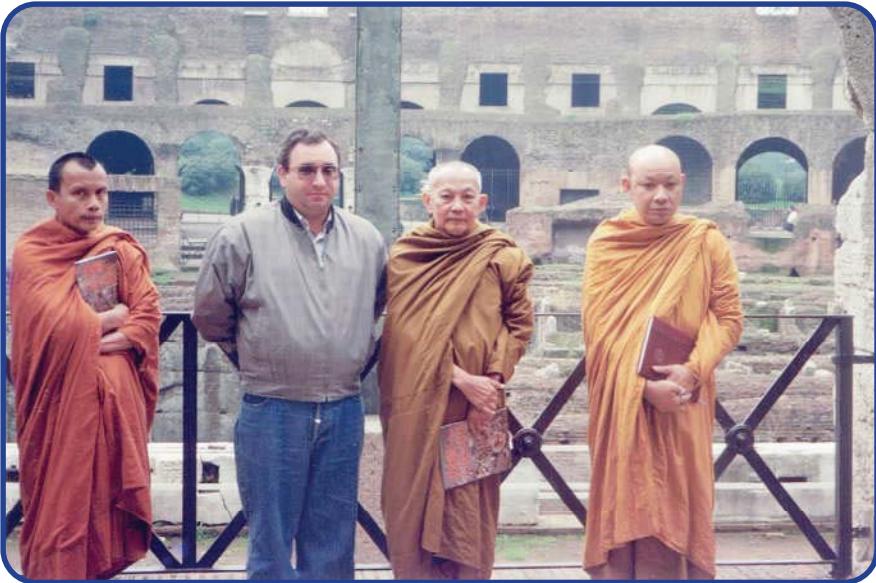
ตอนนั้นก็ประกว่า ในหลวงท่านนั่งฟังอยู่ แต่ละครั้งนี่เราเทศน์ ๒๕ นาที ท่านมายืนรับสั่งอยู่นานจน...สมัยนั้นพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ และคุณบรรหาร ศิลปอาชา ตอนนั้นรู้สึกคุณบรรหารเป็นนายกฯ ก็ต้องยืนตามในหลวงด้วย ส่วนเราก็ แหม่ ! อยากจะหยุดพูด ท่านก็รับสั่งตาม “ทำไมพระไม่พูด กับโยม” ก็เพื่อยากจะให้พวกรู้ติดตามได้นั่นตาม... ที่พระองค์ไปประทับนั่น

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (ร.๙) มีพระราชปณิธานการ
และทรงสนทนารมณ์กับพระธรรมนิเทศ (พยอม กลุยโน)

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (ร.๙) ทรงประค恩施ปัจจัยไทยธรรม
เครื่องบูชา กันฑ์ เทศน์ แด่พระธรรมนิเทศ (พยอม กลุยโน)

เรียงจากซ้ายไปขวา

- ๑) พระราชธรรมนิเทศ (พยอม กลุยาโน) วัดสวนแก้ว
- ๒) baughหลวงdonโนมิโน
- ๓) สมเด็จพระญาณวโรดม (ประยูร สนตตงกุโร) วัดเทพศิรินทราราส
- ๔) พระธรรมรัตนภรณ์ (สมคักดี โชตินธโร) วัดเชียนเขต

ครั้งที่ ๒ นี้ เป็นครั้งที่แลก สมเด็จพระญาณ
วโรดม (ประยูร สนตตงกุโร) วัดเทพศิรินทราราส
สมเด็จท่านเคยไปประเทศไทยลีด้วยกัน ๓ องค์ มี
พระธรรมรัตนภรณ์ (สมคักดี โชตินธโร) เจ้าอาวาส
วัดเชียนเขต จ.ปทุมธานี (อดีตเจ้าคณะจังหวัด
ปทุมธานี) อีกองค์ในขณะนั้น ไปดูงานที่บาทหลวง
donโนมิโน เขาทำกิจกรรมละลายเสพติด ให้กับ
คนไทยคนต่างชาติ จนเป็นบาทหลวงที่รวยที่สุด

ของอิตาลี โดยทางการสอบสวน “รายผิดปกติ”
 เพราะอะไร ? เพราะว่าลูกเศรษฐีที่ติดยา แล้วไปเลิก
 ได้ เข้าบริจาคทุ่มให้เป็น ๑๐๐ ล้าน ๕๐ ล้าน ๒๐ ล้าน
 เพราะลูกเขาเลิกได้ เสียค่ารักษาพยาบาลเดียวังให้ได้
 ปรากฏว่า ท่านโกรมา “วันนี้พยอมมีเรื่องขำ
 ไปฉันอาหารกับสมเด็จพระสังฆราช สมเด็จพระ-
 ญาณสัมพุทธ” ปรากฏว่า ในหลวงเข้ามารับสั่งกระซิบกับ
 สมเด็จพระสังฆราชว่า “แม่ ! อยากให้พระพยอม
 เป็นเจ้าคุณสักองค์หนึ่ง จะทำยังไงดีละ” สมเด็จ
 พระสังฆราชรับสั่งว่า “โอ้ ! ปิดบัญชีไปเสียแล้ว”
 ในหลวงรับสั่งเปิดบัญชี ๒ หน่อยไม่ได้หรือ สมเด็จ
 ท่านก็โกรบอก

รู้สึกตอนนั้นนี่ที่ให้เปิดบัญชี ๒ จะให้องค์เดียว
 มันแล่น่าเกลียด ทั้งประเทศได้อองค์เดียวมันแล้วไม่
 เหมาะสม ก็เลยรู้สึกจะมีวัดปากน้ำ วัดประยูรวงศาวาส
 วัดเทพศรินทร์หรือวัดอะไรอีกวัดหนึ่ง ได้อีก ๓ องค์
 ในคราวนั้นก็เป็นเรื่องที่ของแบกลกในชีวิตก็ว่าได้
 ที่เราคาดไม่ถึงคิดไม่ได้ คิดไม่เป็นว่าอย่างนั้น勃勃

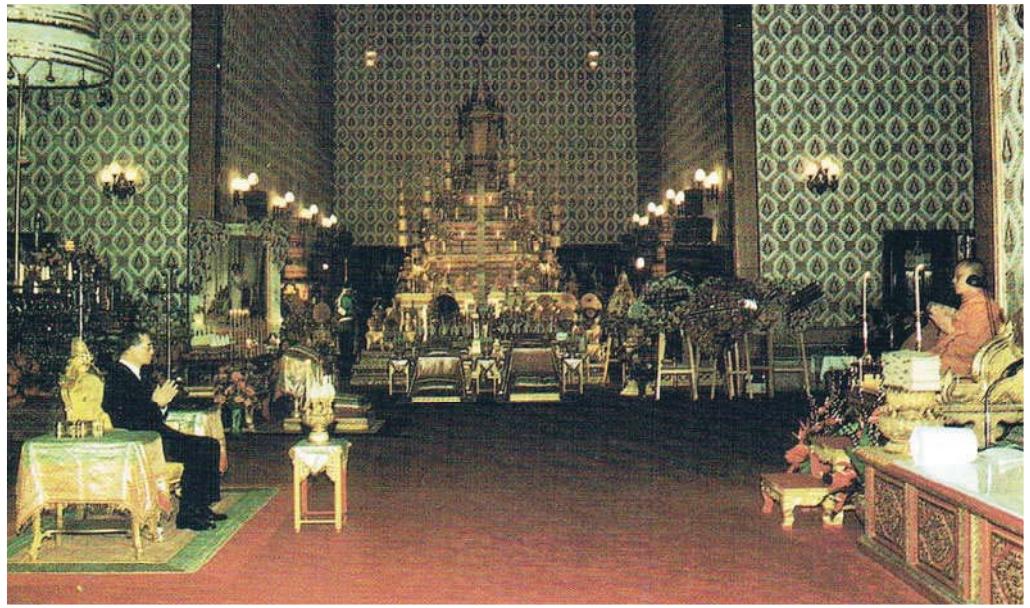
แล้วก็มา สมเด็จพระเจ้าพี่นางฯ (สมเด็จพระเจ้า
 พี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชน-
 นครินทร์) ที่สำรวจตึกไปเทศน์

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณสังวร (เจริญ สุวฑฒโน)
ทรงมีพระเมตตาแก่พระราชนรรมาศ (พยอม กลุยาโน) และคณะ
อนุญาตทรงถ่ายภาพร่วมกัน

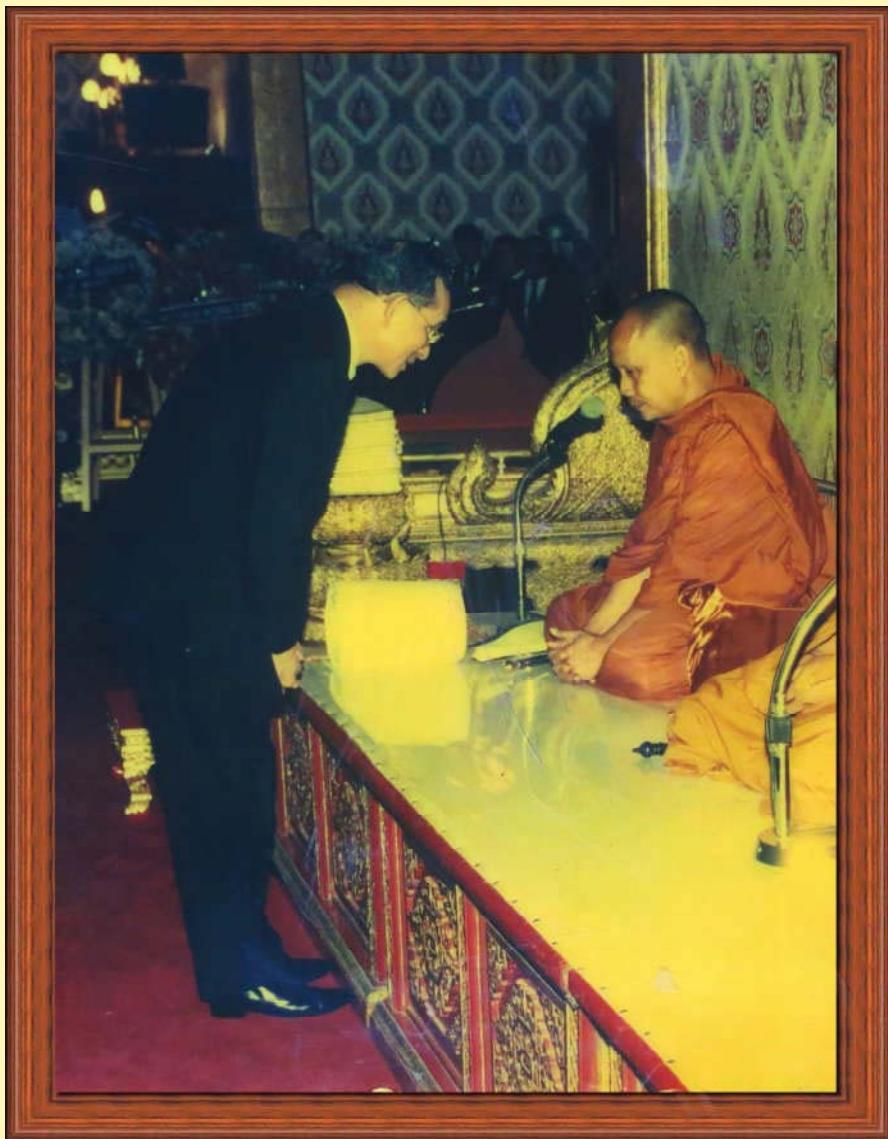

หลวงพ่อปัญญานันทะ (พระพรหมมังคลาจารย์) ได้พูดคุยและสนทนารรมกับ
พระราชนรรมาศ (พยอม กลุยาโน)

ก็มี ๒ ครั้ง จำได้ครั้งแรกไปทekenเรื่อง “ได้ในเสีย” เขาจะให้ตั้งหัวข้อเข้าไปก่อน

“ได้ในเสีย” นี่บางคนเข้าบอกสมเด็จย่าฯ เราเสียแล้ว สิ้นแล้ว แต่ในหลวงนิมนต์พระมาทekenให้ทุกคืน ๆ นี่พวกราได้ประสบทetuการณ์แบบนี้ที่ไหนที่จะฟังพระนักทekenทั้งประเทศมารวมตัวกัน ทekenทุกคืน และในหลวงเข้าบอกขาดแค่คืนหรือ ๒ คืนเท่านั้น ทรงพระประชวรหรืออะไรนี่ นอกจากนั้น มาฟังทุกคืนเลย เป็นเวลาเป็นเดือน ๆ ๓ เดือนฟังทุกคืนตอนไปทekenจะอยู่ต่อนกัณฑ์สุดท้าย มันใกล้จะ ๕ ชั้นวา ก็เลยบอกปิดบัญชีไปแล้ว ท่านก็บอกขอเปิดบัญชี ๒ หน่อย

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๙) มีพระราชปฎิสันถาร
และทรงสนทนากับพระราชธรรมนิเทศ (พยอม กลุ่ยโนน)

พ่อไปเทศน์ครั้งที่ ๒ ในหลวงท่านไม่รู้ไปรู้มา
จากใคร เพราะเราไม่อยากจะรับยศสถาบราศักดิ์ ก็
บอกว่า “ไม่เอา จะไม่รับ” ไปตามหลวงพ่อปัญญา
วัดชลประทานฯ “หลวงพ่อปัญญา...ไม่รับได้ไหม
นี่ เขาประกาศให้มาแล้ว” หลวงพ่อปัญญาร้อง
“อุํย...คุณอย่าหาเรื่องให้ในวังเขากลีบไป
ทำไม่ ! หยี่ยโล กับใครไม่หยี่ง ไปหยี่งกับ ร.๙
รับไปเหอะ”

ท่านรู้ยังไงไม่รู้ ปรากฏว่า “โยมรู้นะ ว่าพระ
ไม่อยากรับตำแหน่ง แต่โยมเห็นว่า คนไทยนี่ เขา
เชื่อถือว่า สมเด็จกอ กับพระกอ เจ้าคุณกอกับพระ
กอเทศน์ นี่เขาจะให้เกียรติในการรับฟังดีกว่า พระ
กอรรัมดาเทศน์ โยมนะให้เพื่อพระจะได้ทำงานมี
น้ำหนัก” ท่านพูดอย่างนี้

เข้ารับพระราชทานตั้งสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญ
มีราชทินนามว่า “พระพิศาลธรรมพาที” เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๔

เข้ารับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นราช
มีราชทินนามว่า “พระราชาธรรมนิเทศ” เมื่อวันที่ ๑๗ ลิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

**“...ในหลวง ร.๙ ท่านปฏิภาณไว
“พระทำไม่ไม่ตอบ เขาไปเลยเล่า” ว่า
“ขึ้นลิฟต์ไปทำงาน
ไม่ได้ขึ้นลิฟต์ไปเบียดเบียนใคร””**

ส่วนเราก็เลยตอบไปว่า “ແໜ ! ມີເພື່ອນພະ
ເຂາລ້ວວ່າ (พระຜູ້ໃຫຍ່ ເຂາລ້ວ) ແໜ ! ພຍອມ ໄມ
ຂຶ້ນບັນໄດ້ທີ່ລະຂຶ້ນເລຍນະ ເລີ່ມຂຶ້ນລິຟຕໍ່ເລຍນະ”

ແຕ່ໃນหลวง ร.๙ ท่านปฏิภาณໄວ “พระทำไม่
ไม่ตอบ เขาไปเลยเล่า” ว่า “ขึ้นลิฟต์ไปทำงาน ໄມ
ໄດ້ຂຶ້ນລິຟຕໍ່ໄປເບີຍດເບີຍນີ້ຄຣ”

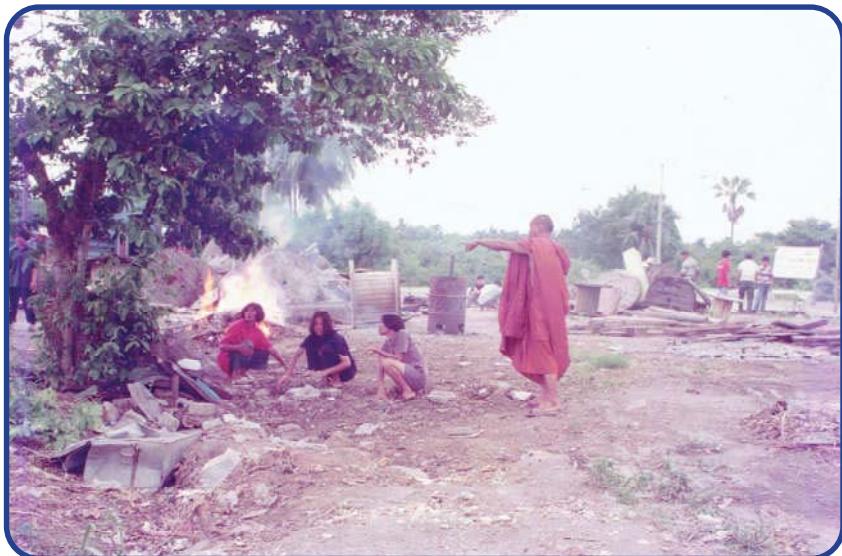
ທ່ານພຸດທຶນທີ່ທັກແນ່ນເລຍ ກີ່ເປັນເຮືອງທີ່
ເປັນເກົ່າດແປລກຊື່ວິຕນີ້ ໄມເຄຍນີ້ກວ່າຈະໄດ້
ຮັບຝຶກຄຳພູດຄຳຈາພະດຳຮ້ສຂອງໃນหลวง ຮ. ๙
ຊື່ງຄືວ່າຕອນນັ້ນເປັນພຣມມາກັບຕຣີຍ໌ທີ່
ພິເສະຊອງເມືອງໄທຍກີ່ແລ້ວກັນ

ໃນຊື່ວິຕນີ້ມີເຮືອງແປລກ ၅ ທີ່ເຫັນຈະຄາດໄມ້ເລີ່ງ ວ່າ
ສມເຕັ້ງພຣະບູານສັງວຽ ວັດບວຣາ ໃຫ້ປັບປັງຈັຍ ຈຳນວນ

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณสังวร (เจริญ สุวฑฒโน)
เป็นสมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก พระองค์ที่ ๑๙
พระราชทานเงินบริจาค จำนวน ๑ ล้านบาท ให้แก่พระธรรมนิเทศ (พยอม กลุยโน)

๑ ล้านบาท ตอนนั้นหนังสือพิมพ์ลงกันหลายฉบับ
จำได้ว่าเดลินิวส์ ลงพาดหน้าหนึ่งเลย ท่านรับสั่งว่า^๒
“ดีเป็นพระช่วยโยม” ช่วยคนยากจน คนตกงานอะไร
ตอนนั้น ท่านก็พระราชทานมาให้ ๑ ล้านบาท และ
ก็ต้องเรียกว่า ได้เงิน ได้ปัจจัยจากผู้สูงบารมี มัน
ทำให้เราเกิดกำลังใจที่จะเอามาพัฒนาวัดวาอาราม
ศาสนาก็ให้มันมั่นคง และก็มาได้จากการหลวงพ่อแพ
หลวงพ่อเป็น สมเด็จวัดปากน้ำ (สมเด็จพระมหาธีรช-
มังคลาจารย์ : ช่วง วรปุณโณ) ท่านก็ให้แสนหรือ ๒
แสนจำไม่ได้ รวมแล้วตอนที่หาเงิน ซื้อที่ให้คนยาก
คนจน นี่มีหลวงปู่หลวงพ่อให้เยอะมาก รวมแล้วเป็น^๓
หลายล้าน ก็ทำให้ขอที่ดินได้ ๔ พันกว่าไร่ ให้คนยาก
คนจนได้ปลูกได้สร้าง ได้ทำอะไร...ทำมาหากินแคนน์

ซื้อไปซื้อมาไปเจอที่ดินแปลงหนึ่งซื้อแล้วได้
แต่โฉนด ไม่ได้ที่ดิน ก็ยังต้องสู้ความสู้คดีกันไป ยัง
ไม่รู้ว่าอย่างไร ก็เปลกเดือนมีตัวละครสัก ๔-๕ ตัวว่า

นายแต่งเรื่องให้ศาลจังหวัดนนทบุรีพิจารณา
ว่าก็ควรจะมอบที่ดินแปลงนี้ออกโฉนดให้นาง
วันทนา ได้หรือยัง

ศาลพิจารณาว่า ก็สั่งให้กรมที่ดินทำโฉนดให้
กรมที่ดินมอบโฉนดให้นางวันทนา
นางวันทนานำมาขาย ให้วัด
วัดจ่ายเงินไป ๑๐ กว่าล้าน ซื้อที่ดิน ณ ที่
อยู่ ๆ มา ก็มีทายาทเจ้าของเดิมอยู่รือไม่รู้ เขา
อ้างเป็นเจ้าของเดิมมาฟ้อง ศาลก็ตัดสินให้วัดเสีย
ที่ดินไป

แล้วแปลกดีไหม ?
นายแต่งเรื่อง...ไม่ผิด
ศาลสั่งให้ออกโฉนดที่ดิน ทำที่ดิน...ก็ไม่ผิด
กรมที่ดินปั่นโฉนดมา...ก็ไม่ผิด นำโฉนดมามอบ
ให้นางวันทนา
นางวันทนานำมาขายวัด นางวันทนาก็ไม่ผิด
มาผิด...ผู้ซื้อ วัด

ก็กล้ายเป็นเรื่องที่อื้อหากัน ดังที่สุด และเรา
ก็รู้สึกว่า กฎหมายนี้มันอะไรก็ไม่รู้ มีคนรู้กฎหมาย
หลายคนมาติดต่อว่าต้องสู้อย่างนั้น สู้อย่างนี้ แต่
แล้วก็ยังไม่รู้ว่าจะสู้ได้ไม่ได้ (นี่พูดไว้ก่อนที่เรื่องจะ^{ตัดลิน}) ก็คงต้องติดตามดูกันต่อไป.

หลวงพ่อเล่าถึง...การได้บวชเข้ามา แล้วได้ทำอะไรบ้างให้กับพระศาสนา สังคม และประเทศไทย

บวชเข้ามานี่นักกว่าต้องทำอะไรบ้าง...ให้กับ
ศาสนา กับสังคม และประเทศไทย ? อันดับแรกเลย
ก็คิดเรื่องจะเป็นนักเผยแพร่ ให้เต็มที่เต็มหนี่ยว กิจกรรม
ที่จัดอันดับแรกเลย ก็คือ บวชณรงค์คุรุร้อน

องค์แรกของประเทศไทยที่จัดบวชณรงค์
คุรุร้อนเยอะที่สุดมากที่สุด คือ ท่านเจ้าคุณ อ.กิตติ
วุฒิโฐ (พระเทพกิตติปัญญาคุณ : กิตติศักดิ์ กิตติวุฒิโฐ)
ปรากฏว่า ท่านจัดบวชที่ ๕๐๐-๖๐๐ องค์ เด็กเนร
ป่าเข้าอยู่ต่าง ๆ

แต่เราบวชที่แรกได้ ๒๐๐-๓๐๐ เป็นองค์แรก
ของจังหวัดนนทบุรีก็ว่าได้ จังหวัดนนทบุรีในตอน
นั้นยังไม่มีเจ้าอาวาสวัดไหนในจังหวัดนนทบุรีจัด
กิจกรรมบวชเณรภาคฤดูร้อน เป็นลำไเป็นสันมากมาย
จัดบวช อย่าง ! น่าลำบาก ไปอยู่วัดกลางทุ่งนา ที่เขา
เรียกวัดไฟเหลือง เดียวนี้กล้ายมาเป็นวัดใหญ่ สร้าง
ใหญ่โต ตอนนั้นไม่มีอะไรเป็นโรงจาก มุงจากกัน

ต่อมา ก็คิด ๆ จะทำอะไรอีกน่า กิจกรรมที่ ๒
ก็คือ รับเด็กนักเรียนช่วงโรงเรียนปิดเทอม มาทำงาน
แล้วมาอบรมศีลธรรมด้วย ได้เงินกลับไปเรียน
หนังสือช่วยพ่อช่วยแม่ด้วย เด็กก็มากันเยอะ จาก
๑๐๐, ๒๐๐ ถึง ๕๐๐, ๗๐๐ หมดเงินปีละ ๔ ล้าน
กว่า นี่ก็เป็นเรื่องกิจกรรมที่ทำขึ้น เป็นผลงานดี ๆ
เป็นอนุสรารีย์ของชีวิตก็ว่าได้

ต่อมา ก็คิดช่วยคนตกงาน เพราะสงสารคน
ตกงานไปนอนกันหัวลำโพง ตลาดหมอซิต สนามหลวง
เต็มไปหมัด ช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ยังจี โอ...ลำบาก !
สมัยนั้นพลตรีจำลอง ศรีเมือง เป็นผู้ว่า กทม. ก็สั่งให้
เจ้าหน้าที่ขนคนพวกร่องรอยเคลื่อนกลาด ตามโคน
มะขาม สนามหลวง หัวลำโพงอะไรต่าง ๆ ก็เอามา
ส่งที่วัด ที่ละ ๔๐, ๕๐ คน วัดก็เกิดปัญหาสิ ! มาอยู่

กันแล้วงานกีไม่มีให้ทำ กีไปอุบัติรับจ้างบ้าง ก่อสร้างบ้าง อะไรบ้าง

เอ้ ! ที่กีคับແແບ ເພຣະມາອູ່ກັນເຍວະ ຈ ໄມມື
ຈານໃຫ້ທຳ ກີເລຍຕັດສິນໄຈ ຜົ້ອທີ່ດິນ ເຮີ່ມໜື້ອທີ່ຕອນນັ້ນ
ໄມໜີເຈີນ ກີໃຊ້ວິຊ່ຽ່ວນງູາຕີໂຍມທຳບັດຮູ້ທີ່ກັນຄຸນລະ
300.- ຈ ແລ້ວສັມຍັນນັ້ນເທປຄາສເຊື້ອມັນດັ່ງ ຈຳໜ່າຍ
ໄດ້ 40 ລ້ານຕັບ ເຮັກໃຫ້ເທປຄາສເຊື້ອມັນເປັນດອກເບີຍ
ໃໝ່ເຮືອຍ ໃໝ່ເຮືອຍ ຈ ໄຄຣຈະເອາຄືນກີໄດ້ ໄມຄືນກີໄດ້ ກີມີ
ຄຸນເອາຄືນໄມ່ເທົ່າໄຫວ່ ແຕ່ສ່ວນໃຫ້ຢູ່ຄວາຍເລຍ ກີໄດ້ມ່
ຕໍ່ກວ່າ 2-3 ລ້ານບາທ ທຳໃຫ້ຜົ້ອທີ່ໄດ້ເປັນຫລາຍຮ້ອຍ
ໄຣ ຕາມບ້ານນອກທີ່ຮາຄາມັນໄມ່ແພັງເທົ່າໄຫວ່

ເດີມວັດສວນແກ້ວມີທີ່ດິນແຄ່ 3 ໄຣ ເຊີຍວັນໜີໜື້ອໄດ້
350 ໄຣ ໃນວັຍ 77 ປີ (ປີ ພ.ສ. 2565) ພຍາຍາມຜົ້ອ
ມາ ຈນນຶກໃນຈິວ່າ ທີ່ແຮກຮັບປາກທ່ານອາຈາຣຍີພຸທຣທາສ

ว่า “จะซื้อที่สัก ๑๐๐ ไร่ ได้เปล่า” กล้ายเป็น ๓๕๐ ไร่ มันก็เหลือเชื่อ ต้องเรียกว่า คาดไม่ถึง สิ่งที่คาดไม่ถึง

ที่นี่ ต่อมาก็เริ่มซื้อที่ดินจากเดิมวัดสวนแก้วมี ๓ ไร่ มาเป็น ๓๕๐ กว่าไร่ นี่ก็สร้างงาน สร้างอาชีพ ไปซื้อต่าง จังหวัดอีก มีที่...

- (๑) ที่กัลปนา มูลนิธิสวนแก้ว สาขา อ.กบินทร์บุรี จ.ปราจีนบุรี
- (๒) ที่กัลปนา มูลนิธิสวนแก้ว สาขา อ.ท่าใหม่ จ.จันทบุรี
- (๓) ที่กัลปนา มูลนิธิสวนแก้ว สาขา อ.แกลง จ.ระยอง
- (๔) ที่กัลปนา มูลนิธิสวนแก้ว สาขา อ.พบพระ จ.ตาก
- (๕) ที่กัลปนา มูลนิธิสวนแก้ว สาขา อ.ไทรโยค จ.กาญจนบุรี
- (๖) ที่กัลปนา มูลนิธิสวนแก้ว สาขา อ.คูเมือง จ.บุรีรัมย์
- (๗) ที่กัลปนา มูลนิธิสวนแก้ว สาขา อ.เมือง จ.สุราษฎร์ธานี
- (๘) ที่กัลปนา มูลนิธิสวนแก้ว สาขา อ.บางซ้าย จ.พระนครศรีอยุธยา
- (๙) ที่กัลปนา มูลนิธิสวนแก้ว สาขา อ.เมือง จ.ตาก
- (๑๐) ที่กัลปนา มูลนิธิสวนแก้ว สาขา อ.บ่อพลอย จ.กาญจนบุรี
- (๑๑) ที่ธารณีสงข์ วัดสวนแก้ว อ.ด่านมะขามເเบี้ຍ จ.กาญจนบุรี

๑) ที่กัลปนา มูลนิธิสวนแก้ว สาขา อ.กบินทร์บุรี จ.ปราจีนบุรี

(๒) ที่กัลปนา มูลนิธิสวนแก้ว สาขา อ.ท่าใหม่ จ.จันทบุรี

๓) ที่กัลปนา มูลนิธิสวนแก้ว สาขา อ.แกลง จ.ระยอง

๔) ที่กัลปนา มูลนิธิสวนแก้ว (ซอໂລ) สาขา อ.พบพระ จ.ตาก

๔) ที่กัลปนา มูลนิธิสวนแก้ว สาขา อ.ไทรโยค จ.กาญจนบุรี

๖) ที่กัลปนา มูลนิธิสวนแก้ว สาขา อ.คุเมือง จ.บุรีรัมย์

๗) ที่กัลปนา มนูชนิชสวนแก้ว สาขา อ.เมือง จ.สุราษฎร์ธานี

๔) ที่กัลปนา มูลนิธิสวนแก้ว สาขา อ.บางซ้าย จ.พระนครศรีอยุธยา

๙) ที่กัลปนา มูลนิธิสวนแก้ว (ดงปู) สาขา อ.เมือง จ.ตาก

๑๐) ที่กัลปนา มูลนิธิสวนแก้ว สาขา อ.บ่อพลอย จ.กาญจนบุรี

๑๑) ที่ชารณีสงข์ วัดสวนแก้ว อ.ด่านมะขามเตี้ย จ.กาญจนบุรี

รวมเบ็ดเสร็จเป็น ๑๑ สาขา เป็นจำนวนเนื้อที่ ๔,๐๐๐ กว่าไร่ ให้คนยากจนได้เป็นกิจกรรมที่ค่อนข้างจะภูมิใจ เพราะตอนพองสบู่แตก ตอนวิกฤตโควิด-๑๙ คนตกงานห้างร้านบริษัทปิด ก็มาอาศัยเราอยู่ ๒,๐๐๐ กว่าชีวิต ช่วยเข้าพอเศรษฐกิจฟื้นเขาก็จะกลับไปทำงานเดิม เป็นการชุมชนชีวิตยามตกอับ

เรากำลังเกิดการทำบุญ ๕ ล็อกไว้

ล็อกที่ ๑ ตั้งกองทุนธนาคารน้ำ ทำแก้มเลิง ทำหลุ่มขนมครก ทำแท่งก่อใหญ่จุหลายแสนลิตร

ล็อกที่ ๒ ตั้งกองทุนผู้สูงวัย เลี้ยงคนชราเป็น...
จำนวน ๑๐๐ ๆ คน

ล็อกที่ ๓ ตั้งกองทุนสัมมาชีพ

ล็อกที่ ๔ ตั้งกองทุนชุมชนชีวิตยามตกอับ

แต่ละโครงการนี้ถือว่า เกิดผลอย่างปาฏิหาริย์ ก็ว่าได้ มันได้เป็นผลตอบสนองให้เห็นแล้วปัลเมี่ยใจ ว่า ความคิดที่เราจะลอกบุญอะไร ทำบุญอะไรนี่

ใครอยากรสร้างโบสถ์วิหารเจดีย์ ไปวัดอื่น ไม่ต้องมาสูงกับวัดสวนแก้ว พุดถึงทำแบบนี้ไว้ ตั้นโดยยายอย่างนี้ มันก็ทำให้เกิดคนเห็นด้วย ก็มาช่วยเรา คนชอบแนวนี้ก็มาทำกับเรา คนชอบแนวสร้างโบสถ์วิหารเจดีย์ ก็ไปแนวของเขา ก็ทำให้เราโดดเด่น น่าจะเป็นมูลนิธิวัดแรกของประเทศไทยก็ได้ และก็ได้รับรางวัลมูลนิธิดีเด่นระดับภาค ก็ได้รับอะไรกันมา ๒-๓ ปี

นอกจาก มูลนิธิสวนแก้ว ทำจาก ๕ อย่าง นี่แล้วตามว่าอยากรจะมีอะไรทำต่อไปอีกใหม?

คิดว่าถ้าไม่ตายแล้วมันมีจังหวะได้ก็ดี อยากรสร้างบ้านให้คนไร้บ้าน ตอนนี้เรากีบพากไม้ กระเบื้อง

อะไรต่าง ๆ 旺กบหน้าต่าง ที่เขากลายมา
เริ่มสร้าง ๆ ก็ได้พักกันสบายห้องเล็ก ๆ
ห้องน้ำห้องส้วม ถ้ามีบุญวاسนา อยากจะ
สร้างให้ได้สัก ๑,๐๐๐ หลัง หรือถ้าเป็นไป
ได้ทำเป็นคอนโดเล็ก ๆ โดยใช้วัสดุก่อสร้าง
ที่บริจาค นีมันจะ save เงินน่าจะ ๔๐ %,
๓๐ % ต้องได้แเน่นอน อาจจะซื้อกระเบื้อง
สังกะสีอะไรแผ่นเมทัลชีท ที่เราขาดแคลน
ไม่มีครับบริจาคจริง ๆ

เพราะคนไร่ที่ เดียวันนี้มันมีคำว่า
“ตายเดี่ยวตายเดียวตาย ตายแบบไร้ญาติ”
เยอะขึ้น ๆ ก็มานั่งนึกถึงว่า ที่ว่าคนชรามาก
ขึ้น เราเก็บทำแล้ว “กองทุนผู้ดูแลผู้สูงอายุ”

ต่อไปนี้จะเกิดผลงานชิ้น
สุดท้ายในวัย ๗๗ ปี จะทำได้ไปแค่ไหน
ไม่รู้ แต่ก็ทำไปเรื่อย ๆ เท่าทราบได้
ชีวิตมีลมหายใจอยู่.

หลวงพ่อเล่าถึง...ตั้งแต่ตั้งวัดมา มีประทีสร้างความประทับใจและปัญหาให้แสงเงิบเกิดขึ้น...

ก็มีตอนนั้น (ปี พ.ศ. ๒๕๔๓ เป็นเหตุที่ต้องกลับมารับตำแหน่งเจ้าอาวาส สมัยที่ ๒) ก็มีท่านซิกษ์ตอนนั้นสุดยอดเชกีไปแจ้งตัวราชทายมา ที่เราไปพัฒนาทำทางให้รถจอดตรงข้ามศาลา ๕๐ ปี ข้างหน้าวัด เข้าบอกเรารู้ที่สาธารณะ คลองสาธารณะ

แล้วที่สีที่สุด ก็คือ ครั้นนั้นถ้าท่านเพิ่ม (พระเพิ่ม ภัสสโร) โดยร่วมทางนู้นด้วย เราไม่มีสิทธิกลับมาเลย เพราะเขาวางแผนกันมา กะอยู่เลย แต่ท่านประเสริฐ นะดีมากตอนนั้นถ้าไม่ได้ท่านเพิ่ม เขาตกแต่งทำบัญชี ตามเลขหนึ่งเข้าไปอีกตัวหนึ่ง คือ งบ ๑ แสน เติมเลขหนึ่งไปอีกตัว ก็เป็น ๑ ล้าน หลวงพ่อเจ้าคณะจังหวัดท่านไม่ยอมบอกเขี้ย ! นี่มัน...ดูหลักฐานแล้วเสร็จ เขาเสร็จตรงนี้ ทั้งหมดตอนนั้นน่ากลัว เข้าไปหารองเจ้าคณะจังหวัด รองเจ้าคณะจังหวัดก็มาเล่นเราเลย.

หลวงพ่อเล่าถึง...แนวคิดการพัฒนา หาที่พึ่งให้คนยากคนจนได้อีมปาก อิ่มท้องในลักษณะรูปแบบต่าง ๆ...

เอาจมาทำต่ออยอดจากสวนโมกข์ ตอนที่คิดพัฒนาวัด ก็แปลกดีมีอยู่จุดหนึ่ง ไม่น่าจะเกิด คือ ชุปเปอร์มาร์เก็ตผู้ยากไร้ คนยากคนจนที่ทุนกำลังซื้อน้อย มาก็จะได้จับจ่ายหาซื้อ ซึ่งถือว่า คนยากคนจนเสื่อผ้าตัว ๕.-, ๑๐.-, ๓.- นี่เขากองหาซื้อที่ไหน ไม่ค่อยได้หรอก แต่ถ้ามาที่วัดสวนแก้วนี้ได้ แล้วก็มีอย่างอื่นอีกเยอะ ตอนหลังนี้แปลกมาก ตอนปีที่เราวัย ๗๗ ในปี ๒๕๖๕ มันมีคนบริจาคของมาก

ชุปเปอร์มาร์เก็ตผู้ยากไร้

มีครั้งหนึ่งที่เรียกว่า ตอนนั้นมันมีหัวเตียงบริจาคเข้ามา ปรากฏว่า มีเงินติดมา ล้านสอง แหวน เพชร นาฬิกาอะไรเต็มไปหมด ราคาร่วมเบ็ดเสร็จ ๔ ล้าน เรารับมาแล้วก็ไม่รู้เอามาวางทิ้ง จนกระทั่งตรง

หัวเตียงไม้มันผุ ก็มีห่อใหญ่หลุดลงมา เจ้าเด็กแกร้ว
นั่นเขาเห็น เขาก็เก็บมาส่งหน้ามูลงนิธิฯ ก็พอแกะดูอู้
ซู ! รวมแล้ว ๕ ล้าน ก็ประกาศหาเจ้าของ

อ้าย ! เจ้าพวกรวยหัวเตียงแห่งกันมาเต็มวัด อ้าง
ว่าของเขารือเปล่า แต่ว่ามี ๒ พี่น้อง นี่เขามีหลักฐาน
มา คนพี่ชายเขามีใบสลิปเบิกเงินของธนาคาร ของ
อะไรต่ออะไร ระบุชัดหมวด ส่วนคนน้องสาวเคยไป
ต่างประเทศแล้วซึ่งอนาคตมาให้เป็นของขวัญพ่อ
วันเกิด แต่เก็บกล่องไว้ ตัวนาพิกาให้พ่อ นัมเบอร์
ผลิตภัณฑ์นาพิกาย่างดีโรเล็กซ์อะไรอย่างนี้ มันจะ
มีนัมเบอร์ผลิตภัณฑ์ ในกล่องกับตัวนาพิกาเปี๊ะ ก็เลย
คืนให้เขาไป เขาเกิดให้เงินเด็กที่เก็บคลังหมื่น ๓ คน
(เรามาได้สักบาท) แต่ก็ได้คำชี้ว่า อบรมเด็กดี แคนนี่
ก็ปลื้มใจพอแล้ว.

หลวงพ่อเล่าถึง...งานพัฒนาในวัดที่ได้ทำไว้ ได้รับความนิยม น่าปลื้มใจ...

เป็นที่อธิบายอีกที่หนึ่งน่าจะเป็นวัดแรกของเมืองนนท์ ที่ทำลานจอดรถได้ ๔๐๐-๕๐๐ คัน ต่อมา ก็ไปมีที่วัดชลประทานฯ สร้างลานจอดรถดีกว่า กว้างกว่าเราๆ ได้มากกว่าเรามีชั้นใต้ดินด้วย ของเรามีมี ก็เป็นอันว่าของที่มันไม่เคยมี เราก็ทำมาก่อน

ลานจอดรถวัดสวนแก้ว สามารถจอดได้ ๔๐๐-๕๐๐ คัน

อิกอันหนึ่งเห็นจะเป็นการจัดรูปแบบวัดให้เป็นวัดที่ไม่มีผล ไม่ดอกไม้ประดับ และก็มีน้ำตกอะไรอย่างนี้ค่อนข้างจะใหญ่โต แล้วก็มีที่นั่งสwingไปถ่ายรูป คนมาถ่ายรูปกันได้ทั้งวัน แล้วก็มีจักรยานให้เด็กถีบ เป็นท่องเที่ยวเชิงกีฬาและรมณียสถาน คือ ต้องการสร้างวัดให้เป็นรมณียสถาน เพราะท่านอาจารย์พุทธทาส บอกว่าลองมาทำวัดสวนไมก็ไว้ชานเมือง

แล้วก็เลยในที่สุดที่น่าปลื้มใจก็เห็นจะเป็น “สวนแปลงใหญ่” ที่มันมีการวางโขนนิ่ง ตรงนี้เป็นเขตประมง ตรงนี้เป็นเขตปศุสัตว์ ตรงนี้เป็นเขตไม้ดอกไม้ประดับ ตรงนี้เป็นต้นทุเรียน มังคุด เงาะ มะปราง มะม่วง ในสวนผลไม้ก็เรียกว่าใหญ่โต มีหลายอย่างเรียกว่า เป็นสวนผสมผสาน ไม่เป็นพีช เชิงเดียว ตามคำริของรัชกาลที่ ๙ เป็นการอนุรักษ์ พันธุ์พืชเอาไว้ได้อย่างมากมาย ทุเรียนพันธุ์เก่า ๆ ก็ได้เก็บรักษาไว้ ถ้า_n้ำไม่ท่วมเมื่อปี ๒๕๔๔ คงจะมีทุเรียนต้นใหญ่โตมโหฬารแล้ว

แต่เนื่องจากน้ำท่วมก็ตายนี้ไป แต่ปลูกใหม่ก็ถือว่าโตไม่โตเร็ว จนคนบอกว่าปลูกทุเรียนได้งาม บางคนถึงกับใช้คำว่า “สงสัยเล่นของ” เล่นของหรือเปล่า ขึ้นจนต้นเอียงต้นคดยอดงอ มันก็มีหลายต้นที่มันขึ้น

อย่างนั้นจริง ๆ มันขึ้นอย่างชนิดที่เราเกิดมาตั้งแต่เด็ก ปลูกทุเรียนก็ไม่เคยเห็นมันขึ้นอย่างนี้ ทั้งที่ช่วงที่เราปลูกขึ้น นี่มันเป็นช่วงที่เขาปลูกไม่ค่อยขึ้นกัน เพราะเนื่องจากน้ำมันเสีย เราก็ต้องมาใช้น้ำประปาบ้างแล้วที่สำคัญที่สุดเห็นจะเป็นประวัติศาสตร์ของวัดในประเทศไทย ที่อาบ้าไส่ขาด แล้วมันก็เป็นยุคขาดพลาสติกยะด้วย ก็เลยจับน้ำใส่ขาด ๆ เก็บไว้เป็นแสน ๆ เป็นล้าน ๆ ขาด แล้วก็เผอิญโชคดีมีคนถวายแท้ทึงก็น้ำถังน้ำกันเยอะมาก ตรงนั้นก็เลยเป็นวัดเดียวในประเทศไทย ที่มีแท้ทึงก็น้ำเก็บน้ำฝนเอาไว้รดน้ำต้นไม้มากที่สุดในประเทศไทยก็ว่าได้ แล้วก็มีบ่อน้ำเก็บน้ำ

เรื่องเก็บน้ำ นักนักถังรักษากลที่ ๙ ที่ตรัสว่า “น้ำคือชีวิต” ถ้าไม่มีน้ำมีแต่ไฟเราก็อยู่ยาก เราก็ทำแก้มลิง หลุมขนมครกอะไรต่าง ๆ ก็ได้แบบจาก ร.๙ มาเอามาจัดมาทำ ให้เกิดสวนแปลงใหญ่ขึ้นทั้งหมด น่าจะตก ๖-๗ แปลง แปลงใหญ่ที่สุดสาขากบินทร์บุรี สาขาจังหวัดตาก สาขาจังหวัดบุรีรัมย์ ๔๐๐ กว่าไร่ สาขาจันทบุรี รวมแล้วก็เป็นผลงานที่น่าจะเรียกว่า คิดไม่ถึงว่ามันจะมาถึงจุดที่มีผลไม้ล้นวัด จนต้อง คิดทำบัตรสร้างงาน สร้างชาติ หรือบัตรเบ่ง

“บัตรเบ่ง” นี่มีคนพูดว่าเป็นไอเดียเป็นความคิดที่ไม่มีใครเข้าคิดมาก่อน บัตรนี้อธิบายง่าย ๆ ว่า ที่ทำขึ้นมาสาเหตุ เพราะว่า พากผักผลไม้ต่อนหลังมัน เยอะ จำหน่ายไม่ทัน แจกไม่ทัน มันก็เน่าต้องเอาไป

ทิ้ง ๕ เบ่ง ๑๐ เบ่ง นึกขึ้นมา พรีบขึ้นมาได้ยังไงไม่รู้ สมองปึง...เลย ! นั้นต้องทำบัตร ให้เขาถือบัตร แล้ว เขายจะได้ทำการมาแลกอาผลไม่ไป

แต่ที่จริงเรื่องพรมน์มันก็คิดมาครั้งหนึ่ง สมัยเริ่มซื้อที่ดินใหม่ ๆ ก็ได้ทำบัตรในสมัยนั้นใช้เทป ศาสเข็ทเป็นดอกเบี้ย บัตร ๓๐๐, ๕๐๐ ໂວ ! ได้เงิน ซื้อที่ดินได้เป็น ๑๐ ไร่เหมือนกันนะ ตอนนี้ซื้อ ๕ ไร่ ยังไม่อยากจะได้เลยที่มาทำบัตรเบงนี่ แต่ว่ามันก็ได้ ไปเรื่อย ๆ บัตรเบงนี่ทำให้คนมาอาผลไม่ได้เยอะมาก

ที่ซื้อว่า “บัตรเบง” เพราะตรงนี้ สมมุติว่า โครมีบัตรเบงมา ก็จะได้ของถูก คือ คนอื่นซื้อ ๑๐๐.- คนมีบัตรเบงก็จะซื้อ ๗๐.- ลด ๓๐ % คนก็ปอกໄວเดียว นี่แปลกดี

แล้วก็ในที่สุดก็เกิดสิ่งที่เรียกว่า “คิดใหม่ ทำใหม่” ได้เกิดขึ้นกับวัดสวนแก้วไม้ใช่นิดหน่อย แล้ว ก็กล้ายเป็นวัดแทบไม่น่าเชื่อ ถ้าสร้างบุคเดียวกับเรา รุ่นเดียวกับเรา โดยซื้อที่ดินกันใหม่เลยนี่ วัดสวนแก้ว น่าจะเป็นอันดับหนึ่งไม่ตกไปถึงอันดับ ๙ แน่นอน เพราะเดิมมี ๓ ไร่ ตอนนี้มัน ๓๕๐ ไร่ คือ ตอนที่พูดในวัย ๗๗ ปี นี่.

อุบາสิกาน้อยกล่าวคำถวายทานประจำวัดสวนแก้ว

หลวงพ่อเล่าถึง...อุบัติการณ์อยกล่า คำถวายทานประจำวัดสวนแก้ว

ตั้งแต่ปัจจุบันแล้วก็จำวัดมาเป็นเวลาหลายปี ซึ่งจะเกิดเหมือนเรียกว่า “ช้างเผือก” หรือ “เต๊กหญิงน้อย” ที่หากล่าวคำถวายสังฆทานได้มีเม่นยำและเสียงกึกซัดเจนขึ้น

ตอนแรก ๆ นี้อีกคนหนึ่ง “มายัง ภันเต” เขายังออกเป็น “มายัง ภันเต” มีอยู่พักหนึ่งแล้วก็ค่อย ๆ เป็นเลยตอนหลัง ชัดเจน ชัดถ้อยชัดคำ และที่สำคัญที่สุด เขาจะไม่มีคำว่าวอกแวก ขณะที่เขานำอยู่นี่จะเกิดตัวนูน ซึ่งมันจะมีเด็กคนหนึ่ง เข้าเป็นเด็กพิเศษ เขาชอบมาแหย แต่เขาไม่ไปยุ่ง ไม่เสียสมาริ จึงเป็นเรื่องที่แปลก เขาเป็น ! ในเรื่องที่เขาจะท่อง กล่าววน และที่ประทับใจที่สุดก็เห็นจะเป็น คนที่มาจะยืมหัวเราะ ทึ่ง อึ้งว่า เอ๊ะ ! เด็กคนนี้ทำไม่ทำได้ ทำไม่กล่าวได้ หลายครั้งที่มีคนเหมือนกับตกตะลึงว่า เอ้า ! เด็กคนนี้จะท่องได้ แล้วเมื่อจบแล้วมีทิปบ้าง อะไรกันบ้าง ทราบข่าวว่า บางวันมีทิปถึง ๖๐๐-๗๐๐ บาท คุณก็ได้สตางค์ไปเรียนหนังสือ โดยพ่อแม่ก็ไม่ต้องลำบาก จะนั้น ลูกดีลูกมีความสามารถมาก เกิด มีคุณธรรม กวักลายเป็นเรื่องเป็นโซคเป็นลาภไปถึงพ่อแม่ด้วย

นี่ถ้าลูกไม่ดีก็กลایเป็น อะไรชนิดที่เขาเรียกกันว่า “นรกส่งมาเกิด” ก็จะร้อนรุ่มกลุ้มทุกข์กันไป

แต่เด็ก ๆ คนนี้ก็ถือว่า แหม่ ! สวรรค์ส่งมาเกิด แต่เมรู้ว่าเขาก็จะดีไปได้นานแค่ไหน พ่อเป็นวัยรุ่นขึ้น มีเด็กเมื่อก่อนนี้ พ่อเริ่มเป็นวัยรุ่นก็จะไม่เอา จะไม่มาท่อง ไม่กล่าว เคยมีเหมือนกันรุ่นก่อน แต่เด็ก ๆ ขนาดนี้คือเขายังต้องได้ตั้งแต่เขาเป็นเด็ก คือ ได้มามา ๒ ปีแล้ว ก่อนที่จะมาออกเป็นข่าวเป็นหน้าปากหนังสือนี้ เป็นเวลา ๒ ปี ก็คือ ๔-๕ ขวบ เท่านั้นเอง ซึ่งเด็กขนาดนี้มีน้อยมากที่จะได้ ก็ถือว่าเป็นบุญลากของวัดของศาสนานี้ผู้สืบทอดวัยน้อย ๆ ได้แสดงบทบาทอย่างชัดเจน เป็นที่ถูกอกถูกใจ หลายคนที่มาวัดรายสั้นๆทางแล้วปลื้มตรงนี้ ปลื้มตรงที่ว่าเด็กนี่ทึง ! อึ้ง ! กันไปตาม ๆ กัน.

ทุก ๆ ปีของวันที่ ๒๔ เมษายน พระสงฆ์-สามเณร ศิษยานุศิษย์ สมาชิกร่มโพธิ์แก้ว และประชาชนทั่วไป ร่วมกันน้อมกราบถวายสักการะอายุวัฒนมงคลหลวงพ่อพยอม

หลวงพ่อเล่าถึง...การจัดงานอายุวัฒน์ มงคล ในด้านที่เกิดประโยชน์

เรื่องจัดงานวันเกิดก็มีอ้วนวนมา ขอมา
ขออยู่ประมาณสัก ๗-๘ ปี ถึง ๑๐ ปีด้วยซ้ำไป ที่เรา
เริ่มจะอ่อนข้อยอมให้บินดี ๆ แต่แล้วตอนแรกก็ไม่มีพระ
มีอะไรมา ร่วมอนุโมทนาจนมาเริ่มหลังสุด ๆ เราถึง
เห็นประโยชน์อย่างหนึ่งว่า “เราจะได้เทศน์เรื่องการ
เกิด” เป็นสหชาติกันยังไง เราจะได้ร่วมทำ ร่วมยุค
ร่วมสมัย ในการเกิดมาร่วมกันนี้ แล้วก็เน้นเรื่องเกิด
มาอย่างให้เสียชาติเกิด อย่างให้เข้าด้วยกันเชิงอะไรมาเกิด
และอย่างให้เป็นอื้อชาติไป ทำเรื่องโน่น ๆ ก็ได้เทศน์ไปพูด
ไปก็มานั่งคิดดูว่า เอา ๆ เขาจะขอจัดอย่างนั้นอย่าง
นี้ก็เอา ก็อนุโลมกันมาจนมาถึงปี ๖๖ นี่ซึ่งถือว่า มัน
อีกทีกครึ่กโครมใหญ่โต เพราะมีคนมาเปิดร้านอาหาร
มาก แล้วคนก็มาหาก บางกับเด็กนักเรียนที่เขามา
ขอทุนก็มาก การเลี้ยงการกินชนิดที่เรียกว่า “ไม่เคย
เจอมาก่อน ทำมาเล็ก ๆ น้อย ๆ นิด ๆ หน่อย ๆ มา
ระเบิดเอาตอนปี ๖๖ ส่วนในปีต่อไปจะได้มีโอกาสได้
ทำมากันน้อยก็ต้องแล้วแต่

คำว่า “อายุวัฒนมงคล” ธรรมดายังจะทำ
กับพระอายุ ๔๐, ๕๐ ปี เป็นหลวงปู่ หลวงพ่อ เรา呢

มันเพิ่ง ๗๓, ๗๔ ปี เขาเก็บทำกันอย่างนี้แล้ว ก็ไม่อยาก
ขัดศรัทธา แต่ว่าต่อไปก็คงจะพูดบ้าง เกิดแล้วก็วัน
อายุวัฒนมงคล แล้วก็ต่อไปมีสักช่วงหนึ่งท้าย ๆ ถ้า
มีชีวิตอยู่ จะจัดงานล้ออายุ ว่าอายุนี้มันคือยังไง เอา
ไว้โอกาสต่อไป ถ้ามีชีวิตยังอยู่ ก็จะจัดทำวันเกิด แบบ
พลิกต่อไปแบบท่านอาจารย์พุทธทาส ท่านจัดเทศน์
วันเกิดแล้ว ก็ไปจัดเทศน์วันล้ออายุ วันเลิกอายุอีก
ไปเลิกอายุอีก

นี่มันก็จะน่าคิดนะ ดีกว่าเรา
ไม่จัดนะ ตอนเลิกอายุทำไง ล้อ
อายุทำยังไง ก็จะได้ดูกันต่อไป
ในโอกาสหน้า.

หลวงพ่อเล่าถึง... หลักคำสอนวาก กรรมที่เป็นไอดอล

พุดถึงคำสอนของพระระดับอาจารย์ใหญ่ ๆ จะเป็นอย่างหลวงพ่อพุทธทาส, หลวงพ่อชา สุวัฒนา และสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (ป.อ. ปยุตโต) ล้วนแต่เมื่อวานเดี๋ด ๆ ที่ว่าโโนนใจกัน ไปตาม ๆ กัน

สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ ก็คือ คำว่า...

“จะเป็นคนอย่าสุขยาก แล้วทุกข์ง่าย
ให้เป็นคนสุขง่าย แล้วทุกข์ยาก”

อย่างหลวงพ่อพุทธทาส ก็เปรียบ罔ว่า...

“จะประการศตัวว่า ไม่เกิดมาเพื่อเป็น
ทุกข์เสียบ้าง”

เวลาทุกข์เครียดขึ้นมาก็ตະเพิดความทุกข์
เสียบ้างว่า...

“กูไม่ได้เกิดมา เพื่อเป็นทุกข์ไวyy !”

มันจะช่วยคลายทุกข์ไปได้ในระดับหนึ่ง

นี่ก็เป็นเทคนิคเป็นวากกรรมล้ำเลิศของบรรดา
พระเถรานุเถระซึ่งผู้ใหญ่

ที่นี่ ก็มาถึงหลวงพ่อชา นี่ก็เรียกว่า มีว่าทกรรมเด็ด อย่างชนิดที่หาใครจับตัวได้ยากเหมือนกัน เที่ยบได้ยากเที่ยมได้ยาก นั่นก็คือคำสอน ๓ ข้อ นี่บอกว่า ต้องทำข้อหนึ่งให้ดีก่อนนะ ข้อ ๑ นี่

“ปัดบาปออกจากตัว ปัดชั่วออกจากใจ” (สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง)

อย่าไปมัว แหม่ ! ทำแต่เรื่อง “บุญ ๆ ” แต่บาปไม่ลงทะเบียนกับคนอาบน้ำ แต่ไม่ได้แต่งตัว ก็คือ คนละบาป แต่ไม่ค่อยได้ทำบุญ เหมือนคนอาบน้ำ แต่ไม่แต่งตัว

เข้าสู่ฤดูร้อนทุกคนรู้กันละว่า ต้องอาบน้ำเรื่องแต่งตัวจะไม่ค่อยสำคัญเท่าไหร่ แต่ว่ามันก็เป็นสีสันอย่างหนึ่ง ถ้าได้ทำบุญทำความดี มันก็จะเพิ่มเติมพลังที่จะไปล้างชั่วได้ง่ายขึ้นอีกเหมือนกัน

จะบอกว่า ทำบุญไม่มีประโยชน์เลย...ก็ไม่ใช่ แต่ว่าความสำคัญ นี่อยู่ที่พระพุทธเจ้า ท่านเอาขึ้นมาเป็นอันดับหนึ่ง ให้ลงทะเบภาค่อน ถ้าลงทะเบปได้แล้วไปเติมดีทีหลัง มันก็ง่ายดาย

และผลมันก็คือว่า บ้านเมืองเราปัจจุบันนี้ ดูได้เลยว่า บากปริญมนี่มันเพิ่มขึ้น รุนแรงขึ้น ผ่าคนต่อ

เนื่อง ฆ่าพี่ฆ่าน้อง ฆ่าพ่อฆ่าแม่ มันแย่ขนาดไหน นี่ เพราะบ้าป่า Lewchaw ไม่ได้ถูกนำมาขึ้นบัญชีคำว่าจะต้อง ห้าม่นย้ายไปรับมัน เหมือนกับปราบยาเสพติดปราบ คนโกง ถ้าปราบบ้าป่าบ้า Lewchaw ได้ คงก็ลด ยาเสพติด ก็ลด

พูดถึงคำสอนหลวงพ่อชา ที่แนะนำ ข้อที่ ๑ อาทิตมาเสียดายอยู่เรื่องหนึ่ง คือ เรื่องเมื่อฟังพระคร การเมืองแต่ละพระคร มีนโยบายแหล่งนโยบาย ไม่มี คำสอนข้อนี้เข้าไปเลยว่า ทำยังไง ! ถ้าเขาเป็นรัฐบาล เขา จะปลุกกระแสแห่งการลอบบี้ ละชั่ว ละเลว ละเวร

ประเทศไทย นี่ถ้าเอาข้อที่ ๑ ในคำสอนของ พระพุทธเจ้าข้อแรกนี้ มาประพฤติข้อเดียวเท่านั้นแหล่ จะเป็นเมืองที่เศรษฐกิจดี สังคมดี อยู่ดีมีสุข เป็น เพรานนักการเมืองคิดถึงคำสอนของพระพุทธเจ้า แม้กระทั้งข้อแรกยังไม่ได้ แล้วจะไปเหลือข้อไหนไว้ ให้นึกได้กันบ้างลองคิดดูนะ

นั้นเสียดายที่ว่า นักการเมือง ไม่มีนโยบายละ บาก ไม่มีนโยบายเอาคำสอนข้อที่ ๑ มาทำให้บ้าน เมืองน่าอยู่ บ้านเมืองเจริญสงบ ถึงแม้จะพูดเชียร์ เศรษฐกิจ ทีมเศรษฐกิจดี เพิ่มทีมเศรษฐกิจสัก ๕๐ คน

ก็แค่มีความรู้รายมิ่งคั่ง แต่จากนี้ไม่หยุด โง่หรือพย์ ปลันหรือพย์กันไม่หยุด นอกใจภารยาสามีกัน อย่างไม่เกรงกลัวบ้าปกรรม และพูดจาหยาบคายเพ้อเจ้อแบบชนิดที่ไม่น่าพูดก็ดันพูดออกมาได้ และร้ายสุด ๆ ก็เห็นจะต้องบอกว่า ละกันไม่ได้สักที ไอเรื่องยาเสพติด เหล้ายา มันเป็นตัวบ้าปมหันต์ ที่จะนำทุกข์โทชคดีต่าง ๆ ออกมานเต็มบ้านเต็มเมือง เต็มคุกเต็มตะราง ถึงแม้ว่าจะแก้เศรษฐกิจดี จะมีอะไรต่างดี ๆ ขึ้นมา

ความประดองที่ป่องกันไม่ได้ นี่เพราะเราไม่ได้บุพนธุฐานให้เขาลงทะเบียนก่อน พอละช้ำไม่ได้ มันก็ห้าหันกันรุนแรง แตกแยกกันอย่างไม่ต้องเกรงกลัวบ้าปกรรม

เพราะฉะนั้น หลวงพ่อชา ท่านบอกกับคนที่กรุงเทพฯ พาเงินไปทำบุญเยอะแยะ ทอดกฐินผ้าป่า เป็นแสนเป็นล้าน ถ้าพูดถึงวัดอื่นวัดที่มีการโถงเงิน อมเงินกัน ยักยอกยกเงินกัน คงจะต้องบอกว่า หลวงพ่อนี่เพียงไปหรือเปล่า แต่พระที่พูดแบบนั้น แหลก คือ เพียง

หลวงพ่อกลับบอกว่า โยม ! ที่มาทำบุญกัน เยอะ ๆ นี่นา อาทมาว่า ละบ้าปดีกว่ามาทำบุญ

พระโพธิญาณเถร
(ชา สุกทิโภ)
อดีตเจ้าอาวาส
วัดหนองป่าพง
จ.อุบลราชธานี

เล่นเอาคนกรุงเทพ ๆ ก็ง แต่พอมากิดได้ ตอน
ท่านเปรียบว่า “คนละบาป เหมือนคนอาบน้ำ แต่
ไม่แต่งตัว คนทำบุญ เหมือนแต่งตัว แต่ไม่อ่อนน้ำ”

อันนี้แหล่ะชัด เพราะจะนั้น บ้านเมืองเรานี่
มันมีคนแต่งตัวสวย แต่บ้าปมันไม่ลงทะเบียนตัวเห็นียว
ไปด้วยบ้าป

เพราะจะนั้น ถ้าหนังสือเล่มนี้ ใครอ่านแล้วลอง
ทบทวนว่า เราปฏิบัติธรรมตามคำสอนพระพุทธเจ้า
ระหว่างข้อ ๑, ข้อ ๒ สับสนกันหรือเปล่า เอาข้อ
๒ มาเป็นข้อ ๑ หรือเปล่า

ส่วนข้อที่ ๓ นั้นอะเป็นลำดับต่อไป ที่ซัดเจน
แล้ว ต้องทำจิตให้บริสุทธิ์ ฝึกจิตให้ผ่องใส ฝึกจิต
ให้สงบ ก็จะพบกับความสุขต่อไป ก็หวังว่าข้อคิด
ตรงนี้คงจะเป็นการวินิจฉัยหลักธรรม ขอบคุณ
หลักธรรมให้นำอะไรมาก่อน มาหลังกันอย่างถูกต้อง
ซัดเจน เป็นหลักธรรมที่เป็นไอเดียต่อไป.

หลวงพ่อเล่าถึง...ตั้งแต่บวชนาก์เจอ ข่าวพระทำเสียหายจำนวนมาก many รู้สึก องค์ไหนสร้างความเสียหาย Lewtham ที่สุด

เรื่องนี้ตั้งแต่เริ่มต้นที่เราจับประเด็นมาก็คือ นิกร ยันตระ พุทธิ แล้วก็มีอิกหlays ๆ องค์ แต่ทั้งหมด ทั้งสิ้น ไม่ Lewtham เสียหายเท่ากับสุดท้ายนี้ ที่เกิด เมื่อปี ๒๕๖๖ น่าจะเป็นอดีตพระคุณ เจ้าทิดคุณคนนี้ ต้องเรียกว่า Lewtham bัดซบ...ตรงไหนรึไหม ? เพราะ มีผู้ไปสัมภาษณ์ โดยเฉพาะคุณดวงตา ดุกคะมนี ไป สัมภาษณ์ แล้วมาออกซอง ๓

เรานั่งฟังด้วยความสดใจที่สุดตรงไหน ! ตรง ที่พูดว่า “อย่าเห็นแก่เงินแก่ทอง ต้องஸະປລ່ອຍວາງ ความสุขจริง ๆ ไม่ใช่อยู่ที่เงินที่ทอง อยู่ที่การປລ່ອຍ วาງ”

เทคนิคแบบนี้ แล้วมาทำแบบนี้ ทำอีกแบบหนึ่ง สอนอย่างทำอย่าง เทคนิคสอนดี แต่ปล่อยให้อับริย์ กินหัว เทคนิคแบบไม่ระวังหัวชะล่ay

หลวงพ่อพุทธทาสพุดไว้ไม่มีผิดเลย “เจ้าพวກ ที่เอาเงินศาสนा เขาทำบุญเพื่อศาสนा เอาไปใช้อย่าง อีลุյฉุยแลก ตายแล้วมบาลต้องเขกหัวแตกแน่”

แต่ที่เน่ ๆ ตอนนี้ ! ต้องเอาหัวไว้ในกำแพงคุก

ตอนนี้ข่าวกีวิเคราะห์กันว่า พระเทคโนโลยีสอน... ดี ๆ นี่มาเป็นอย่างนี้ แล้วองค์อื่นจะเป็นไหม呢 ? มันสะเทือนองค์ที่พูดดิสอนดี ประพฤติดี ปฏิบัติดีทำให้เป็นที่ระวาง

เพราะฉะนั้น เจ้าทิดคอม นี่ต้องถือว่า เลวทรามบัดชบกระทบท่อความเลือมใส่ศรัทธาของพระศาสนา ทำให้พระธรรมคำสอนถูกตั้งข้อครหาว่า “ครกีเอาไปพูดใช้ได้”

ทำอย่างพูดอย่างก็ได้ พูดเพื่อหาเงินหาทองให้คนปล่อยเงิน ปล่อยทอง เหมือนอย่างที่ว่า อาแปะฟังพระเทคโนโลยีสอนว่า “พอเทคโนโลยีถึงการให้ทานจิตที่คิดจะให้...ดีส拜” เสร็จแล้วลงมาถามอาแปะลื้อเข้าใจไหมที่อ้วเทคโนโลยี ? อาแปะบอก “อ้วเข้าใจตลอด ! ว่าทั้งหมดทั้งสิ้นที่เทคโนโลยี ลื้อเทคโนโลยีให้อ้วให้ลื้อ”

นี่แบบเดียวกันเลย นายคอม ทิดคอมนี่ ไม่ต้องเรียกทิดดิกกว่า เรียกเจ้าทิดซื่อบื้อ ทิดถึกทือ บวชมาตั้งนาน สอนมาตั้งดี ทำไมอับริย์ ประพฤติอย่างนั้นได้ยังไง เรียกว่า แบบนี้มัน Lewทั้งเก๊เงินทองแทนที่

จะเออ ! เข้าธนาคารเป็นระบบเรียบร้อย ดันผ่าเก็บ
ฝังบ้างอะไรบ้าง

เผยแพร่โดยคิดีนะ ที่เรานี้ไม่เป็นเช่นนั้นเพราะอะไร
นโยบายวัดดวงไว้เลย ปณิธานของวัดว่า “เผยแพร่
สงเคราะห์ พัฒนา” จึงไม่มีเงินไปฝากน้องสาว พี่สาว

เพราะว่าเผยแพร่...ก็พิมพ์หนังสือ ทำเทป
ทำอะไรเยอะแยะ หนังสือนี้พิมพ์เป็นล้าน ๆ บาท
เลยไม่มีเงินเหลือ

สงเคราะห์คนแน่นอน ! สงเคราะห์ปีละ
๑๐-๒๐ ล้านบาท จะไปเหลืออะไร ?

แล้วต้องพัฒนาที่ดินวัดวาอารามให้กว้าง เงิน
เลยไม่มีเหลือให้ครุ่นฝัง เอาไปฝากบ้านญี่ปุ่นบ้านนี้

นโยบายวัดนี้สำคัญที่สุด ส่วนนโยบาย
ฝังเงิน เก็บเงิน เป็นนโยบายของคนโน่ คนงก
ดังนั้น เราไม่ตกลเป็นเหยื่อย่างนี้ เป็นข่าวอย่างนี้
ก็ เพราะเรามีนโยบายของเราไว้ “เผยแพร่
สงเคราะห์ พัฒนา” จ่ายไปหมดกับลิ่งเหล่านี้
ทุกอย่างก็ปลอดภัย.

ตอนที่ ๔

เล่าไว้เมื่อวัย ๗๗ ปี
การพัฒนา การลงเคราะห์
และปัญหาอุปสรรคต่อการทำงาน

หลวงพ่อเล่าถึง...งานสงเคราะห์ที่คิด ว่าทำได้ แต่แล้วทำไม่ได้...แต่อยากทำ

เรื่องที่น่าจะทำได้ แต่แล้วก็ทำไม่ได้ ซึ่งเป็นเรื่องน่าเสียดาย แล้วก็เสียประโยชน์กันทุกฝ่าย นั่น ก็คือ

๑. เรื่องมารวมตัวกันทำสวนแปลงใหญ่
เรื่องหนึ่ง

๒. เรื่องไม่ต้องมาขายของหน้าวัดทุกคน

สมมุติว่า ชาวบ้าน ๕๐ คน นี่มานั่งขายผ้า
กรุงเทพ ๕๐ กรุงเทพ มันก็เลยกลายเป็นเรื่องเข้า
เรียกขาดคณิตศาสตร์ ถ้ารวมตัวกันเป็นหมู่บ้านที่เข้า
รวมตัวกันได้ เขาก็จะตกลงกันทางบัญชีว่า เอ้า ! คน

นี้เอาไปกระจายหนึ่ง คนนั้นกระจายหนึ่งไปฝ่ากคนขาย สมมุติว่าเอาไว้ขาย ๑๐ คน ใน ๕๐ คน เอาไว้ดูแลขายของพวgnี้ ๕๐ กระจาย แค่ ๑๐ คน มันก็จะสามารถเอาอีก ๔๐ คน ไปผลิตออกมาได้ แต่นี่กลับมาเฝ้าหมดเลยทั้ง ๕๐ กระจาย

อันนี้ คือ การขาดคนนि�ตยาสตร์ของชาวบ้านรอบ ๆ วัด ตอนแรก ๆ ชวนไม่มีใครเอารด้วยเลย ไม่มีใครเห็นด้วยเลย เขาบอกเคยทำมาอย่างนี้ ไม่ต้องมาบุ่ง เขากลายทำมาอย่างนี้...ไม่ต้องมายุ่ง

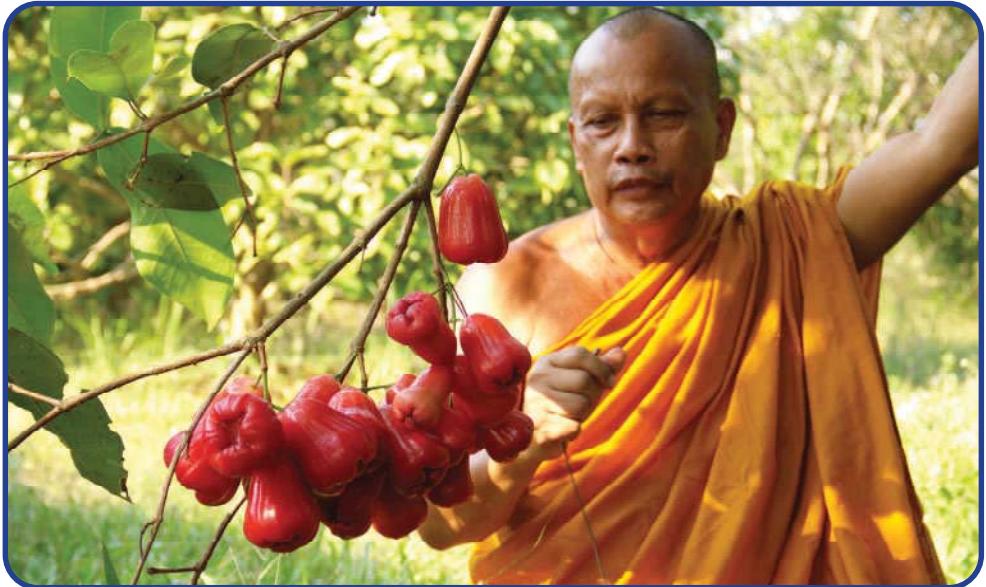
แล้วก็ที่ว่าน่าจะได้ ก็คือว่า การรวมกันจัดสวนแปลงใหญ่ แล้วก็มีบริการาศ ให้คนมาไม่ใช่เกษตรเดียว ๆ แล้ว เป็นเกษตรเชิงท่องเที่ยว ทำถนน หนทางให้ดี ถือจัดการยังกระยาน มอเตอร์ไซค์อะไร

ต่าง ๆ เขา ก็จะมาวิ่งกันสะดวกสบายนากันมา เมื่อพากันมา คนมาเงินมา คนมาเงินมาແน່ນອນ เขา ก็ซื้อโน้นซึอนีซึอนั่น

ผลที่สุดเมื่อไม่ได้ ก็ต้องซื้อที่ดินไปมีแปลงไป แต่เดงอยู่ตรงนั้นตรงนี้ตรงนั้น ต่อรองกันเป็น ๑๙-๑๓ ปี บางแปลงนี่ ๓๗ ปี ซึ่ง ๓๗ ปีนี่ถ้าได้พัฒนามันจะไปไกลมาก มันจะทำต้นไม้ร่มรื่นใหญ่โต เกินกว่าที่เป็นอยู่ในขณะปัจจุบัน ซึ่งมันซื้าไปแล้วพูดง่าย ๆ ซื้าไป ๑๐ ปี ต้นไม้ ๑๐ ปีนี่มันโต...ใช้ได้เลย ร่มเลย ๑๐ ปีนี่ ร่มที่มีน้ำทิบเลยแหละ แล้วก็จะออกดอกออกผลกูลูกออกผล

ชาวบ้านที่ไม่รวมเป็นแปลงใหญ่ นี่เสียโอกาสที่สุดคืออะไร ? การต่อรองเรื่องปุย การต่อรองเรื่องสินค้า พอเป็นแปลงใหญ่แล้ว เขา มาซื้อด้วยกัน ๆ อย่าง เขาเรียกติดตลาดได้ง่าย ถ้าเชิงเดี่ยวว่าคนละ ๒ ไร่ ๕ ไร่ มันติดตลาดไม่ได้ เปิดตลาดไม่ได้มันก็ต้องเสียค่าโลจิสติกส์ ไปขายที่โน้นที่นี่ที่นั่น แต่กว่าเราจะทำได้ ๑๐ กว่าปีนี่ ก็เริ่มมีคนซื้อกัน รู้จักกัน รู้สึกจะซื้อยิ่ง อ้อย (นางลำ涓 แจ่มแจ้ง) เป็นคนแรก แล้วโยมซิน (นายสุชิน คุ้มวัน) แล้วต่อมา ก็โยมม่วง (นางสมฤตี เก้าภีรี) ประมาณ ๔-๕ คน เริ่มไม่ต้องขับเบกผลไม้

ออกไปสูตตลาด หรือไปเสียเวลาเสียน้ำมัน ค่าขนส่ง
เดินทาง

ปรากฏว่า น่าเสียเวลา ๑๐ ปี มันเพิ่งมาเกิดขึ้นได้ไม่กี่ราย คนที่เคยพูดว่า เคยทำมาอย่างนี้อย่างมาเสนออะไรที่มันยุ่งยากกับเขาเลย กล้ายเป็นว่า เราก็ติดเป็นตัวจุน ตัวยุ่งยาก ทั้ง ๆ ที่ผลประโยชน์นี่ มันจะตกแก่เขา ถ้าทำได้จะเมื่อ ๑๐ ปีก่อนจะกระແเงินจะให้เลี้ยงมา ต.บางเลน ตรงเขตพะบริเวณรอบวัดสวนแก้ว นี่น่าจะเป็น ๑๐๐ ล้านบาท แต่เขามองออกหรือเปล่าไม่รู้

ถ้าชาวบ้านเขามองออกตรงนี้คงนึกเสียดาย
น้ำลายหยดว่า เงิน ๑๐๐ ล้าน เข้ามา ก็กระจายอยู่

ในหมู่บ้านเขา ได้นั่นได้นี่เด่นนั่น โดยเฉพาะเรื่องหนึ่ง ที่เห็นชัดเลย ถ้าทำให้平原มีได้เยอะ เพราะเราทดลอง ทำแค่นิดเดียว 平原โพธาร เวลาใส่อาหารลงไปให้ มันกิน นี่มันขึ้นกินมีดฟ้ามัวดินกันมาก คนก็ทิ้งเลย ถ้าหากว่าเกิดสำเร็จเมื่อ ๑๐ ปีก่อน เสนอปีบ ! คนรับ ปีบ คือ พุดง่าย ๆ คนกดเวลาถ่วงเวลาเนินนานมาก

เราคิดมีอยู่แล้วหนึ่ง เขาจะมีผลไม้มีเก็บขาย ทีละ ๒,๐๐๐.-, ๓,๐๐๐.- ตอนหลังเขาก็มาให้เราซื้อ เราก็ซื้อเรื่อย ๆ แต่รู้ไหมว่าเสียเวลาต่อรองกันไป ๕ ปี

๕ ปี ก็มีคำพูดคำหนึ่งว่า มีทุนเก็บเอาทีละ ๑,๐๐๐.-, ๒,๐๐๐.-, ๓,๐๐๐.- เดือนหนึ่งได้ทีละ ๑,๐๐๐.-, ๒,๐๐๐.-, ๓,๐๐๐.- กับหยิบๆไปกำ หนึ่ง ๕ ล้าน จ่าย ๕ ทีหมด ๒๐ ล้าน

นี่เขาก็จะเอาเงิน ๒๐ ล้าน สามารถจะไปทำ อะไร แต่ไม่นั่นเก็บ...แล้วก็ต้องจ่ายค่าน้ำมัน ค่าปุ๋ย ค่า เวลาคนดายหน้าอะไรต่ออะไรสารพัด หักลบกลบแล้ว กับที่เก็บทีละ ๑,๐๐๐.-, ๒,๐๐๐.-, ๓,๐๐๐.- อะ เหลือ ให้ถึงครึ่งหรือเปล่า เพราะถ้าเหลือไม่ถึงครึ่ง ก็ลอง คิดดูสิ ! รวบเลยที่เดียว ๒๐ ล้าน เขาก็สามารถที่จะ เชฟแรงเวลาชีวิตเขา

“...ความไม่เข้าใจ นี่เป็นเรื่องอุปสรรคของ
ความเจริญolleyอย่างในประเทศไทยของเรา
และต่อไปหลังจากที่วัดสวนแก้วได้ทำแล้ว
มั่นคงเป็นอนิสงส์ที่เราพอจะเก็บมาปลื้มใจ
ในอนาคต แต่ว่าเราคงไม่ได้เห็นนั่นก็คือ
จะเกิดสวนแปลงใหญ่ขึ้นอีกหลายแห่งใน
ประเทศไทย หรือในจังหวัดนนทบุรี ”

แต่ถ้าสมมุติว่า มั่นคงเคยมีนะ บางคนขายซ้ำ
มัวซ้ามัวซ้า พอขายไปได้ปี ๒ ปีต้าย ใช้ตั้งค์ไม่ทัน
หมด ลูกหลานก็ได้ใช้ แต่ถ้าเขามีตังค์ แล้วทำบุญด้วย
กินด้วย ใช้ด้วยไม่หมด

แต่ตรงนี้มั่นเป็นจุดบอดของการมาลงที่
วัดสวนแก้ว ที่รามาลงหลักปักฐาน เพราะสิ่งแวดล้อม
ไม่เอื้อ ไม่สนับสนุน ไม่เห็นพ้องต้องกัน ไม่เข้าใจ

ความไม่เข้าใจ นี่เป็นเรื่องอุปสรรคของความ
เจริญolleyอย่างในประเทศไทยของเรา และต่อไปหลัง
จากที่วัดสวนแก้วได้ทำแล้ว มั่นคงเป็นอนิสงส์ที่เรา
พอจะเก็บมาปลื้มใจในอนาคต แต่ว่าเราคงไม่ได้เห็น

นั่นก็คือ จะเกิดส่วนแปลงใหญ่ขึ้นอีกหลายแห่งในประเทศไทย หรือในจังหวัดนนทบุรี

ในจังหวัดนนทบุรี นี่อาจจะมีส่วนแปลงใหญ่เกิดขึ้นเป็น ๑๐ แปลง ใน ๖ อำเภอ นี่แล้วผลก็จะเป็นเมืองสอง เมืองรอง เมืองท่องเที่ยว ตอนนั้นเสียดายทำไม่สำเร็จ แต่มาสำเร็จมันช้าไป ๑๐ ปี ก็ “ถ้วสุก ใจใหม่” (เราใกล้จะตายพอดี) พอทำเสร็จก็อีกไม่กี่ปีตากว่าอย่างนั้นເຄອະ ตามธรรมชาติมันต้องเป็นอย่างนั้นแหละ

แต่น่าเสียดายใหม่ว่า ถ้าเริ่มต้นคนเข้าใจพร้อมใจสนับสนุน “เขาได้ วัดได้ สังคมได้ ตำบลจังหวัด... ชื่อเสียง ได้หมดเลย”

แต่ไปติดต่อครบรากรายนั้น เราติดต่อผู้ว่าฯ นายอำเภอ บอก “รองช่วยพุดให้หน่อยสิ !” กลับโดนข้อหาว่ายังไง ? “โอ้ ! นี่ใช้เส้น นายอำเภอ ผู้ว่าฯ บังคับหรือ” โอ๊ะ ! โดยข้อหานี้อย่างจังเลย

นี่ถ้าได้ทีแรก ป่านนี้วัดสวนแก้ว จะเต็มด้วยต้นไม้ใหญ่หมาอยู่ร่มใบหมดแล้ว พอช้า ๑๐ ปี ถ้าปลูกกระท้อนก็ตกลูก ปลูกทุเรียนก็ตกลูก อะไรที่เป็นพืชผล มะม่วงมะม่วงตกลูกหมด

ถ้าตกลุกหมวดใน ๓๐๐ กว่าไร จะเกิดอะไรขึ้น ?

คนก็จะมาหาซื้อของแบบที่เราจะไม่แพ้ แต่ตอนนี้เราแพ้ เขามาซื้อของในวัด เราไม่มีผลไม้พอต่อความต้องการ ตั้งจำหน่ายวันหนึ่งอย่างนี้ พอกรึ่งวันหมดแล้ว บ่ายไม่มีแล้ว เขามากันตอนบ่าย...ก็ไม่มีอะไรให้เขาแล้ว...ขาด !

ผลที่สุดก็ต้องไปเอาตลาดใหญ่บ้าง อะไรมากบ้าง แต่มันน่าเสียดายไหม ? ถ้ามันเกิดขึ้นเองในรอบวัดส่วนแก้วที่ร่วมแรงร่วมใจกัน ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ไม่ผิดเลย

“สามัคคีคือต้นเหตุของความเจริญ”

แล้วประเทศไทยเราก็จริง ๆ นะ ช่วงที่กำลังทำต้นฉบับหนังสือเล่มนี้ มันก็เป็นช่วงแตกสี ต่างแตกสีแตกกันอย่างลุก Ludwig.

หลวงพ่อเล่ากิ๊ง...ความเสียหายที่เกิดขึ้นด้วยความหวังดีต่อเพื่อนมนุษย์...

เมื่อปลายปี ๒๕๕๑ คือตอนนั้นมันมีเมืองมีฝ่ายเหลือง ฝ่ายแดง ฝ่ายนกหวีด...เป็นกหวีดอะไรไม่รู้ ปิดถนนยึดถนน ยึดสถานที่ราชการ ยึดกันเป็นเดือนก็มีนะ เขายึดปลูกข้าวจนข้าวอกรวง ยึดกันแล้วคุยกันว่า ไม่มีใครจะยึดได้นานที่สุด ยึดสนามบิน ยึดทำเนียบอะไรก็แล้วแต่

ส่วนเรา ก็นั่งดูอยู่ ! ตอนนั้นมีอยู่ครั้งหนึ่งที่ราบข่าวว่า พระพุทธอิสรัตตอนนั้น เข้าไปยึดที่เจี้ยงวัฒนะ ส่วนเราจะไปเทคโนโลยีดอนเมือง จะผ่านทางนั้น พอจะผ่านรถการ์ด หรือ รปภ. ก็บอก “นี่ ๆ ขอไปที่ເຄວະนໍາ บอกพระท่านหน่อยลิ นີກພຣະເມືອນກັນຈະໄປເທິງ” เขา ก็บอกมา “ไม่ว่าหน้าอินทร์หน้าพรหม ไม่ให้ไป” ต้องกลับ ตกลงໄປเทคโนโลยีได้

เรามาฟังนิกว่าເຊື້ອ ! ถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนี้ แล้ว เอาอย่างไรดีล่ะ อยากจะประชุมໄປประชุมที่วัดดูไหມ ! ก็เลยติดต่อฝ่ายแดงพอแจ้งໄປเขามาบุบเลย ส่วนฝ่ายเหลือง ตอนนั้นก็ให้คนໄປติดต่อกุณสุริยะใส กตะศิลา แต่บังเอญเขาดันปปฏิวัติ พอปฏิวัติแล้วเขาก้ามจัด ชุมนุม ๑๐ คนขึ้นໄປไม่ได้...ชวยเลย

พ่อไม่จัดให้เข้า เขาก็บอก “นี่เลือกซ้าง”

ตอนนั้นโคนยำเละเลย มีสิ่งที่ไม่น่าจะเกิด เช่น พันเอกพิเศษ มีโทรมาด่านรากเลย ว่าใช้คำแทนไม่ใช่ พระ ใช้คำว่า สัตว์นั้น...สัตว์นี่...

ก็เลยถามว่าเราพิ道อะไรถึงกับหมดความเป็นพระ เลย นี่ข้อไหน ? ปราชาชิกข้อหนึ่ง เสพเมญุ่ใหม่ ? ฆ่าคนใหม่ ? ลักทรัพย์ใหม่ ? อวดอุติมณฑลธรรมใหม่ ? ข้อไหนโดยมี ?

ก็สวนมาเลย “ข้อที่ ๕ เวี้ย !”

ก็ตามกลับ “ข้อที่ ๕ อะไรโดย ?”

“ก็ข้อกฎหมายด...มีง้อะ”

ใช้คำอย่างนี้ พันเอกพิเศษ ก็โอ้อ ! ในเวلامันเกิดเรื่องอะไร...แล้วมันเกิดไม่ยั่ง คาดไม่ถึง นึกไม่ถึงว่า มันจะเกิดและยิ่งกว่านั้น ก็มีคืนพานั้งสือ เพาเทป ใส่กล่องมาขนาดใหญ่เลย แล้วเขียนข้างหน้าบอกว่า “มึงกะกฎ สิ้นสุดกันที่ กฎลง...”

แล้วตอนนั้นมันน่าอ่อนณาจใจ อ.แม่ (รศ.สุนีย์ สินธุ์เตชะ) นิมนต์แล้ว จะไปเทศน์ที่ ม.รัตนบัณฑิต แต่ปรากฏว่าผู้ปกครองของนักศึกษาเป็นฝ่ายเหลือง

เยอจะ เข้าบอก “ถ้าให้พระพยอมมา จะย้ายลูกไปเรียนที่อื่น” อ.แม็กเลย มาที่วัด นิมາดีกแล้วตรงข้างหน้ากุฏិ นីវីសីក ๓-๔ ทุ่ม

บอกว่า “ขออภัยເຄອະ พ่านอย่าเอาบาปເອາกรรมกับฉันเลย ที่มานິມນຕໍແລ້ວຕ້ອງມາຄືນ ເພຣະເຫດຸພລອຍ່າງນີ້ ແຂວະຍ້າຍລູກໄປເຮືອນທີ່ອື່ນ ถ้าให้พระພยอมมาເທັນ”

ແລ້ວກີບອຶກຫລາຍແໜ່ງຕອນນັ້ນເກີດວິກຸຕິມາກ ກີບອຶກຫລາຍໂຮງເຮືອນ ໂຮງເຮືອນຄຣິສຕໍ ໂຮງເຮືອນອະໄຣຕ່ອະໄຣເຍວະ ເດືອກດີ ၅ ໃໝ່ງ ၅ ເຍວະ ၅ ໂຮງເຮືອນໃໝ່ງ ၅ ເດືກຈະຟັງກັນທີລະພັນ ၂ ພັນຄນ ໄມໄດ້ຄືນໜົດເຄຍຮັບງານເທັນ ៥០០ ຈາກ ເລື່ອແຄ່ ១០០ ກວ່າງານຄືນກັນໜົດ ແອນຕີ້ໜົດ

แ hem ! นี่พูดถึงในความไม่เข้าใจกัน แล้วก็เกิด
ความเกลียดชังกันขึ้น แต่ก็พ่อนานมากมีกระแส
กระสายเข้ามาเรื่อย ๆ เออดอกไม้ธูปเทียนมากขอโทษ

ตอนนั้นมีผู้หญิงนำจะเป็นระดับครูบา
อาจารย์บอก “อย่าเอาบาปเอกสารมกับปาก
ฉันเลยนะ ต่าท่านไว้บานเลย” ถ้ารวมที่มา
ทั้งหมดนะ นำจะถึง ๕๐ รายที่มาขอโทษ

ragazzi ก็บอก “อโหสิ ไม่มีเวร ไม่มีกรรม สิ้นสุด
กันไปเรื่องเกลียด เรื่องซัง เรื่องเข้าใจกันไม่ได้”

ถือว่าคาดไม่ถึงในความหวังดี “ความหวังดี
ที่มั่นคาดไม่ถึง” มันเหมือนกรรมที่โบราณว่า “ทำคุณ
ให้โทษ โปรดสัตว์ได้บาน” เราหวังดีจะให้มาร่วมกัน
ทีวัด กล้ายเป็นผลร้าย

แล้วเมื่อไม่นาน ในปีนี้ใกล้จะสิ้นปี ก็มีเพจมูลนิธิ
วอชดีอกไทยแลนด์เขาก็วิจารณ์ว่า เรื่องของเรื่องมันก็
คือวันหนึ่งมีคนมาขอร้องบอกให้ช่วยเตือน ช่วยเทคโนโลยี
ช่วยสอนหน่อยว่า ควรจะเลี้ยงอาหารสัตว์ ให้นกให้
หมาให้ก้าให้ไก่ไว้ตาม ขอให้ดูหน่อยว่า มันได้
ชีรดหลังคาบ้าน มันสร้างปัญหาต่าง ๆ นานา ก็มี
คนมาขอร้องให้เราพูด เราก็เลยพูดไป บอกว่า

“โยม ! จะให้อาหารสัตว์ นี่อย่างบอกว่า ให้
ทานเก่ง แล้วดีนะ พระพุทธเจ้าไม่สรรเสริญคนให้
ทานเก่ง ให้ทานถี่ ให้ทานบ่อย คนให้ทานเยอะ
แต่สรรเสริญคนใคร่ครวญดีแล้วนำออกให้” โดย
มีพระบาลีว่า

วิจัยยथาน์ สุคตปุปสตุถ.

(คำอ่าน : วิ-จัย-ยะ-ทา-นัง, สุ-คต-ตั๊ป-ປะ-ลัต-ตั๊ง)

“การเลือกให้ อันพระสุคตทรงสรรเสริญ”

(ส.ส. ๑๕/๓๐, บ.ชา.อภูวัช, ๒๗/๒๔๘, เปต. ๒๖/๑๙๗)

แล้วแhem ! วันนี้เขาร้องให้ออก พ้ออก
ไปแล้วไม่นึกเลยว่าจะโดนเพจมูลนิธินี้ด่ามากกระเจิง
เลย ด่าหนัก ๆ เอาลัก ๒ จุด

๑) พระพยอมขาดเมตตา เป็นพระไม่มีเมตตา
แต่ก็มีคนเข้าเยี่ยงให้เราว่า “ไปดูที่วัดสิ สุนัขแมว เด็ก
คนชราคนพิการ” สิ่งเหล่านี้ก็มีคนพูดเย็บไป

วันนี้พวkn กข่าวยังบอกว่า “ไม่ดูข้อมูลอะไร
ที่แน่นอนแล้วเอาไปพูด ไม่สมกับเป็นมูลนิธิ” แต่
ปรากฏว่า เราโต้ตอบให้มีเหตุมีผล ก็โต้ตอบกลับไปว่า
“การให้ทานนะดี แต่ให้ไม่คร่ำครวญ นี่พระพุทธเจ้า
ไม่สรรเสริฐเลย”

๒) “มีเมตตา มันต้องมีปัญญา” ไม่เข่นนักก็
เป็นชวนาอุ้มภูษา...เขาก็เมตตา แต่แล้วต้องตายอีก
แล้วอีกอย่างหนึ่ง คนที่พูดเขียนด่า ถ้าเขาเกิดมีคร
เอาอาหารไปเลี้ยงที่หน้าบ้านเขา แล้วขึ้นกพิราบเต็ม
หน้าบ้าน เขาคงไม่พูดแบบนี้

แล้วสุดท้ายที่เขาวอกว่า หมานี่มันก็ต้องออก
หาอาหาร ก็ไม่ต่างอะไรกับพระภิกษุ ต้องออก

บิณฑบาตหาอาหารฉัน ข้อนี้นี่ขอบอกว่า มันต่าง กันลิบโลกเลย

พระนี่มีคำว่า “อโศก” ไปบิณฑบาตในที่ ห้ามไปไม่คราวไป ก็ไม่ได้ ถึงบางที่ยุคนี้มันมีอโศก แบบใหม่ แต่คุณ ๆ นี้คงไม่มีประสบการณ์

(๑) บางหมู่บ้านไม่ให้พระเข้า พระก็เข้าไม่ได้

ถ้าเราจะเอาอาหารไปให้สัตว์ มันต้องจัดโซน นึง โซนที่จะให้สัตว์ไปกินเดี่ยวมันก็ไป ถ้าเราไปจัด โซนให้มันไปเดี่ยวมันก็ไป

เหมือนเขาไม่เคยคิดนะว่า พวคนพิราบมัน หายไปจากท้องสนามหลวงมันไปไหนอ่ะ เมื่อก่อนนี้ เต็มไปหมดเลย ก็เพราะมีคนไปโปรดอาหาร พอที หลังมา กทม. เข้าไม่ยอม แล้วเขาก็จับไปปล่อยที่อื่น เลยเดียวเนี้ยมีมีนะ ท้องสนามหลวงโล่งเลย ถ้าเมื่อ ก่อนนี้ขึ้นกพิราบเต็มไปหมด พอมันบินขึ้นไปข้างบน มันก็ถ่ายลงข้างล่าง

นี่เวลาเราโดนอะไรต่ออะไร ขอให้เราตั้งสติ ให้ดี แล้วก็หาข้อมูลแก้เข้าไปดู จะไม่ให้คุณด่า คน ว่ามันไม่มี แต่เรียกว่า ปืนก็โดนหลายคดี ๗๓ ปี แต่เอาสัก ๒ เรื่อง

(๒) อีกเรื่องหนึ่งก็คือว่า มีคนตอบนั้นเรາพูด
เรื่องคอร์รัปชัน เขาหาว่าพระพยอมว่ารัฐบาล
ผลเอกสารประยุทธ์ จันทร์โอชา คอร์รัปชัน

เราไม่ได้ว่าตัวท่านประยุทธ์ คอร์รัปชัน แต่ว่า
ข้อมูลองค์กรเพื่อความโปร่งใสนานาชาติ (Transparency
International : TI) ได้ประกาศคะแนนดัชนีการรับรู้
การทุจริต (Corruption Perceptions Index : CPI)
ประจำปี ๒๐๒๑ โดยให้คะแนนและจัดอันดับ ๑๘๐
ประเทศและดินแดนทั่วโลก ในขณะที่ประเทศไทย
ได้เพียง ๓๕ คะแนน จัดอยู่ในอันดับที่ ๑๑๐ ของ
โลก และดินแดนทั่วโลก เกณฑ์อยู่ที่ ๐ คะแนน
(ทุจริตมาก) ถึง ๑๐๐ (ปลอดทุจริต)

สถิติคะแนน CPI ของประเทศไทย

CPI | Corruption Perceptions Index

ประเทศไทย	2560	2561	2562	2563	2564
สิงคโปร์	84	85	85	85	85
มาเลเซีย	47	47	53	51	48
ไทย	37	36	36	36	35
ฟิลิปปินส์	34	36	34	34	33
อินโดนีเซีย	37	38	40	37	38
เบียดนา�	35	33	37	36	39
กัมพูชา	21	20	20	21	23
ลาว	29	29	29	29	30
เมียนมาร์	30	29	29	28	28
บруไน	62	63	60	60	-
ติบอร์ - เลสเซ	38	35	38	40	41

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ www.nacc.go.th สายด่วน ๑๒๐๕

ตัวเลขมันมีระบุ ของมันว่าอย่างนี้ มันคือรัฐปัชນ กว่ารัฐบาลที่แล้วมา แต่ตัวนายกไม่ได้คือรัฐปัชນ ก็ไม่ว่าหรอ ก แต่รัฐบาลมีคือรัฐปัชນ สوجبแล้วธุรกิจเงินสีเทา นายตู้ห่าวน มันเกิดในยุครัฐบาลใหม่ ถ้าจะมาบอกกันว่า (เข้าใช้คำอย่างนี้เลยว่า) “รัฐบาลมีความมุ่งมั่นปราบโกง นีมันล้มเหลว”

แล้วตอนนี้เขาว่าเยอะเลย แล้วข้าที่สุดก็คือถ้าพระพยอมได้นั่งรถราคามาไม่ต้องแพงออกไปต่างจังหวัดก็จะเห็นว่า “ความเจริญถนนหนทางมากมายไม่มีรัฐบาลใหม่ทำได้ดีเยอะกว่ารัฐบาลนี้”

มันเกี่ยวกันไหมกับทุจริต ?

แล้วที่คุณว่า...มาอย่างนั้น ไม่ได้เป็นฝีมืออื้น
ขึ้นมาจาก...อาจจะเป็นยุครัฐบาลท่านซึ่งชาติ
สิทธิพันธุ์ เป็น ร.ม.ต.กระทรวงคมนาคมก็ได้

ที่ชัดเจนที่สุดคุณสมัคร สุนทรเวช ตีสโคป
วงแหวนอะไรต่าง ๆ มีเยอจะแบะหมด ไยแมงมุมอะไร
อย่างนี้...เขากำกันมานานแล้ว แล้วเอามาเทียบ
แล้วขาที่สุดที่บอก “ไม่นั่งถ่างตา...
หลับหูหลับตาอยู่แต่ในวัด”

ชำดีตรงที่ว่า เขาไม่ได้ข้อมูลเราเลยว่า ปีที่
พลเอกสิทธิ จิรโรจน์ ให้เราไปเทศน์ทั่วประเทศ
จำเกอไหน...สงสัยคนที่พูดนี้เกิดไม่ทัน ซีอ่องเขา
ว่าอะไนะ...นายล้มเหลวหรืออะไนี่

ในเรื่องที่โดนนี้ก็โดนทุกปี ๆ มีหนัก มีเบา.

หลวงพ่อเล่ากิง...ตอนมาอยู่วัดสวนแก้ว ได้ประสบอุบัติเหตุหนักที่สุด...

ที่เจ็บตัวที่สุด ! เนียดตาย ๒ ครั้ง เมื่อ
เริ่มมาอยู่ใหม่ ๆ หลังศาลา�ั่นเก่าผุ มันพังก์ขึ้น
รู้ว่าจะทำใหม่ มันดันโคน โคนมาเสาตีหน้าผาก
ตามแบบเดิมเลย หัวกะโหลกยุบไปเลย แล้วก็เออ
มันก์ตื้นขึ้นมาได้ ท่านนานะ (พระนานะ ร่มมรโต)
พูดชำดีคำหนึ่ง “ตั้งแต่เสาตีหัวแล้วหัวดีขึ้นเยอะ”
คิดอะไรอุกมา มันกี้ยังนึกแปลก ๆ (ฮี ๆ ๆ)

แล้วมาครั้งที่ ๒ (วัย ๖๘ ปี ๑๙๘๘-๖๐) หนัก
ที่สุดล้มหน้ากุฏิ เพราะว่าจะอุกไปเทคน์แล้วฝน

“...ก็แปลกที่สุดในชีวิต หลัง
จากที่รองเท้าลื่น ข่าวอุก
ไป เพราะรองเท้าลื่น
หมดยางดอก
คนแห่เอารองเท้า
มาถวาย น่าจะได้ประมาณ
๔๐๐ กว่าคู่...”

ตกรองเท้าลื่น ล้มไปตูม ! ศีรษะมันไปโคนกับข้อขอบบันได แตกเย็บไป ๑๖ เข็ม ตอนนั้นหอบอกถ้าลงตัวไปอีกนิดนึงตาย เพราะมันก้านคอ (ได้แม่ซื้อช่วยไว้) แล้วรองเท้าคุณนั้นก็น่าขำ โยมกรไม่รู้แกคิดไง แกขอรองเท้าคุณนั้นถวายตั้งครั้งจะเอาไปบูชาที่บ้าน เป็นที่ระลึก หนักที่สุดในการเกิดอุบัติเหตุ

ก็แปลกดีสุดในชีวิต หลังจากที่รองเท้าลื่นข่าวออกไป เพราะรองเท้าลื่น หมดยางดอก คนแห่เอารองเท้ามาถวาย น่าจะได้ประมาณ ๔๐๐ กว่าคู่

มันก็แปลกนน “ในได้มีเสีย ในเสียมีได้” เราใช้ไม่ทันหรอก ใช้มีหมด จำนวนรองเท้าได้ ๔,๐๐๐-๕,๐๐๐ บาท (อี ๆ) เพราะว่ามันใช้มีหมด

ถ้านอกวัดจะมีอยู่ครึ่งหนึ่งนั่งรถแท็กซี่จากท่าน้ำนันท์ มาทางบางบัวทอง นี่ตอนนั้นนั่งแท็กซี่มา แท็กซี่มันหมุนตกลบ แล้วมันไปชนท่อปูน ยกพาดขึ้นหมุนปั้ง ๆ เรากระเด็นออกจากรถเลย ไม่รู้บังเอิญยังไง เสือกลงไปอยู่ในท่อปูน แล้วรถมันก็คร่อมอยู่คนก็ร้อง...พะหาย เวี้ย ! (อี ๆ) แต่ว่ารถออกปอกเปิกไม่ถึงขั้นหักแตก นอกวัดก็ถือว่าครึ่งนั้นเป็นอุบัติเหตุที่ประหลาดที่สุด นั่งแท็กซี่เจออุบัติเหตุ.

หลวงพ่อเล่าถึง... คนงานที่รับ สั่งเคราะห์ให้ทำงานมีกลุ่มที่พิเศษจาก สังคมภายนอก

มีที่ชัดจำนึกได้อยู่ ก็คือ ผู้ชายคนหนึ่ง (ขวัญชัย วรสุต) อายุราว ๆ ๓๐-๔๐ ปี ตอนมาอยู่กับเรา เขาอ้างมา...เขาชอบพูดเรื่องอย่าง “มนีต้อย พลเอกเปรม” เราเก็บเรื่อง ! ไปดูข่าว เออ ! จริงนะ หน้าตาเขาริง ใช่ ! พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ โดนต่ออยู่

เจ้าคนนี้ก็มาอยู่กับเรา แต่แล้วเขาชอบอวดคนว่า “เขาเป็นคนต้อย” คล้ายทำให้คนเกรงขามเขาก็อยู่ได้ประมาณปีหรือ ๒ ปี แล้วเขาก็ไป

อีกคนก็ลูกนักโทษฆ่าต่อเนื่อง นายสมคิด พุ่มพวง หรือเจ้าของฉายา “แจ๊ค เดอะ ริปเปอร์ เมืองไทย” นั่นก็มาอยู่ไม่กี่เดือน ที่แรกมาอยู่แล้ว ไม่มีข่าวอะไร พอกลับมาพ่อเกิดทำคดีอีก ໂอ ! เขากร่อน ตัวเห็นว่า นามสกุลเดียวกัน ก็เลยก็ไปอีก

ที่นี่ ก็มาอีกแล้วที่มี ๆ มากที่สุดก็เห็นจะเป็น พวกรที่ถูกปล่อยจากต้องโทษมาก มีอยู่รายหนึ่งตอน นี้ก็แก่มากแล้ว ประมาณ ๔ ศพ แต่ว่าพื้นโทษมากก็แก่ ก็มาอยู่

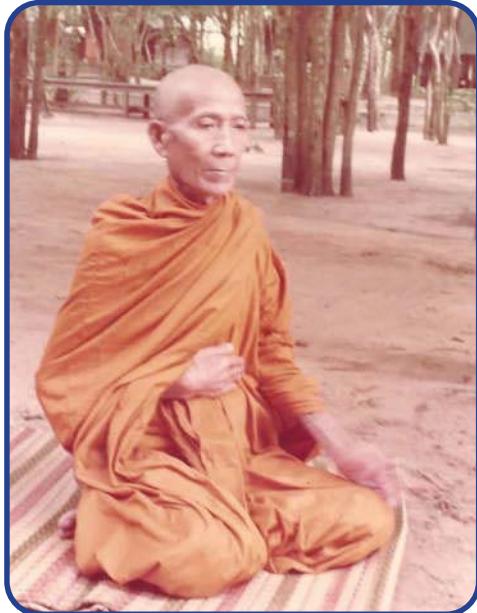
นี่ก็เป็นพวกรที่มีมาค่อนข้างจะแบลก ๆ นอก ถนนนั้นก็เป็นปกติทั่วไปธรรมชาติ แล้วมันก็มีบ้างที่หนี คดีมา แล้วเวลาหลังเรاجับได้ รู้เวลาทำการตรวจราตรี สอบ ก็ลากคอไป ก็ดีอย่างหลบมาที่นี่จับง่าย.

ຕອນທີ່

ເລົ່າໄວ້ເມື່ອວໍຍ ໧໗ ປີ
ຕ້ວອຍ່າງນຸ້ຄຄລສຳຄັນທີ່ເກີ່ຍວ້ອງແລະ
ໃດໆມາເຢືຍມເຢືຍນຫລວງພ່ອທີ່ວັດສານແກ້ວ

หลวงพ่อเทียน จิตตสุโภ

หลวงพ่อเล่าถึง...หลวงพ่อเทียนมี ภูมิหลังเกี่ยวข้องกับวัดสวนแก้ว

ตอนนั้นหลวงพ่อเทียน จิตตสุโภ ท่านมาอยู่ที่วัดสวนแก้วร้างนี้ก่อน ตอนนี้อยู่ไป ๆ ก็ลูกศิษย์ลูกมาเยอะ มากันเยอะมาก เพราะแนวทางปฏิบัติแบบเจริญสติ แบบจังหวะยกมืออ่อนโยนนี่ แล้ว คนศรัทธาเยอะ ขนาด อ.โภวิท (เขมานันทะ) ที่ศรัทธาหลวงพ่อพุทธทาสสวนไมก์ ก็ยังมาศรัทธาหลวงพ่อเทียน จึงเดินจงกรมเดินเร็ว ฝึกเดินเร็ว แล้วบอกว่า ชาแล้วเมื่อไหร่จะมีสติไว้ละ

ก็ปรากฏว่า ท่านมาอยู่แล้วท่านขอที่ดินเขามาได้ ขยายที่ก็มาได้ พอเห็นเรามาอาศัยบวชเณรอยู่

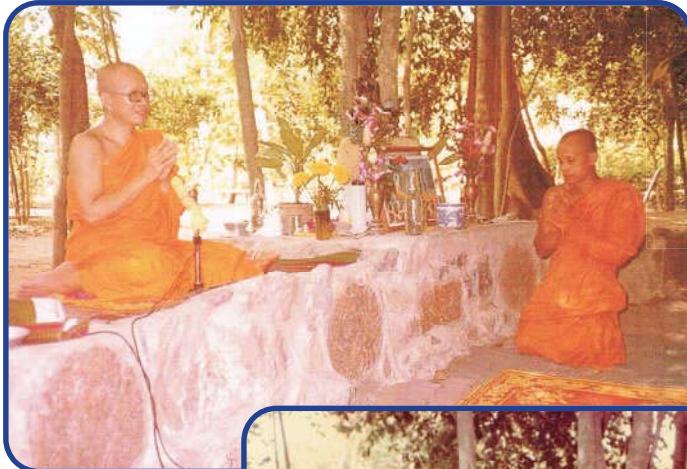
๒-๓ ปี ท่านเลยตัดสินใจสละที่นี่ ยกให้เราสืบต่อ
มาเลย

เราก็เลยได้ทำวัดสวนแก้วอย่างเติบโตจาก
ที่ดินเดิม เจ้าคนที่เขาเข้าที่วัดทำอยู่ เข้าให้เรามาอยู่
ได้แค่ ๓ ไร่เท่านั้นเอง ต่อมาก็ขยายซื้อไป ๆ จน
ได้ ๓๕๐ กว่าไร่จะถึง ๓๖๐ ไร่ ถ้ารวมที่ที่จะซื้อ
ใหม่ เห็นว่าจะซื้อได้อีกไม่เกินครึ่งเดือนในช่วงที่ เล่า
ไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี นี้.

หลวงพ่อเล่าถึง...หลวงพ่อปัญญา

หลวงพ่อปัญญา (พระพรหมมังคลาจารย์
: ปั้น ปทุมุตตโร) วัดชลประทานรังสฤษดิ์ จ.นนทบุรี
มาบ่อยมา ๔-๕ ครั้ง บอก “มาให้กำลังใจ”.

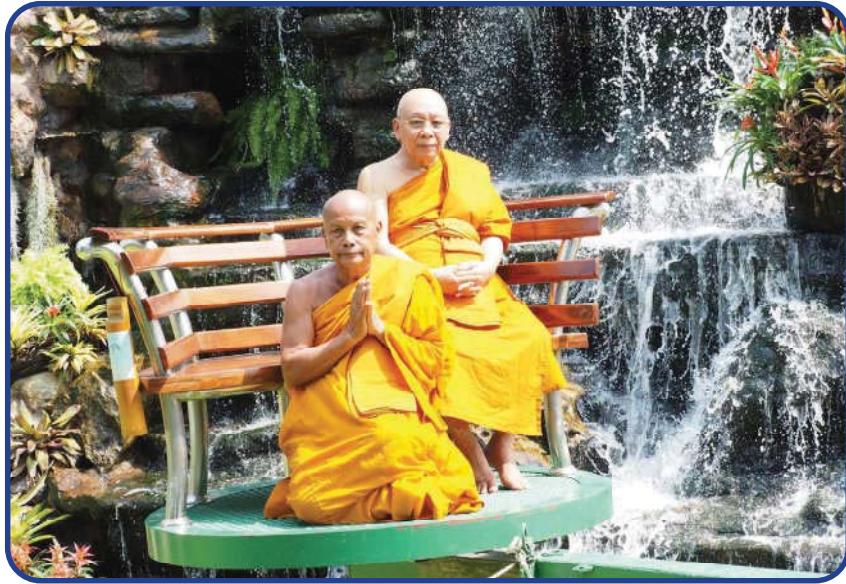

หลวงพ่อเล่าถึง...สมเด็จพระพุทธ-

โขมาจารย์ (หลวงพ่อประยุทธ์)

เมื่อวันสมเด็จพระพุทธโขมาจารย์ (ป.อ. ปยุตโต) วัดญาณเวศกวัน จ.นครปฐม ช่วงนั้นกำลัง ทำงานซื้อเสียงระเบิดเลย ตอนที่มาท่านยังไม่ได้เป็น สมเด็จฯ ก็บอกว่า “มาให้กำลังใจ” เห็นทำงานหนัก รับงานปีหนึ่ง ๕๐๐ งานเทศน์ ท่านทราบท่านก็มา เยี่ยมให้กำลังใจ.

หลวงพ่อเล้ากิง...สมเด็จพระมหาเริร์- ารย์ (หลวงพ่อปสุทธร์)

สมเด็จพระมหาเริร์ารย์ (ปสุทธร์ เขมุกโกร) อธิบดีสังฆ์ วัดพระเชตุพนวิมลมังคลารามราชวรมหาวิหาร (วัดโพธิ์ ท่าเตียน) ท่านเชญนิมนต์เราตอนนั้นได้ไปต่างประเทศ * ครั้งที่ ๒ เลยท่านเจ้าพระคุณสมเด็จฯ ท่านเป็นสัมมัชชาสงฆ์ไทยในประเทศไทยสหรัฐอเมริกานิมนต์ไปเทคโนโลยี ๑๙ รัฐ ท่านออกค่าใช้จ่ายให้หมด

ครั้งแรก (พ.ศ. ๒๕๒๖) ไปประเทศอังกฤษ นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ ชาวASAเป็นผู้นิมนต์ไปเทคโนโลยีชั่วเทศกาลทดสอบ แล้วเข้าไปฝรั่งเศสเทคโนโลยีที่บ้านของโตนี ชานกรุงปารีสในตอนนั้น

* ระหว่างวันที่ ๑๒ เมษายน ถึงวันที่ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๘ ประมาณ ๓ เดือน

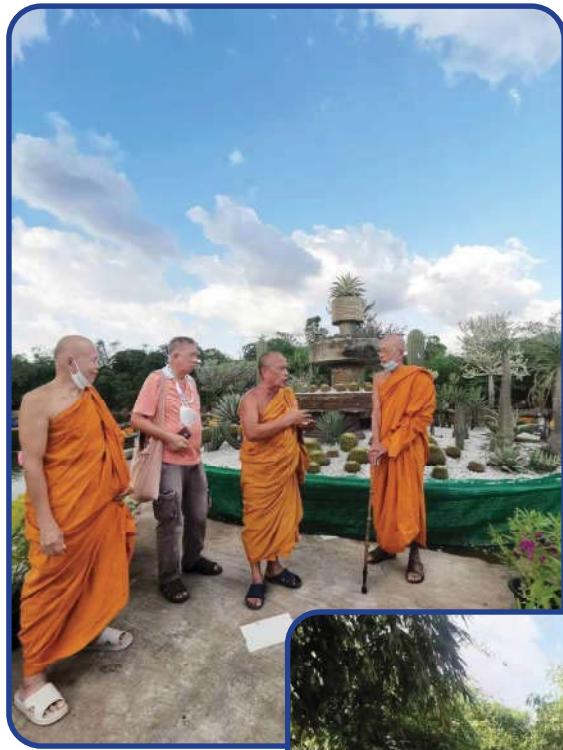

ครั้งที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๓๓) ได้ไปดูงานด้านรักษาผู้ติดยาเสพติดที่ประเทศอิตาลี ไปกับสมเด็จพระญาณวโรดม (ประยุร สันตุกุโระ) วัดเทพศิรินทราราส กรุงเทพฯ และพระธรรมรัตนagarñ (สมศักดิ์ โชตินธโร) เจ้าอาวาสวัดเขียนเขต จ.ปทุมธานี

และตอนหลัง (พ.ศ. ๒๕๔๔) เดินทางต่างประเทศที่ไปโดยชาวไทยลงขันกันออกค่าเครื่องบินไปประเทศน้ำที่อิสราเอล ๒ ครั้ง เพราะว่าคนที่รวมตัวเป็นเจ้าภาพจ่ายค่าอะไรต่าง ๆ เนื่องจากเขาย้ายมาอยู่ทำงานที่นี่ แล้วเขาไปทำงานที่อิสราเอล ก็จำหน้ำกันได้มากก็นานั่งฟังธรรมกัน ที่นั่นดีที่สุด คือ ประเทศนี้ ได้ไปเห็นภาคเกษตรเขาแล้ว โอ๊...ทึ่ง !

ภาคเกษตรน่าทึ่งมาก กล้วยหอมเครื่อใหญ่
มาก ๒๐ หวือย่างนี้ คนตัดเป็นคนอีสานว่าแข็งแรง
อยู่แล้ว แต่ตัดคนเดียวไม่ได้กล้วยทับ ต้อง ๒ คนตัด
ประคงกันถึงจะรับไหว แล้วเห็นเข้าทำเกษตรโดย
เฉพาะมะม่วงของเขานี่หล่นเกลื่อนไปหมด คนไทย
ไปที่นั่นกินกันไม่หวานไม่ไหว กินแล้วฉลาดเสียอีก
ด้วยนะ “เอามากวน” กวนตากกินได้ ทำอะไรอีกได้
เยอะ ทางน้ำน้ำเข้าไม่เอาเลย ของหล่น ๆ นั่น ๆ เข้าไม่
เอาเลย คนไทยก็ได้ไปเก็บกินสบาย.

เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๖๔

หลวงพ่อเล่าถึง...ท่านเจ้าคุณโพธิ์

แล้วก็มีท่านเจ้าคุณโพธิ์ (พระราชวัชรโพธิคุณ,
ว. : โพธิ์ จนทสโร) เจ้าอาวาสวัดหารน้ำไหล สวนโมกข-
พลาราม อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่มา
เยี่ยมมาเยือนกันอยู่เรื่อย มาดูผลงาน.

หลวงพ่อพยอมถ่ายภาพกับ
ท่าน ว. วชิรเมธี
เมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓

หลวงพ่อพยอม
ถ่ายภาพกับท่านศักดา
เมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓

หลวงพ่อเล่าถึง...ท่าน ว. วชิรเมธี/ท่านศักดา

ต่อมาก็มีอย่างท่าน ว. วชิรเมธี (พระเมธีวชิโรดม)
ศูนย์วิปัสสนาสาがら戎เชิญตุตตะวัน จ.เชียงราย จะแเว
มาเยี่ยมอยู่บ่อย กับท่านพระครูสังฆรักษ์ศักดา สุนทโ
วัดธรรมภาคี (วัดไเร่ป่า) จ.ตราด มาบ่อย ๆ

แล้วก็มีพระสังฆราชกัมพุชา เคยมาเยี่ยมเรา

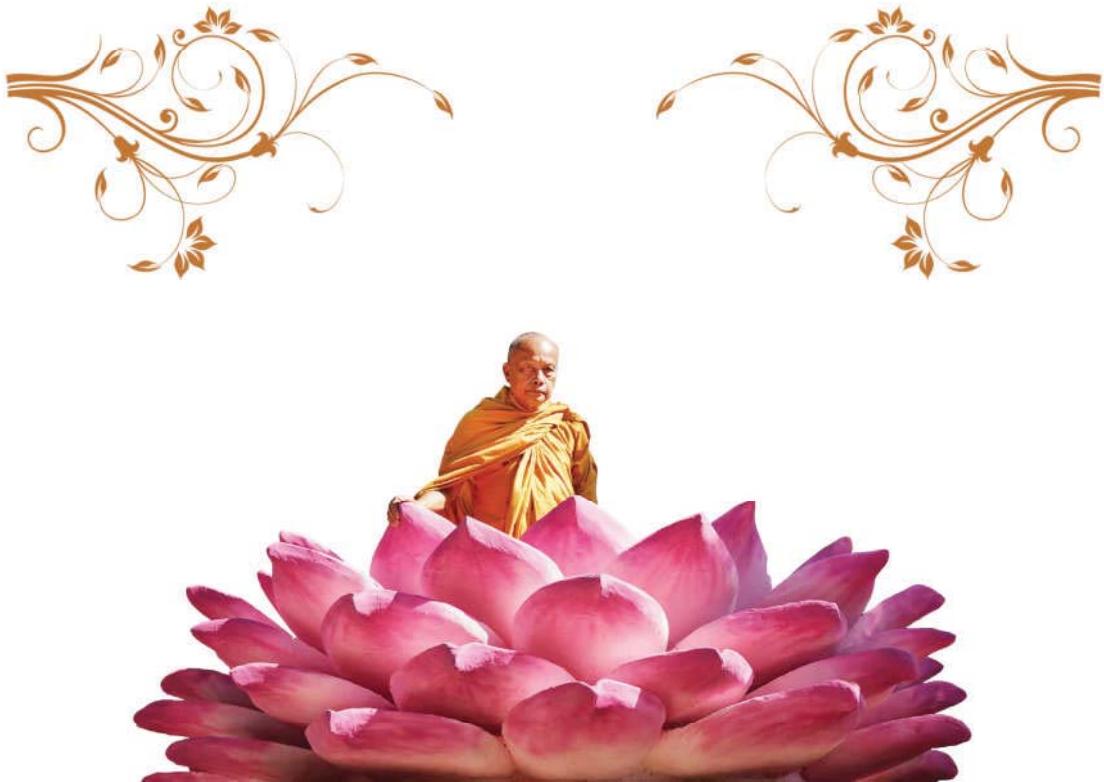
ครั้งหนึ่ง พระเขมร พระลาว ถือว่าก็มากันเรื่อย ๆ

หลวงพ่อเล้าถึง...อดีตนายกฯ ชวน

นายชวน หลีกภัย (อดีตนายกรัฐมนตรีไทย คนที่ ๒๐) มาตอนไฟใหม่ติดซุปเปอร์มาร์เก็ตนายชวนมาก่อนผู้ว่าฯ อีก โครงการนายชวนเชื่องซ้า เราว่า นายชวนก็ฉบับไว้เป็นเหมือนกัน.

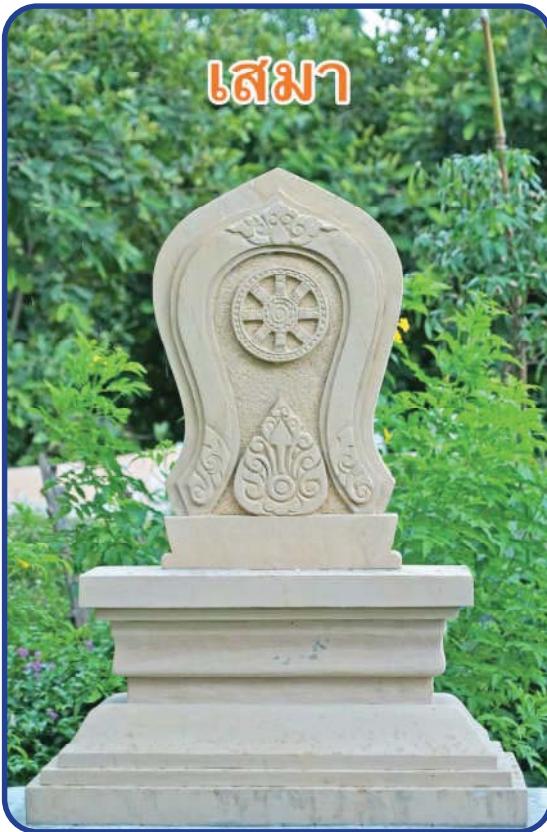

นายชวน หลีกภัย เข้ากราบnmัสการสันทนาารรมกับ
หลวงพ่อพยอม ณ มนูนิธิสวนแก้ว วัดสวนแก้ว นนทบุรี
เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๖๐

ตอนที่ ๙

เล่าไว้เมื่อวัย ๗๗ ปี
ความเป็นมาของอุทยานการศึกษา
ที่มีสัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อไก่ชีดธรรม

หลวงพ่อเล่าถึง...รูปแกะสลักເສມາ

เมื่อก่อนที่จะมีพระพุทธรูป หลังจากที่พระพุทธเจ้าเสด็จดับขันธ์ปรินิพ paran ชาวบ้านก็จะยังไม่รู้จะไหว้อะไร เพราะไม่ได้ถ่ายรูปภาพพระพุทธเจ้าไว้ ก็เลยนึกว่า จะกราบท่านนี้ จะระลึกถึงท่าน นี่อะไร เป็นจุดเด่นที่เราต้องกราบท่าน เพราะท่านนี้อันนี้ อันดับแรกเลย

“เสมา” เป็นสัญลักษณ์ของความไฝรู้พระพุทธเจ้าเรียนตั้ง ๑๙ ศาสตร์นั่นตอนนั้น ตอนที่ยังไม่ได้บวชอายุ ๒๙ ปีแล้ว ถ้าเรียนกันยังเงียบประเทศไทยเราอายุ ๒๙ ปี ก็หยุดเรียนกันแล้ว ไม่แสวงหาความรู้อะไรต่อ แต่เจ้าชายสิทธัตถะก็แสวงเข้าไปในป่าอีก ๖ ปีกว่าจะได้ตรัสรู้

ชาวบ้านในสมัยนั้นคิดเอาจุดนี้ เป็นจุดที่ต้องให้วัดองเคราะพ เพราะท่านเป็นผู้ไฝรู้จนตรัสรู้ ก็เลยทำเสมาเป็นที่กราบไหว้กันในสมัยแรก ๆ ตอนยังไม่มีพระพุทธรูป

ประเทศไทยเราก็เก่งนะ กระทรวงศึกษาธิการก็เลยเอาเสมาเป็นโลโก้ของกระทรวง เพราะจะได้รู้ระลึกถึงความไฝรู้.

หลวงพ่อเล่าถึง...รูปแกะสลักตรีรัตนะ

ต่อมากนก็คิดต่อมากว่า สิ่งที่พระองค์รู้สึกว่า ตรัสรู้มา นี้เป็นประโยชน์กับชีวิตอะไรกับชีวิตเขา เขาเก็บไว้ แหน่ ! ที่มอบให้ นี่เหมือนได้ศาสตรามา ป้องกันตัวไม่ให้โจรกรรมเข้ามาปล้นมาสะдумชีวิต ก็เลยทำเป็น

“ตรีรัตนะ” เป็นสัญลักษณ์ของศีล-สามาริ-ปัญญา ซึ่งถือว่าเป็น “ศาสตรา ๓ อัน ไวยากรณ์ โจรกรรม ๓ กີກ”

ໂຈරະກຣຈົ້າ ກົກ ກົມ “ໄລກ” ກົກນີ້ປັ້ນນຸ່ຫຍໍ່
ເສີຍຝູ້ເສີຍຄົນຈົນເປັນເປົຕໄປເລຍ ໂດຍມາກ ຈ ເຂົ້າໜົດ
ສພາພຄວາມເປັນນຸ່ຫຍໍ່ ກໍເລຍໄດ້ທຳໃຫ້ໂຈຮະກຣຈົ້າກົກ
ທີ່ ១ ເຮັດວຽກ ໄນ ເສັນຕ້ອງຈະຈິກຫວ້າໃຊ້ສອຍ ໃຫ້ໄປລັກ
ໄປຂ່ໂມຍ ໄປໂກງ ແລະໂຈຮະກຣຈົ້າກົກທີ່ ២ ກົດ້ວື

“ໂກຮ ອາພາຕພຍາບາທ ໃຈດຳອຳນົມທິຕ
ໂຫດຮ້າຍ” ພວດໄດ້ສຶກ-ສມາຮີ-ປ້ວມ້າແລ້ວ ສິ່ງ
ເຫຼັກນີ້ກໍລັດຫຍາໄປ ສໍາຫັບຄົນທີ່ໄດ້ສຶກ-ສມາຮີ-
ປ້ວມ້າ ປື້ນວ່າ ໄດ້ຕີຮັດຕະ

ສຸດທ້າຍ “ຫລັງ” ຄວາມມືດມນຄວາມຫລັງ ຈົນ
ກະທັ້ງທີ່ເຮັດວຽກ ຖ້າຄົນເຂົມສຶກ-ສມາຮີ-ປ້ວມ້າ
ເຂົາຈະໄມ່ຫລັງເຫຼັກຫຍາ ເຂົາຈະໄມ່ຫລັງບ້າບອທາງ
ທີ່ເປັນຂ່າວກັນທຸກວັນນີ້ ເຮັດວຽກ ເລັ່ນຫຼືວ່າຫລັງຂອງ
ເລັ່ນທີ່ມັນເປັນຂອງເລັ່ນແພງ ຈ ທີ່ເຮັດວຽກກັນວ່າ ແພໜ້ນ
ຫຼືວ່າແບຣນດ໌ເນມຫຽງ ຈ ຫລັງກັນຈົນໜົດເນື້ອໜົດຕ້ວ
ກັນກົມ

ຄວາມຫລັງເຂົ້ອວະໄຮຈ່າຍ ຈ ກມງາຍ ຖ້າມືສຶກ-
ສມາຮີ-ປ້ວມ້າ ຂຶ້ນມາເມື່ອໄຫວ່ ໄດ້ສາສຕາພາດພື້ນ
ພວກນີ້ ໂຈຮະກຣຈົ້າພວກນີ້ໄມ່ສາມາດເຂົ້າຢ່າຍປັ້ນ
ວິຖີ່ຂີວິຕຂອງຄວາມເປັນນຸ່ຫຍໍ່ວັນສົມບູຮົນໄປໄດ້.

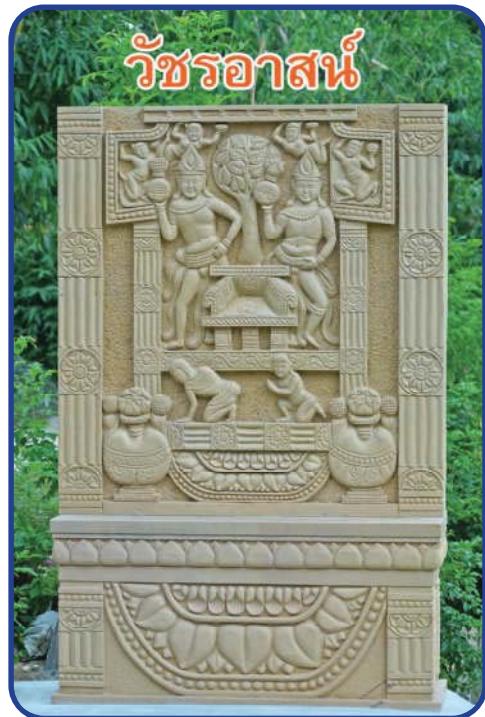
ธรรมจักร

หลวงพ่อเล่าถึง...รูปแกะสลักธรรมจักร

ต่อมากนที่ประพฤติตามศีล-สมาริ-ปัญญา
แล้วทุกข์ลดลง ทุกข์หมดไป เบาบางไป เขา ก็เลย
นึกว่า แ昏่ ! คำสอนของพระองค์เหมือนจักรธรรม
เหมือนจักรบดขี้ทุกข์ ก็เลยทำ...

“ธรรมจักร” เป็นสัญลักษณ์ไว้กราบไหว้
ว่าได้ธรรมของพระองค์มาแล้ว ทุกข์ในใจถูก
บดขี้ไปได้เยอะ เขา ก็เลยทำธรรมจักรไว้
กราบไหว้.

วัชรอาสน์

หลวงพ่อเล่าถึง...รูปแกะสลักแท่น วัชรอาสน์

สุดท้ายเลย ขึ้นที่ ๔ ถือว่าไฮไลต์มาก “แท่นวัชรอาสน์” ทำเป็นรูปมีแต่แท่น ไม่มีรูปสัญลักษณ์ คนนั่งเลยที่บนแท่น บนเก้าอี้อะไรอย่างนี้แหละ มีคนไปเทิน ไปเออน้ำไปรดที่ใต้ตันโพธิ์ แล้วแท่นนั้น ก็อยู่ข้างหน้าตันโพธิ์ ก็เป็นสัญลักษณ์ว่า นำกราบให้พระองค์ ต้องกราบพระองค์ เพราะพระองค์ ทำลายอัตตาตัวตน อีก ความยึดติดตัวตน

เข้าเออตระนี้มามเป็นประเด็นจากไหน เช่น พระองค์ไปทรงนกกายแล้วมีเด็กเลี้ยงวัวเลี้ยงควาย เห็นมานอนชุมพอมซีด เขาก็เข้าไปแย่งจมูกกลิ่น เอา ผุ้นชัดใส่ ที่แยกกว่า้นั้นถึงกับปัสสาวะฉีรดไปที่ร่างของ พระองค์เลย สรีระของพระองค์ พระองค์ก็ไม่ได้แสดง อาการมาดร้าย ว่าจะต้องฆ่า ต้องตีเด็กพวงนี้ให้ตาย ในฐานะมาทำกับลูกกษัตริย์อย่างท่าน

ความถือตัวเป็นลูกกษัตริย์ไม่มี อัตตา อีก เรื่องตัวตนของความเป็นคนเป็นลูกกษัตริย์ไม่มี เห็นแต่ว่าเป็นสักแต่ว่าราตุน้ำปัสสาวะของเด็ก มากกระทบร่างกายผิวนังราตุดิน...อะไรเหล่านี้ ท่านก็ไม่อ桠าต

ชาวบ้านก็ต้อง...แண่อนสิ แหม่ ! คนที่น่าให้ ที่สุดก็คือนไม่ยืดติดตัวตน ปล่อยวางได้ง่าย จิตโล่งเบา สนบาย เขาก็เลย ทำรูปแท่นวัชรอasan ไว้กราบให้

หลังจากนั้น มาก็มาเกิดพระพุทธรูป ในปีพ.ศ. หลังจากที่ปรินิพพานไป ๔๐๐ ปี นี้ก็เป็นจุดไฮไลต์ เป็นประติมากรรม เป็นที่เรียกันว่า ประติมากรรม เพื่อการศึกษาธรรมะ เป็นสวนสอนธรรม เป็นอะไร ที่เราถือกันว่าไฮไลต์กว่าเพื่อน เลยเออตั้งไว้ตรงข้าม

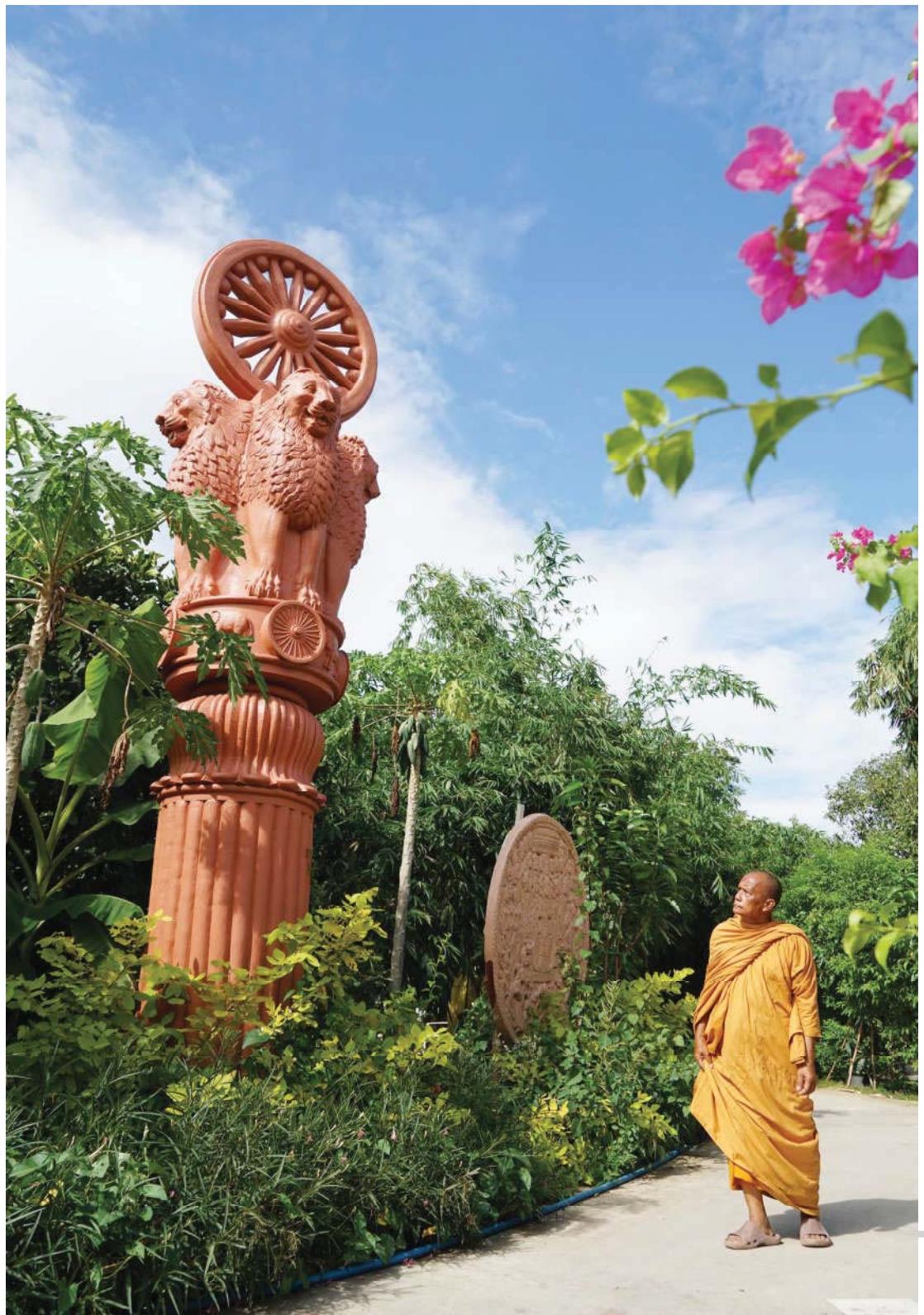
น้ำตก เแล้วก็มีศาลา คนมาก็อธิบาย

หลายคนก็ทึ่งว่า สมัยนั้นทำไม่ได้คิดทำพิมเนศ
ไม่คิดทำราหู ไม่คิดทำท้าวมหาพรหมอะไรเลย ท้าว
เวสสุวรรณอะไรยังจ๊ะ...ไม่มี

“ไม่มีคิด....ทำแบบนี้เลย” คนสมัยนี้คิดยังไง
คิด ๔ เรื่องนี้ไม่ได้เลยหรือ ถึงต้องทำพิมเนศ ท้าว
มหาพรหม ท้าวเวสสุวรรณอะไร กันเต็มวัดเต็มวา จน
บางวัดเอาราหูไปอมมิดไว้หน้าวัด ก็เลยพูดกันขำ
เล่น ๆ ว่า “พระพุทธเจ้าเสด็จมาจำไม่ได้...ใช้วัดท่าน
หรือเปล่า”

นี่ภาพนี้มันสะท้อนให้เห็นว่า การนีกจะกราบ
ให้ว้อะไร ก็ไม่ใช่ให้ว้อไปตะพิดตะพือ เดียวันนี้มันมี
วันหนึ่งดูข้างแล้วก็เคร้าใจ นายกฯ ไปนครศรีธรรมราช
แล้วท่านก็ไปไหว้ไข่...ซึ่งเป็นเด็กวัดที่ตายไปนาน

ก็นี่แหล่งการจะกราบจะให้ว้อะไรต้อง
นึกถึงสิ่งนั้นสำคัญที่น่าต้องกราบทองต้องให้ว่าให้
ได้ไว้บ้างชาวนุพุทธเรา ถึงจะไม่เสียศักดิ์ศรี
ความเป็นชาวนุพุทธ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน.

หลวงพ่อเล่าถึง...รูปปั้นเส้าพระเจ้าอโศก

ส่วนด้านหลัง ก็เป็น “เส้าพระเจ้าอโศก” ซึ่งส่วนใหญ่ก็มีการอธิบายกันว่า พระเจ้าอโศก นำกองทัพธรรม เปลี่ยนจากกองทัพรบรจากฝัน มาเป็นกองทัพธรรมเผยแพร่ กระจายไปปรุ่นพระเจ้าอโศกนี้ มากที่สุด และพระรุ่นนั้นก็ยังเป็นพระเรียกว่า “สิงห์” จริง ๆ ใจสิงห์

พระฉะนั้น จึงทำเป็นรูปสิงห์ ๔ ด้านเลย จะเอาหนู เอาแพะไปเผยแพร่ไม่ได้ ไม่มีรูปสัตว์เล็ก ๆ น้อย ๆ ต้องเป็นสัตว์ที่แข็งแรงใจถึงใจแข็ง ถึงจะไปแสดงธรรมเผยแพร่ ให้กับชาวโลกได้อย่างไม่กลัวภัย มาทางทะเลเรือล่ม มาทางบกทางอะไรเดินลำบาก กันยังไง ก็ยอมมา นั่นจึงเรียกว่า “เส้าพระเจ้าอโศก”.

หลวงพ่อเล่าถึง...รูปปั้นดอกบัวพันหน้า

สัญลักษณ์ศาสนาพุทธเรา นี่เราราชอุบพูด
คำว่า “บัวพันหน้า” การอุปมาว่า “คนที่จะพันทุกช์
พันร้อน รับธรรมได้ไปเบิกบาน ถึงขั้นวิมุตติหลุด
รอดจากกิเลสและทุกช์”

เราจีขอจะพูดว่า “ประเภทบัวพันหน้า” เราจี
เลยทำดอกบัวไว้บนหลังคาศาลาดอกให้ใหญ่ แล้วก็เป็น
สัญลักษณ์ว่าพระพุทธเจ้า เกิดมาจีได้เดินบนดอกบัว
อะไรยังจี

“ดอกบัว” เป็นดอกบัวที่เกิดขึ้นในโคลนตามแต่แล้วมันก็สวยงาม สะอาด คนเราอาจจะเกิดมาในตระกูลต่าง ๆ ถึงแม้ว่าจะเกิดมาในที่ต่าง แต่ก็สามารถทำจิตใจให้บรรลุธรรมได้

เราเก็บเลี้ยงทำพادบันไดมุดเข้าไป เแล้วขึ้นโพล์กลางดอกบัว เรียกว่า “บัวพันหน้า” อะไรมากนี้แล้วก็มีคนไปถ่ายรูปกันเยอะมาก

ไปถ่ายบนนั้น มันสวย...มันแปลก ! น่าจะมีแห่งเดียวในประเทศไทย ตรงนี้ก็นั่นคิดว่า เอ้อ ! เราออกแบบมาก็มีประโยชน์ คนไปถ่ายรูปกันเยอะมาก.

หลวงพ่อเล่าถึง...ในวัย ๗๓ ปี ได้มุ่งมั่นทุ่มเททำสวนอุทยานการศึกษาที่สุด

ในอายุ ๗๓ ปี มุ่งมั่นทำสวนอุทยานการศึกษาอย่างทุ่มเทที่สุด ทำงานวันละ ๑๕ ชม. ซึ่งตั้งแต่บวชมาหรือเกิดมา ก็ว่าได้ ไม่เคยทำงานหนัก ๑๕ ชม. เมื่อนอนช่วงนี้ จนแทบไม่มีเวลาทำวัตรสวัสดิ์ แต่เรา ก็คิดอย่างหนึ่งว่า ทำวัตรสวัสดิ์แบบที่พระสวัสดกัน นี่...สงบ ! แต่เราทำวัดแบบของเรามีมนียสถานร่มรื่นสวยงาม

“ทำวัตรเป็นกิจวัตร ทำแล้วสงบดี”
ก็ได้...ต้องทำ

แต่ทำแล้ว สวยงามร่มรื่น เป็นมนียสถานเกิด เรา ก็เลยขอ dele ขอวัย ๗๓ ปี นี่ขอทำวัดแบบมนียสถานให้ร่มรื่นสักแห่ง สักครั้งในชีวิต เพื่อสร้างผลงานดี ๆ ไว้เป็นอนุสรารีย์ของชีวิต.

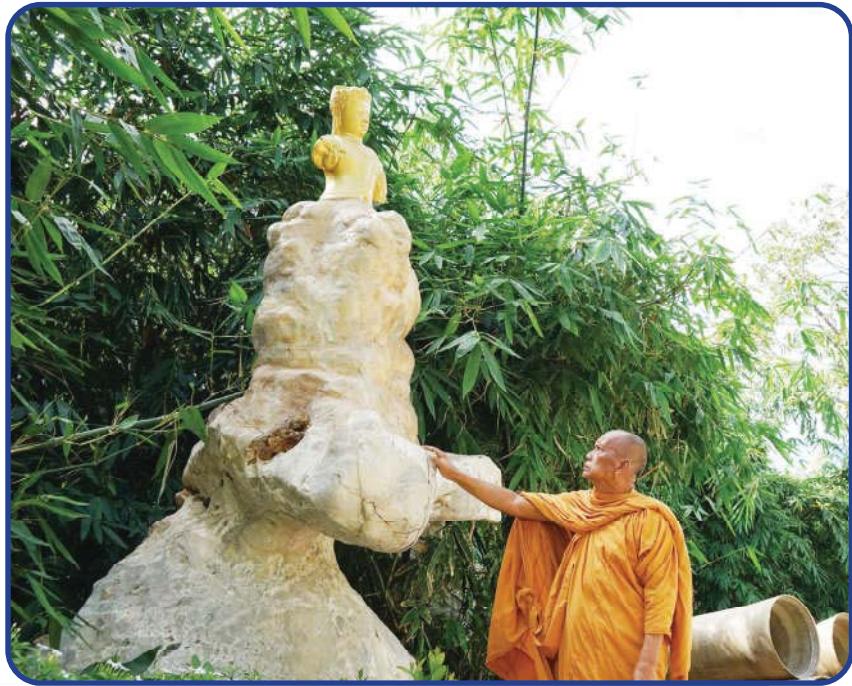

หลวงพ่อเล่าถึง...น้ำตกจำลอง

น้ำตกตรงนี้ ต้องสื่อถึงว่า เรา呢...ธรรมชาติ น้ำมันต้องให้จากที่สูงลงสู่ที่ต่ำ แต่แล้วมีคำหนึ่งใน ศาสสนาว่า “ทวนกระแสง” ชีวิตนี้ต้องมีการทวนกระแสง บ้าง อย่าให้ลดตามน้ำ ตกลงไปข้างล่างตะพิดตะพือ อย่าให้ชีวิตตกต่ำไปอยู่ในเรื่องต่ำ ๆ ก็เลยทำเป็นที่ ลอยไปถ่ายรูปกลางช่วงน้ำตก

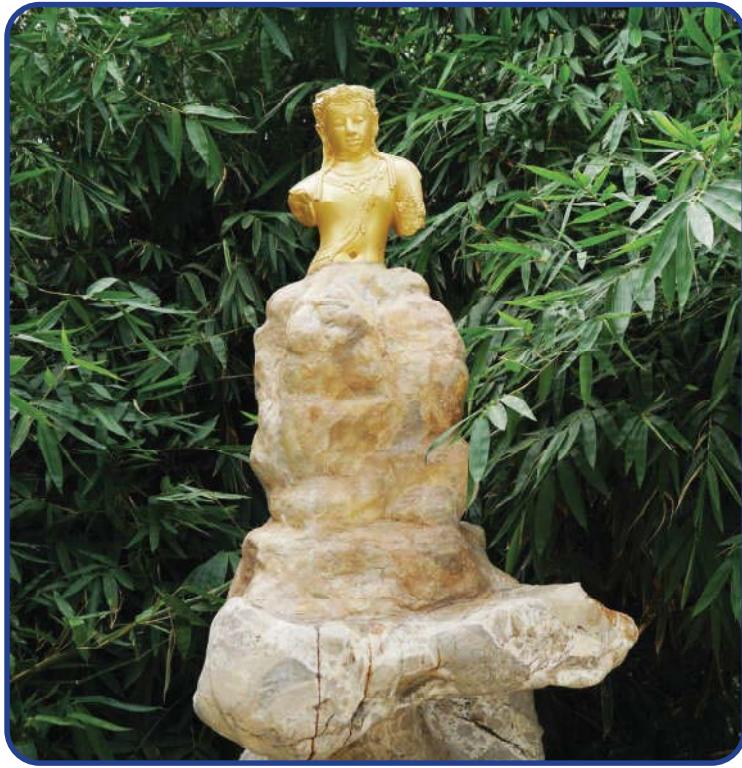
อันนี้ก็ไม่น่าเชื่อก็คนแท้ไป แล้วก็ชื่นชม ความคิดตรงนี้ว่า น่าจะเป็นแห่งแรกของประเทศไทย ที่ทำเสร็จเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๖๓ ในวัย ๗๐ ปีกว่า ๆ ก็ได้ มา “เล่าไว้เมื่อวัย ๗๓ ปี”.

หลวงพ่อเล่าถึง...รูปปั้นพระอวโลกิเตศ- สารโพธิสัตว์ ตามเจตนาที่ปั้นไว้

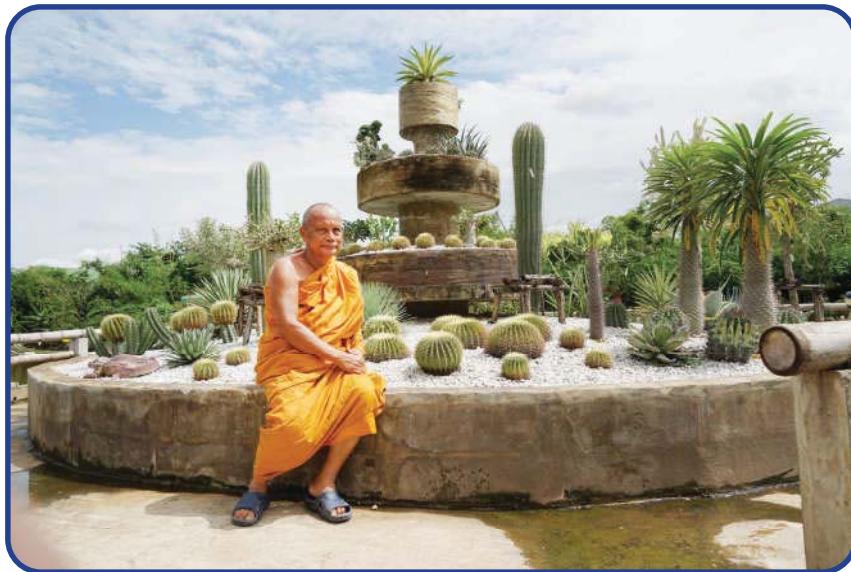
พระอวโลกิเตศสารโพธิสัตว์ หมายถึงว่า “พระโพธิสัตว์” นี่มีคุณธรรมอะไรบ้างล่ะ “สุทธิ เมตตา ปัญญา ขันติ”

ถ้าคนเรานึกถึงสุทธิ เมตตา ปัญญา ขันติ ระลึกไว้ว่าถึงพระอวโลกิเตศ หรือว่าให้เห็นพระโพธิสัตว์ไว้บ้าง ดีกว่าไปเห็นพิชเนศ ท้าวมหาพรหม ท้าวเวสสุวรรณ เรายังเลยทำเพื่อให้รู้ว่า ถ้าเป็นเครื่องมือ อธิบายก็คงกว่า

พระโพธิสัตว์ท่านเกิดมาก็เพื่อเสียสละ ถ้าเรือล่มท่านจะดันคนอื่นขึ้นไปหมด ท่านเออยอมขึ้นคนสุดท้าย ถ้าขึ้นไม่ทันจะจมตายก็พร้อมที่จะทำตามปฏิญาณของพระโพธิสัตว์ที่มีเมตตา นั้นก็เลยพูดไว้ล้อเล่นว่า

“เจ้าคนที่เรือล่มแล้วเหยียบคนอื่นขึ้นหมัดมันโพธิข้างหน้าหาย เหลือแต่...แค่ข้างหลัง เหลือแต่...สัตว์โลกธรรมชาติ”.

หลวงพ่อเล่าถึง...สวนแلنด์มาร์กแคกทัส[†] (สวนกระบองเพชร)

ทำไม้ถึงทำสวนแلنด์มาร์ก แคกทัส ซึ่งเป็นพีชทะเบียนราย ไว้ในกลางน้ำ สวนน้ำที่ไฮไลต์มากที่สุด ในแห่งประเทศไทย คือ เก็บน้ำจืดไว้ใช้รดต้นไม้ ยามหน้าแล้งน้ำเค็มขึ้น แต่มีปริศนาธรรม ก็คือว่า

เจ้าต้นแคกทัส ต้นอะไรพกนี้ กระบองเพชร นีมันจะขึ้นในทะเลราย แล้วทำไมถึงเอากระบองเพชรมาไว้กลางน้ำ เราถูกใจมีสัญลักษณ์ว่า ถึงแม้ว่า ที่เคยเทียบกันว่า หลวงพ่อพุทธทาสทำเกาหนาผิเกร็ง ที่สวนโมกข์ เราถูกใจคิดทำแบบนี้บ้าง แต่ไม่เอาต้น

มะพร้าว ต้นเดียวโนเน อยู่กลางทะเลขี้ผึ้ง ฝนตกไม่
ต้องฟาร์อิงไม่ถึง อะไรมัน เป็นแบบเก่าของท่าน

เราทำว่า ในวัชสสารมันก็มีอะไรที่พ้น
ขึ้นมาได้บ้าง ถึงแม้ว่ามันจะจมอยู่ในน้ำ มันก็
มีอะไรบางอย่างที่ผุดจากน้ำ เมื่อนดูกบัว
พันน้ำ อันนี้เป็นแคกทัสดพันน้ำ แคกทัสดอยู่
เหนือน้ำ จะหัดให้คนไปแล้วคิดว่า “หัดอยู่
เหนือโลก” บ้าง อย่าไปเหลตามโลก ให้ผุด
ขึ้นมาโผล่ขึ้นมาบ้าง ไปจมมิดอยู่แต่เรื่อง
หลงเหล่เฝ่าต่ออันนี้เป็นลักษณะพิเศษ.

หลวงพ่อเล่าถึง...จุดประสงค์ของการ ทำซอยต่าง ๆ ตามเจตนาرمณ์ที่แท้จริง

เออ ! คือ ที่ทำซอยต่าง ๆ นี่เริ่มตั้งแต่ซอย
ทางโลกเขามี “ซอยละลายทรัพย์” ส่วนเรา ก็คิดทำ
“ซอยละลายทุกข์”

อย่างเข้าไปถึงก็จะเจอหลวงพ่อพุทธทาส
บอกว่า เวลาทุกข์เครียดขึ้นมา ให้รู้จักตะเพิดความ
ทุกข์มันออกไปบ้าง ให้มันตกใจบ้าง ว่า

“กูไม่ได้เกิดมา เพื่อเป็นทุกข์ วุ้ย !”

นี่ท่านก็แนะนำอย่างนี้ เรา ก็เลยเออ ! เอามา
ทำซอยละลายทุกๆ

เดินไปอีกหน่อยก็เจอของท่าน ว. วชิรเมธี
(พระเมธีวชิรอดม) ว่า “**ทุกข์มีให้เราเรียนรู้ ไม่ใช่
มีให้เราจมอยู่กับมัน**”

ต้องเราเรียนรู้มาใช้แก่ทุกข์ไปให้ได้ แล้วก็ไป
สุดซอยก็จะมีกิตเพลง เพลงก็จะดัง “**สุขกันเถอะเรา
เคร้าไปทำไม่**”

เพื่อแก้เคล็ดคนเป็นโรคซึมเศร้าเยอะ ที่คิดทำ
อย่างนี้ เพราะช่วงที่จะได้ “**เล่าไว้มือวัย ๗๓ ปี**”
นีก่อนอายุ ๗๓ ปี ช่วง ๗๑, ๗๒, ๗๓ ปี คนเข้ามาตัว
ตายกันเยอะเหลือเกิน คือ มีทุกข์ขึ้นมาแล้ว ไม่
สามารถออกจากทุกข์เป็น เลยไปฆ่าตัวตาย

มันก็เลยกล้ายเป็นเรื่องที่เราต้องคิดว่า
ละลายทุกข์กันเสียบ้าง อย่าไปฆ่าตัวตายหนีทุกข์
กันแบบนั้น

แล้วก็ต่อไป จะมีช้อยว่าทกรรมเด็ดของผู้หลัก
ผู้ใหญ่ เช่น พลิกคำให้มันโคนใจ ชอยนี้เรียกว่า ชอย
ว่าทกรรมนำจิตให้คิดอะไรดี ๆ ได้ เช่น

มหาตมา คานธี บอกว่า

“คนที่ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร้าย คือ คนที่ฝึกตนเป็นมหาโจราไว้ปัลันทรัพย์ตัวเอง”

ปัลันยังไงไม่ต้องใช้มีดใช้ปืนเลย มีความใช้จ่ายสุรุ่ยสุร้าย นี่เจօอะไรก็จะซื้อ เจօอะไรก็จะควักจ่ายควักให้แบบจำนำใช้จ่ายสุรุ่ยสุร้าย ท่านพูดไว้ดีมากกว่าเหมือนไม่ต้องใช้ปืนจี้เลย เขาส่งเงินให้เพราะ เขายสุรุ่ยสุร้าย ทรัพย์สินก็เลยหมดไป เหมือนโจรปัลัน

ส่วนของเราก็อาณาชาติ(พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ)
ตอนนั้นว่าทกรรมนี้ลือลั่นดังสนั่นประเทศ เราจะ...

“เปลี่ยนสนามรบให้เป็นสนามการค้า”

ในเรื่องพรรณนี้มันน่าจะมีคนคิดเพื่อโลกจะมีสันติภาพ แทนที่จะมารบราฆ่าฟัน มาค้ามาขายมาแลกเปลี่ยน มีกำรงกำไรกัน ข้าวของได้หมุนเวียน

คนที่คิดได้อย่างนี้ไม่ใช่ธรรมดานะ ต้องเรียกว่า เสนออย่างนี้มองเห็นสังคม มันไม่ได้เรื่องเลย มีแต่คนเจ็บคนตาย มาค้ามาขายกันดีกว่า ก็ยังได้รำได้ราย มั่งมีบ้าง เศรษฐกิจบ้าง.

หลวงพ่อเล่าถึง...ภาพวาดแจกดวงตา เห็นธรรม

รูปแรกหน้าทางประตูเข้าวัด ก็เป็นสืบฯ
วัดนี้จะต้อง “แจกดวงตาเห็นธรรม” ที่วัดเลยก็มี
นโยบายว่า เรื่องดวงตาเห็นทำ นี่สำคัญนะ ถ้าเห็น
แล้วไม่ทำ หรือทำเป็นไม่เห็น นี่มันต้องเห็นว่าอะไร
ทำได้มันต้องทำ

แหลม ! คนบางคนนี่มันเวกรรอมอะไรไม่รู้แปลก
มาก ถ้าไม่บอกให้ทำเขามิ่งทำ เขายังไม่ถูก แล้วเขาก็

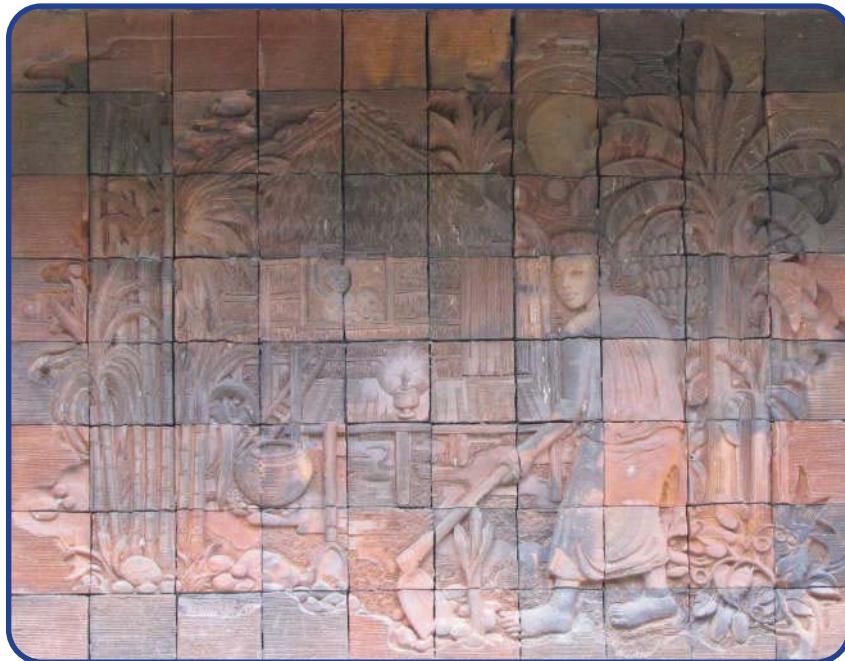

ไม่มองออกเลยว่าต้องทำ เขามองไม่ออกว่าต้องธรรม

แต่เรานี่มองเห็นว่ามันต้องทำ ปล่อยญา Rak
ได้ ปล่อยคนนรกได้ ที่รักมันต้องทำให้สะอาด
ที่ไม่มี ว่าง ๆ ไม่มีอะไรปลูก ไม่มีอะไรกิน ก็เอาตันไม้
ที่มีพิษมีผลออกไปปลูก เรียกว่า เห็นแล้วต้องทำ

นี้เป็นดวงตาเห็นทำระดับตា ไม่ใช่
ดวงตาเห็นธรรมระดับเกิดขึ้นตั้งอยู่ ดับไป
อะไroy่างนี้ เราถูกพลิกนำมาใช้แบบระดับ
ตា ให้ได้ประโยชน์ไปขั้นหนึ่ง เรียกว่า
ดวงตาเห็นทำแบบอนุบาล ไม่ใช่ดวงตา
เห็นธรรมแบบโสดาบัน หรือพระอรหันต์

นี่เราถูกอธิบายเดี่ยวจะเข้าใจผิดไปว่า ไปดึงคำว่า
ดวงตาเห็นทำมาใช้ตា ๆ แต่มันธรรมะมันต้องใช้
พื้นฐานไปด้วย ก็เลยคิดเรื่องนี้มา.

หลวงพ่อเล่าถึง... รูปแกะสลัก อนุสาวรีย์แม่

อีกรูปแกะสลักก็เป็นรูป “อนุสาวรีย์แม่” เพื่อให้คนมา นี่นึกถึงคุณแม่ คุณพ่อคุณแม่ไว้ เพราะแม่เป็นคนขยาย พื้นดินกลางคืนปลูกกล้าวยให้ลูกกิน นอนกันแม่นอง แ昏 ! ตกดึกแม่หาย น้องร้องก็พา มาดูหลังบ้าน เห็นแม่ฟันดินเดือน hairy ตึ๊ก ๆ ก็ตะโภน เรียก “แม่ ๆ น้องร้องแล้วขึ้นมาอนเຄอะแม่” แม่ก็สวนกลับมาว่า “ไอ้ยօม มึงไปนอนเป็นเพื่อน น้อง ให้แม่ก่อนสิลูก ! เดียวแม่จะมุ่งมั่นพื้นดินปลูก

กลัวย่ำถูกอ้ออยให้อึงกิน จะได้ไม่ต้องไปยืนดูปาก
ลูกคนอื่นเขา กิน”

อันนี้ก็เป็นเรื่องที่ทำเอาไว้เตือนสติคน เตือนใจคน ที่ไม่คิดถึงผู้ที่มีอุปการคุณเลี้ยงดูเรามา อันนี้ก็ เป็นหลักธรรมสอนใจไป.

หลวงพ่อเล่าถึง...ความจำเป็นที่ชื้อที่ดินเพิ่มหน้าถนนใหญ่ เพื่อเจาะทางเข้าวัด

ประเดิ่นวตอนนี้วัยนี้ยังอยู่ ๗๗ ซื้อที่แปลงใหม่ หน้าถนนใหญ่ เพื่อเจาะทางเข้าวัด แต่จะทำประตูเข้าวัดไม่เหมือนวัดไหน ไม่ติดกระจก ไม่มีลายฉลุอะไร แต่จะเป็นตันไม้ เป็นซัมใหญ่ขึ้นไป มีเป็นขั้น ๆ ทำฐานให้ใหญ่ แล้วก็สูงพอร์บัส รถทัวร์เข้าได้

ที่ต้องไปทำตรงนั้น เพราะว่า ทางเข้าทางนี้มันแคบ ทางเข้าเก่า รถราะไรเบียดเสียดชนกันกับอย

ตอนนี้หนักที่สุดในชีวิต ไม่เคยเป็นหนี้เยอะ เคยเป็นเยอะแต่เข้าให้เวลา ๓ ปี ๔ ปี แต่คราวนี้ ๑๒๐ กว่าล้าน เร่งรัดเอาเราแค่...ให้เราแค่ปีเดียว ไอ้ ! ก็เรียกว่า หนัก แล้วก็รู้สึกว่า การซื้อที่ที่ค่อน

ข้างจะหนักใจว่า กลัวจะหาให้เข้าไม่ทัน เพราะถึง
ขั้นต้องยืมเงินคนงานบ้าง ยืมญาติโยมบ้าง เรียกว่า
ไม่เคยเป็นหนี้ ครั้งเดียวเป็นดึ้งที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าเลย

อิตาทาน ทุกข์ โลเก.

(คำอ่าน : อิ-นา-ทา-นัง, ทุก-ชัง, โล-เก)

“การกู้หนี้ เป็นทุกข์ในโลก”

(อง.ฉก.๒๒/๓๙๔)

แต่เราก็เคยพูดไว้แล้ว ถ้าเรารู้ว่าตัวเลขเราเข็ง
พอที่จะใช้ได้ ถ้าขาดจะหยิบยืมใครนิด ๆ หน่อย ๆ
ซ้ำ ๆ ๕ เดือน ๖ เดือน ในช่วงท้าย ๆ อาจจะต้องยืม
ซึ่งมันก็ซวยท้ายอาจจะยืมให้น้อยที่สุด แล้วจะใช้ให้
ภายนแค่ ๖ เดือน ไม่ถึงปี ส่วนหนึ่งยืมปี ๑ ให้ดอก
๖ บาท ธนาคารให้ ๒ บาท ก็มีคนให้ยืมเงินเป็นล้าน ๆ

ไม่น่าจะต่ำกว่า ๕ ล้าน ที่ยึมชาวบ้าน ซึ่งไม่เคยทำมาเลย และก็คงจะเป็นครั้งเดียวในชีวิต คงจะต้องขอทดสอบผ้าป่า “ซื้อที่ดินเปิดทางเข้าวัด” เป็นครั้งแรก

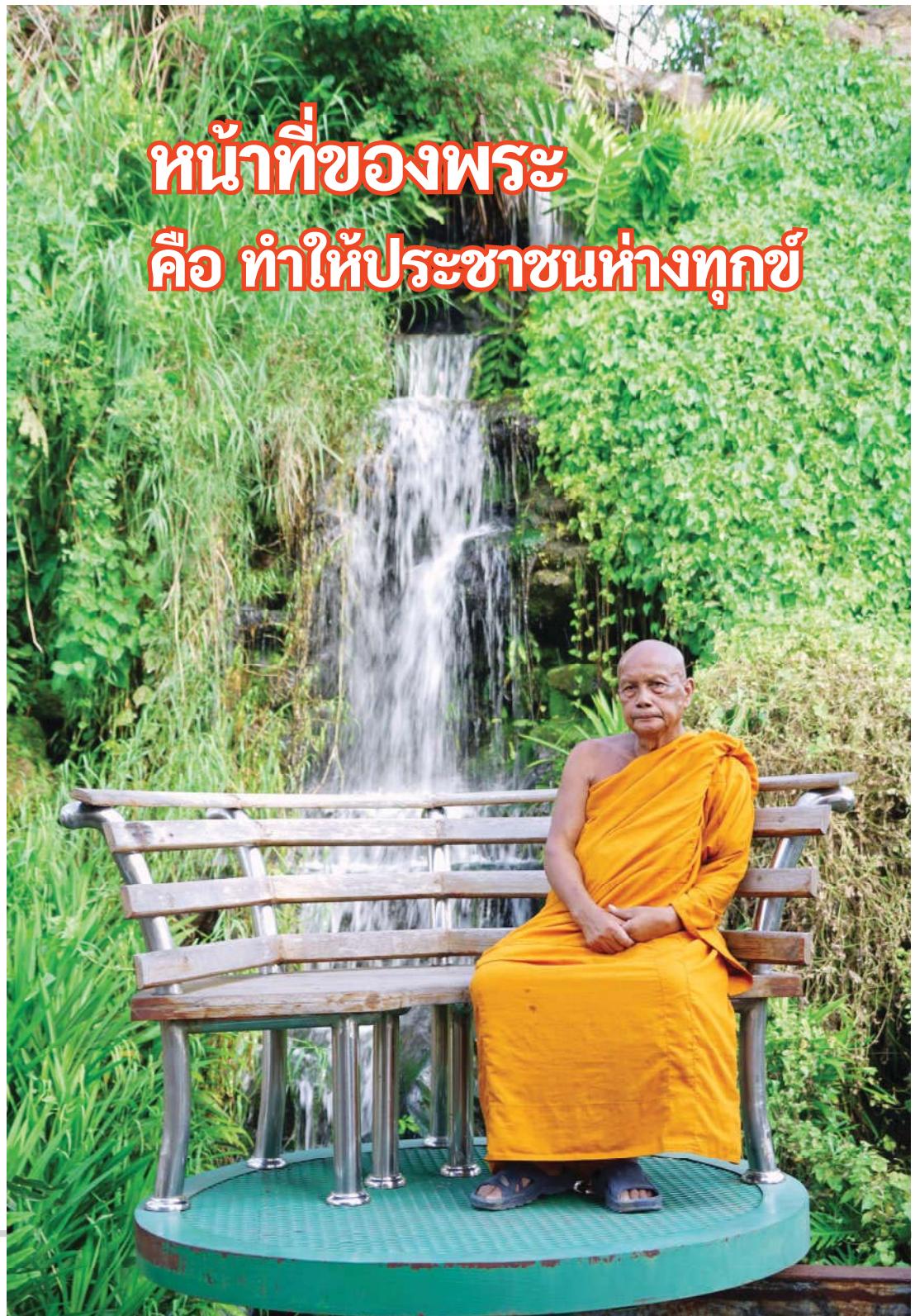
ยังไงหนังสือเล่มนี้ออกแล้วใครอ่าน ถ้าเชื่อใจว่ามาให้ยึมก่อนก็ได้ หรือจะช่วยร่วมอนุโมทนาซื้อทางเข้าวัด เขารายกว่า เปิดทางไปสวรรค์กันละ

ถ้าไม่มีที่มีทาง ต่อไป “มีที่ก็ขอให้มีทาง”
ถ้าได้ช่วยซื้อที่ซื้อทางเข้าวัดได้

ก็อ่านแล้วก็อย่าลืมนะ ๑๐.-, ๒๐.-, ๑๐๐.-
พอที่จะได้ทางเข้าวัดใหม่ ที่ทำให้เกิดความ
สะดวกสบาย ปลอดภัย และจะเป็นที่จอดรถบัส
ไม่ต้องเข้ามาข้างใน กลับรถลำบาก

ยังไงขอฝากว่า ให้ร่วมด้วย ช่วย ๆ กัน นะ.

**หน้าที่ของพระ
คือ ทำให้ประชาชนห่างทุกข์**

หา...มารคผล สลับกับสร้าง...พีชผล
ถ้าถามว่า ชีวตนี้ภูมิใจเรื่องอะไรมากที่สุด ?
“ความเป็นพระ”

นี่ต้องไม่มีอะไรภูมิใจมากไปกว่า การรักษาพรหมจรรย์
ไม่ให้มันเป็นข่าวคราวเสียหาย แค่นึกภูมิใจมากแล้ว

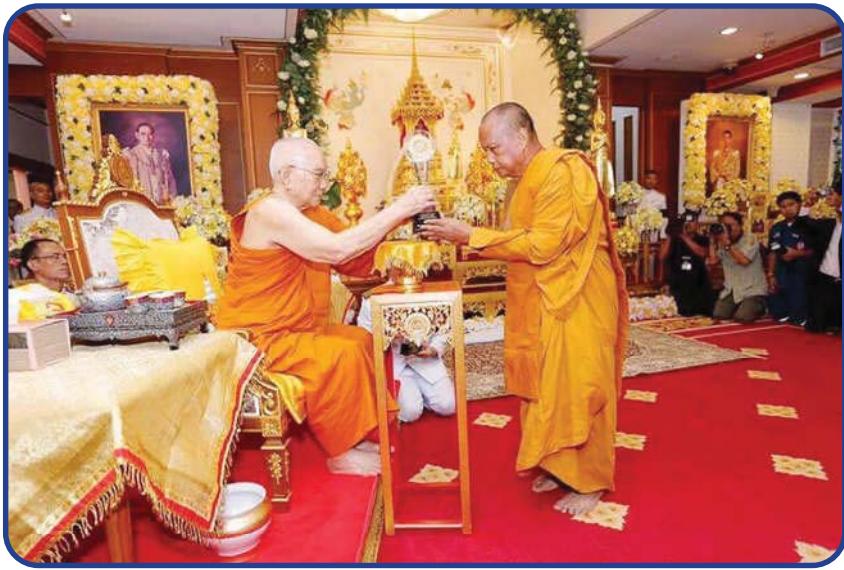
ពន្លឺកម្រោង

តែវាមើលវិយ ៧៧ ឆ្នាំ
ដំណឹងជាមាយទេរាបតាយ

สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
พระราชทาน รางวัลศาสตรเมธี พุทธศึกษาฯ ๒๕๕๕
แก่ พระราชธรรมนิเทศ (พยอม กลุยาโน) สาขาสังคมศาสตร์ ด้านบริการสังคม
โดยมูลนิธิศาสตราจารย์ หม่อมหลวงปืน มาลาภุต เมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

สมเด็จพระอธิการศักดิ์ญาณ สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริญญา

ประทานรางวัล “เพชรงานการสาธารณสุคราที”

แก่ พระราชธรรมนิเทศ (พยอม กลยโณ)

ณ วัดยานนาวา กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๐

สมเด็จพระพุฒาจารย์ (เกี้ยว อุปเสโ�) ประทานปริญญาพุทธศาสนาตรดุษฎีบัณฑิต
กิตติมศักดิ์ (สาขาวรรมนิเทศ) แก่ พระราชธรรมนิเทศ (พยอม กลยโโน)

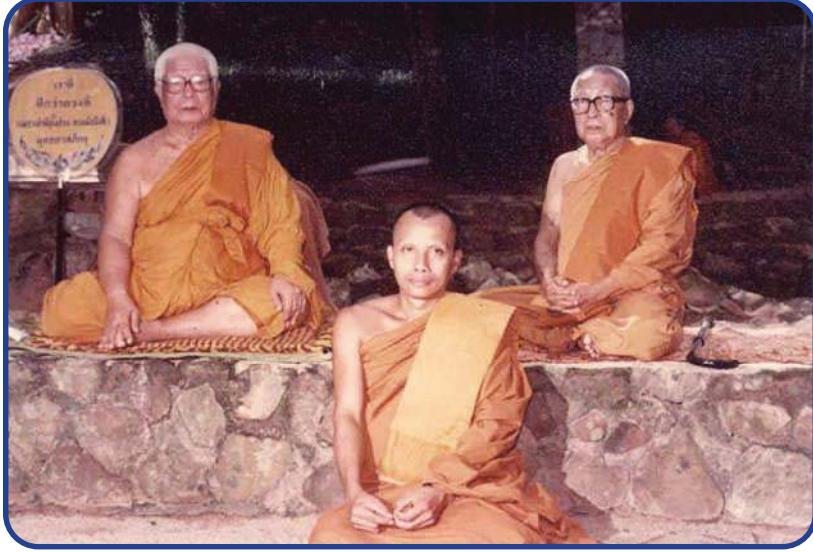
จากมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ปี พ.ศ. ๒๕๖๐

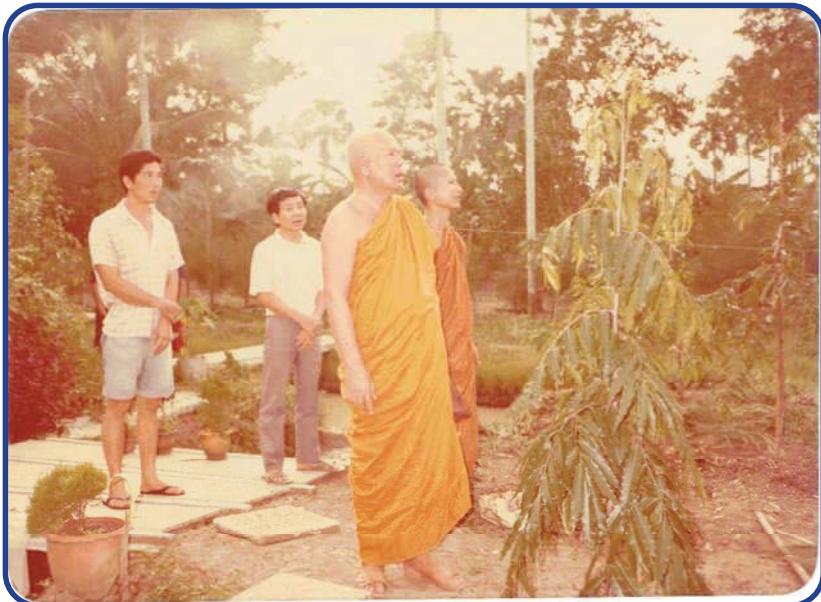
พระราชธรรมนิเทศ (พยอม กลุยาโน) สนทนารอรรມกับสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอลที่ ๒ ผู้นำสูงสุดทางศาสนาคริสตจักรโรมันคาทอลิก ปี พ.ศ. ๒๕๓๓

พระพรหมบันทิต ได้มอบรางวัลการศึกษาเพื่อสันติภาพ
แก่ พระราชธรรมนิเทศ (พยอม กลุยาโน) เมื่อวันที่ ១៧ កុមភាពឃើន พ.ស. ២៥៤៨

“หลวงพ่อพยอมถ่ายภาพกับท่านอาจารย์พุทธทาส และท่านอาจารย์ บ.ช.เขมาริรัต ณ สวนโมกข์”
ตามประวัติ ๒ ท่านนี้ เป็น “ปราชญ์แห่งแผ่นดิน” ในยุทธจักรแห่งธรรมะ เป็นพี่น้องร่วมสาบาน
ผู้มีอุดมการณ์เพื่อศาสนาทำให้พธรรมโดย ท่านพุทธทาส วิกุช คือ ท่านพี่ใหญ่ ท่าน บ.ช.เขมาริรัต
(พระราชนูญกวาง อตีดเจ้าคณะจังหัวดชุมพร อตีดเจ้าอาวาสวัดขันเงิน ต.วังตะกอ อ.หลังสวน จ.ชุมพร)
เป็นท่านพี่รอง ส่วนหลวงพ่อปัญญานันทะ วิกุช เป็นท่านน้องเล็ก

หลวงพ่อปัญญานันทะ ได้มีเดตตาแวงมาเยี่ยมเยือนให้กำลังใจการทำงาน
เผยแพร่ สงเคราะห์ พัฒนาของหลวงพ่อพยอมที่วัดสวนแก้ว อญ្តีเป็นประจำ
หลังจากท่านว่างจากการกิจที่วัด

ภาพบน : เจ้าประคุณสมเด็จพระมหาเรศราจารย์ ได้เมตตามอบหนังสือที่รัฐลึกให้แก่หลวงพ่อพยอม
ภาพล่าง : หลวงพ่อพยอมถ่ายรูปร่วมกับคณะวิทยากรที่ได้ไปร่วมบรรยายธรรม โดยมี...

พระราชนรรมาภรณ์ (สั่ง่า สุกโร) และพระสุธีรบปฏิภาณ (วีรพล วีรญาณ)
ในงาน “ธรรมสมโพธิ์” ณ วัดyanนนาวา กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

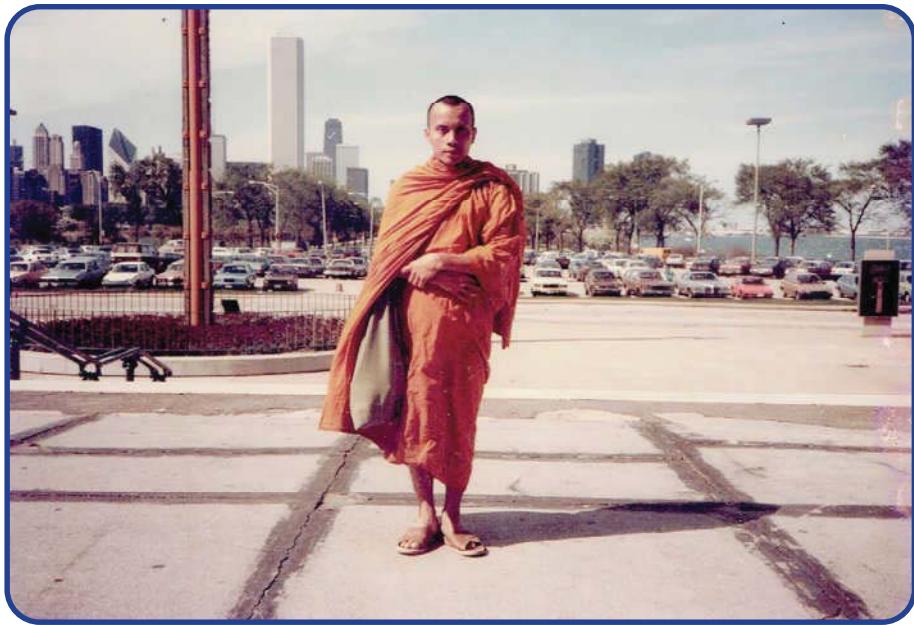

เมื่อครั้งเจ้าพระคุณสมเด็จพระมหาธรรมราjarย์ (วัดโพธิ์ ท่าเตียน) ได้เมตตาเป็นประทาน
เปิดสวนธรรม ณ วัดสวนแก้ว และพระเครานุกรรในจังหวัดนนทบุรี ร่วมสวดชัยมงคลคลาถা
เมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๓

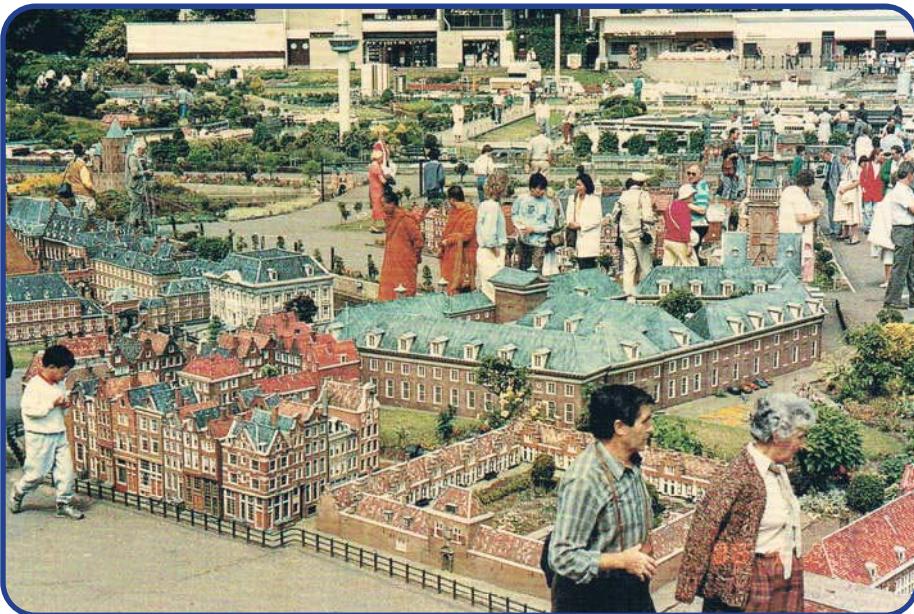

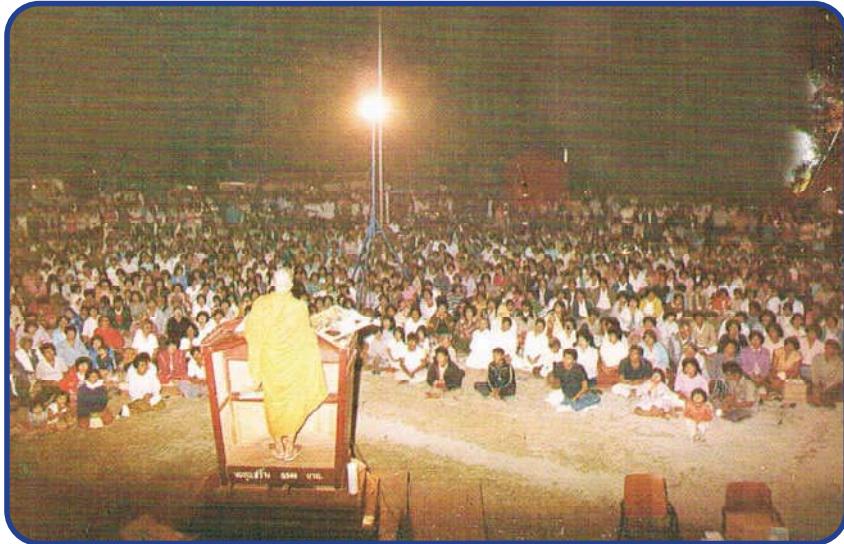

พระราชธรรมนิเทศ (พยอม กลุยาโน) ได้รับนิมนต์ไปบรรยายธรรมให้กับ
คณะท่านผู้หญิงพุนศุข พนมยงค์ ที่ประเทศฝรั่งเศส พ.ศ. ๒๕๒๖

งานเผยแพร่ในต่างประเทศช่วงแรก ๆ หลวงพ่อพยอมได้รับนิมนต์ไปบรรยายธรรมในหลายประเทศ ก่อนกลับได้ถ่ายรูปความเจริญบ้านเมืองของประเทศไทยนั้น ๆ ไว้เป็นที่ระลึก

ภาพบน : ในสมัยยุคแรกๆ ที่หลวงพ่อพยอมรับกิจกรรมต่ออภิเษกไปเผยแพร่ธรรมะตามจังหวัดต่าง ๆ ได้มีผู้สนใจทุกเพศทุกวัยต่างเข้าร่วมรับฟังธรรมะอย่างคึกคัก
ซึ่งจะแตกต่างจากยุคในปัจจุบัน

ภาพล่าง : เวลาหลวงพ่อพยอมจะไปบรรยายธรรมที่ไหน จะมีป้ายขึ้นตามข้างถนน
หรือสีแยก เพื่อประชาสัมพันธ์ให้ผู้สนใจเข้าร่วมฟังธรรมะ

ภาพบน : ช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๑ หลวงพ่อพยอมได้ไปอุทิศตน์ รายการกฤษแห่งกรรม

ภาพล่าง : ช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๕ หลวงพ่อพยอมได้ไปอุทิศตน์ รายการรัฐบาลทุ่น

หลวงพ่อพยอม ได้มีเมตตาถ่ายรูปร่วมกับคณะอุบาสก-อุบาสิกาวัดสวนแก้ว
ช่วงที่เข้ามาพัฒนาวัดสวนแก้วใหม่ ๆ

หลวงพ่อพยอม ได้มีเมตตาถ่ายรูปร่วมกับคณะสามาชิกปริญญาแก้ว
ที่เดินทางมาอยู่ในโครงการของหลวงพ่อ ได้มีทำงาน ได้มีอาชีพเลี้ยงตัวเองและครอบครัว

ในสมัยนั้นหลวงพ่อพยอม ได้ลงมือทำเอง พร้อมกับพระสงฆ์ และคนงานร่วมipoธิแก้ว ร่วมด้วยช่วยกันสร้างศาสนวัตถุต่าง ๆ ภายในวัดสวนแก้ว มาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

หลวงพ่อพยอม ให้โอวาทและพากนงานร่วมໂພຣີແກ້ວ ຂ່າຍກັນພັດນາພື້ນທີ່ທຳຄວາມສະາດ
ແລະແກ້ປັບຫາຂະຍະທີ່ສ້າງຄວາມຢູ່ງຍາກໃຫ້ກັບປະຊາທິປະໄຕໃນໂຄງການ “ຄຸນໄມ້ໃໝ່ ເຮັດວຽກ”

ภาพบน : งานพัฒนาอุทยานการศึกษา สวนธรรม น้ำตก ช่วงแรก ๆ ปี พ.ศ. ๒๕๖๑

262 เล่าเรื่องเมือง ๗๗ ปี พระราชนิเวศน์ (พระพยอม กลุยโน)

ภาพล่าง : งานพัฒนาอุทายานการศึกษา สวนน้ำ ช่วงปี พ.ศ. ๒๕๖๓

เล่าไว้เมื่อวัย ๗๗ ปี พระราชาธรรมนิเทศ (พระพยอม กลุยโน้น) 263

จัดซื้อที่ดินใหม่ติดถนน บางกรวย-ไทรน้อย บันโฉนดเลขที่ ๑๑๙๙๑๑ เนื้อที่ ๕ ไร่ ๓๖ ตารางวา หน้ากว้าง ๑๒๐ เมตร

264 เล่าไว้เมื่อวัย ๗๗ ปี พระราชนรรภนิเกศ (พระพยอม กลุญ่าโน)

ในงบประมาณจัดซื้อ ๑๒๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งร้อยยี่สิบสองล้านบาทถ้วน)

โดยจ่ายเป็นค่ามัดจำ ๘ มี.ค. ๖๖ เป็นเงิน ๑๕ ล้านบาท และผ่อนจ่ายอีก ๕ งวด คือ ภายนใน ๓๐ มิ.ย. ๖๖ จำนวน ๒๖ ล้านบาท,
ภายนใน ๓๐ ก.ย. ๖๖ จำนวน ๒๖ ล้านบาท, ภายนใน ๓๑ ธ.ค. ๖๖ จำนวน ๒๖ ล้านบาท,
ภายนใน ๓๑ มี.ค. ๖๗ จำนวน ๒๖ ล้านบาท และภายนใน ๓๐ มิ.ย. ๖๗ จำนวน ๓ ล้านบาท

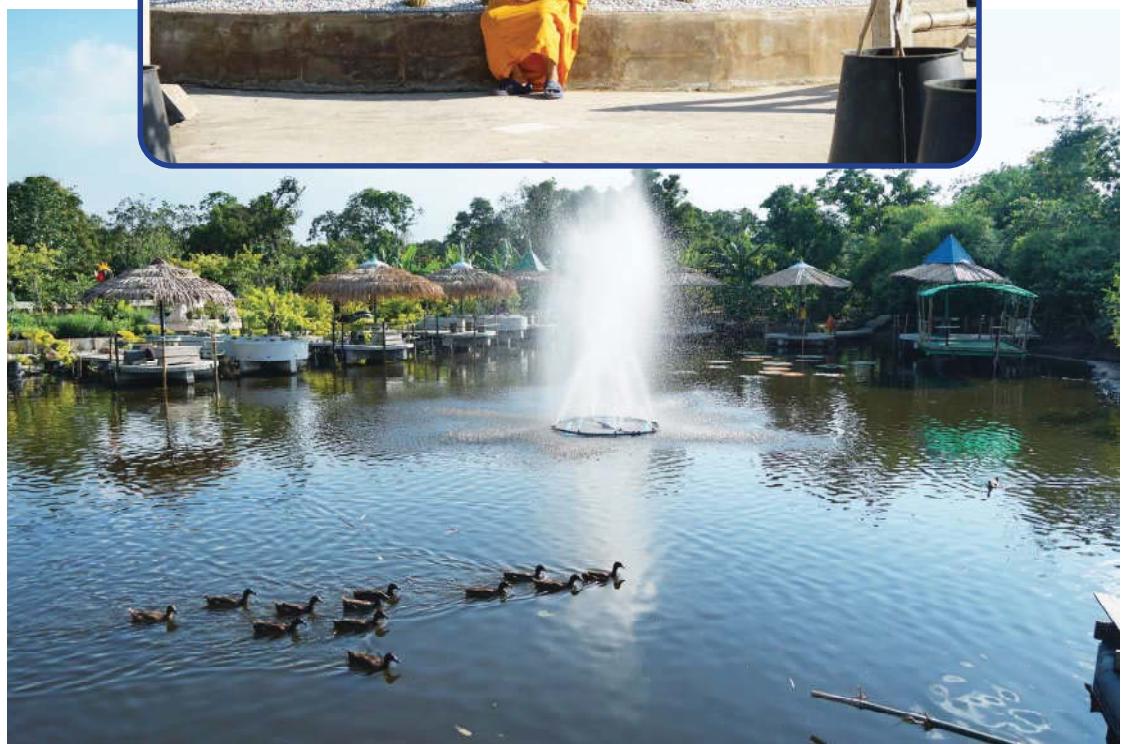
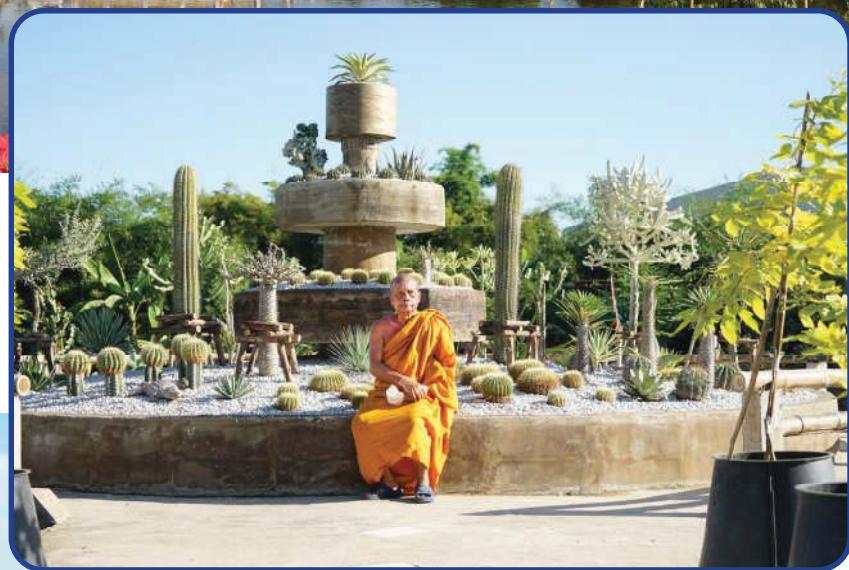
บรรยากาศสมาคมโพธิ์แก้ว ร่วมด้วยช่วยกันพัฒนาทำความสะอาดพื้นที่ดินซึ่งใหม่ เพื่อทำถนนเปิดทางเข้าวัดใหม่ โดยมีหลวงพ่อพยอม ค่อยให้คำแนะนำและสร้างขวัญกำลังใจ ให้งานพัฒนาที่ดินซึ่งใหม่บูรคลุวัตถุประสงค์ ๙/๓/๒๕๖๖

อุทยานการศึกษา สวนธรรม สวนน้ำ วัดสวนแก้ว
ที่ได้รับรวมสัญลักษณ์ทางศาสนา อนุรักษ์พิมรรณานาพันธุ์ที่หายาก
และเป็นแหล่งเรียนรู้พักผ่อนทางธรรมชาติที่อยู่ใกล้เมือง

คุณไม่ใช้ เรายอ

ปัญหาที่สร้างความยุ่งยากพอกควร คือ การจัดการกับสัมภาระ
ที่ค่อนข้างจะสร้างปัญหามาก ดังนี้

เราจะเก็บของที่มากเกินไป...

ไปทิ้งที่ไหน

เราจะนำของที่เก่าเกินไป...

ไปทิ้งที่ไหน

เราจะรวมรวมของที่ชำรุดแล้ว...

ไปทิ้งที่ไหน

เราจะรื้อบ้านเก่าบ้านพัง...

ไปทิ้งที่ไหน

เราจะล้างสต็อกสินค้า...

ไปทิ้งที่ไหน

เราจะเก็บเสื้อผ้าไม่ใช้แล้ว...

ไปทิ้งที่ไหน

เราจะลากรถพังรถเก่า...

ไปทิ้งที่ไหน

เราจะจัดการของที่ไม่ใช้ทุกชนิด...

ไปทิ้งที่ไหน

หากท่านมีปัญหาตามที่กล่าวมานี้ เราแก้ไขได้

เพียงกดโทรศัพท์หมายเลข

0 2921 5023 กด 1

09 8310 3956, 09 8458 6999, 09 2288 4859

09 2506 1112, 09 2506 1115, 09 2940 3125

ID Line : @sk1444

E-mail : Kanlayano@gmail.com

เพื่อความรวดเร็ว กรุณาโทรติดต่อเจ้าหน้าที่ “โดยตรง”

เพื่อนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการปรับของบริจาก

เวลาทำการ 08.00-17.00 น. ของทุกวัน

ร่วมสนับสนุน โครงการต่าง ๆ ของมูลนิธิสวนแก้ว

□ โปรดติดต่อ/สั่งจ่ายในนาม...

พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลุยาโณ)

วัดสวนแก้ว/มูลนิธิสวนแก้ว

55/1 ม. 1 ตำบลบางเลน อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี 11140

หรือโอนเข้าบัญชี

ธนาคารกสิกรไทย สาขาบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี

ชื่อบัญชี “มูลนิธิสวนแก้ว โดยพระราชธรรมนิเทศ”

บัญชีออมทรัพย์ เลขที่บัญชี 269-2-12533-1

ติดต่อประสานงาน มูลนิธิสวนแก้ว

Tel. 0 2595 1444, 0 2921 5601-4, 0 2921 5023, 0 2921 6310,
0 2921 6391, 0 2595 1946, 0 2595 1947, 0 2921 6262

ติดต่อสอบถามเรื่องอื่นๆ กด 0

รับบริจาคสิ่งของ

กด 1 หรือ 09 2940 3125, 09 8310 3956

ID Line : @sk1444, E-mail : kanlayano@gmail.com

รับกิจกรรมนัตและค่ายจริยธรรม กด 2

E-mail : bookkan54@gmail.com

ID Line : 0856581221

เชิญร่วมบุญชื่อที่ดินเปิดทางเข้าวัดใหม่
ของเก่าแคบติดขัดจอดรถบัสไม่สะดวก
ของใหม่จะจอดรถบัสได้ไม่ต่ำกว่า 50 คัน

ทางวัดสวนแก้ว โดยพระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลุยาโน) ได้จัดซื้อที่ดินใหม่ ติดกับถนนบางกรวย-ไทรน้อย บันโนนดเลขที่ 119211 เนื้อที่ 5 ไร่ 36 ตารางวา หน้ากว้าง 120 เมตร

ผู้มีกุศลจิตศรัทธาประสงค์จะร่วมทำบุญได้ทุกวัน ณ วัดสวนแก้ว หรือถวายแด่พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลุยาโน) ได้โดยตรง หรือหากไม่สะดวกในการเดินทาง สามารถโอนปัจจัยร่วมบุญ เข้าบัญชีธนาคารของวัดสวนแก้ว ได้ดังนี้

1. บัญชี วัดสวนแก้ว ธนาคารไทยพาณิชย์

 สาขาตลาดเจ้าพระยา เลขที่บัญชี 426-083709-7

2. บัญชี วัดสวนแก้ว ธนาคารกรุงไทย

 สาขาบางบัวทอง บัญชีเลขที่ 121-1-18038-7

กรณีโอนต่างประเทศ

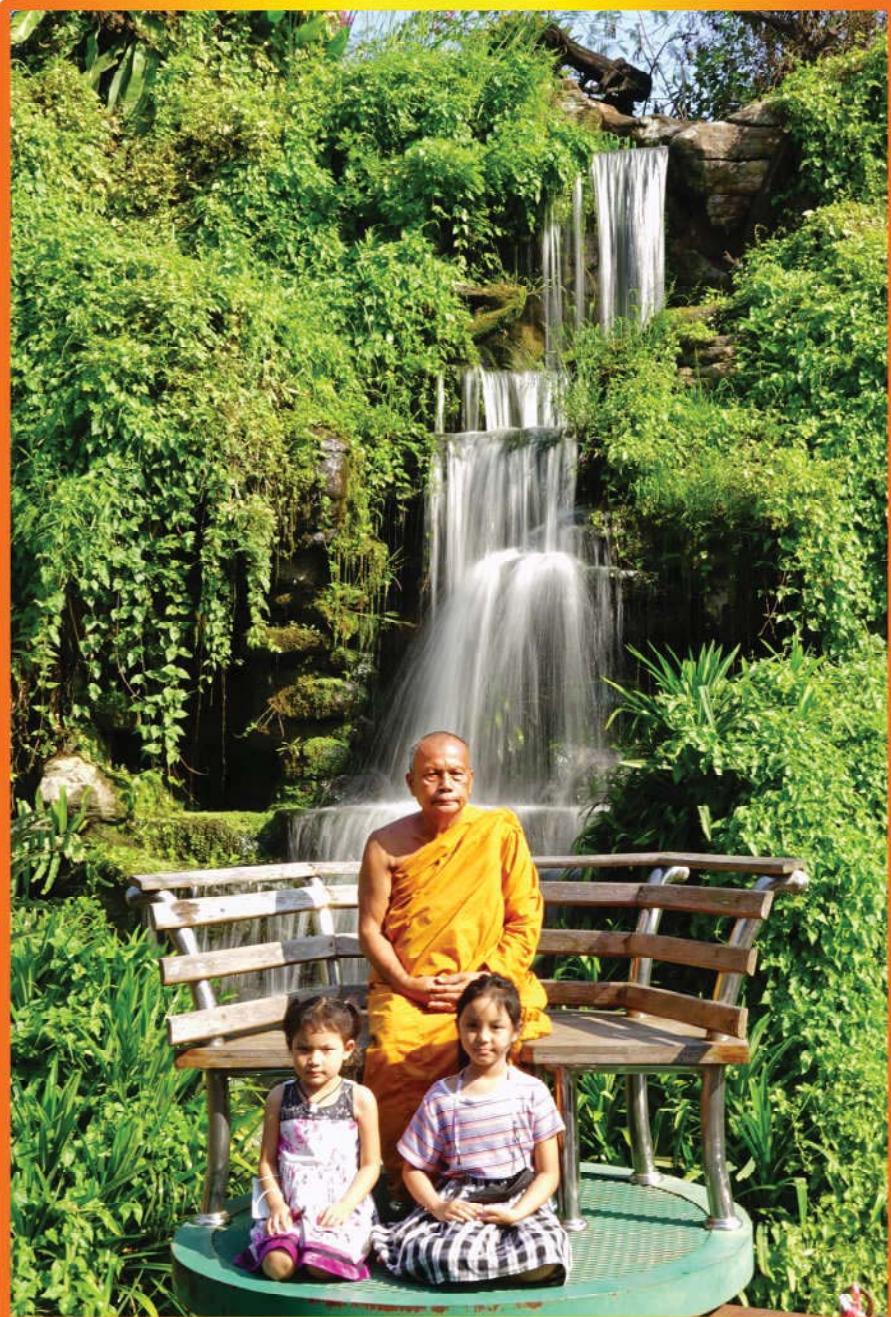
Account No : **121-1-18038-7**

Account Name : **WAT SUAN KAEW,**

Bank : Krungthai, Swift Code : krththbk

(ติดต่อสอบถาม โทร. 0 2921 5023 กด 0 หรือ
แจ้งสลิปการโอนที่ Email : bookkan54@gmail.com

Line ID : 0856581221)

ผ่านมาได้...ยังไง ! ประสbowะไร...มาบ้าง ? ๗๗ ปี
ฟ้าส่ง...เจ้าหนูน้อย ๒ คนนี้ มาเป็นคู่....สร้างบารมี